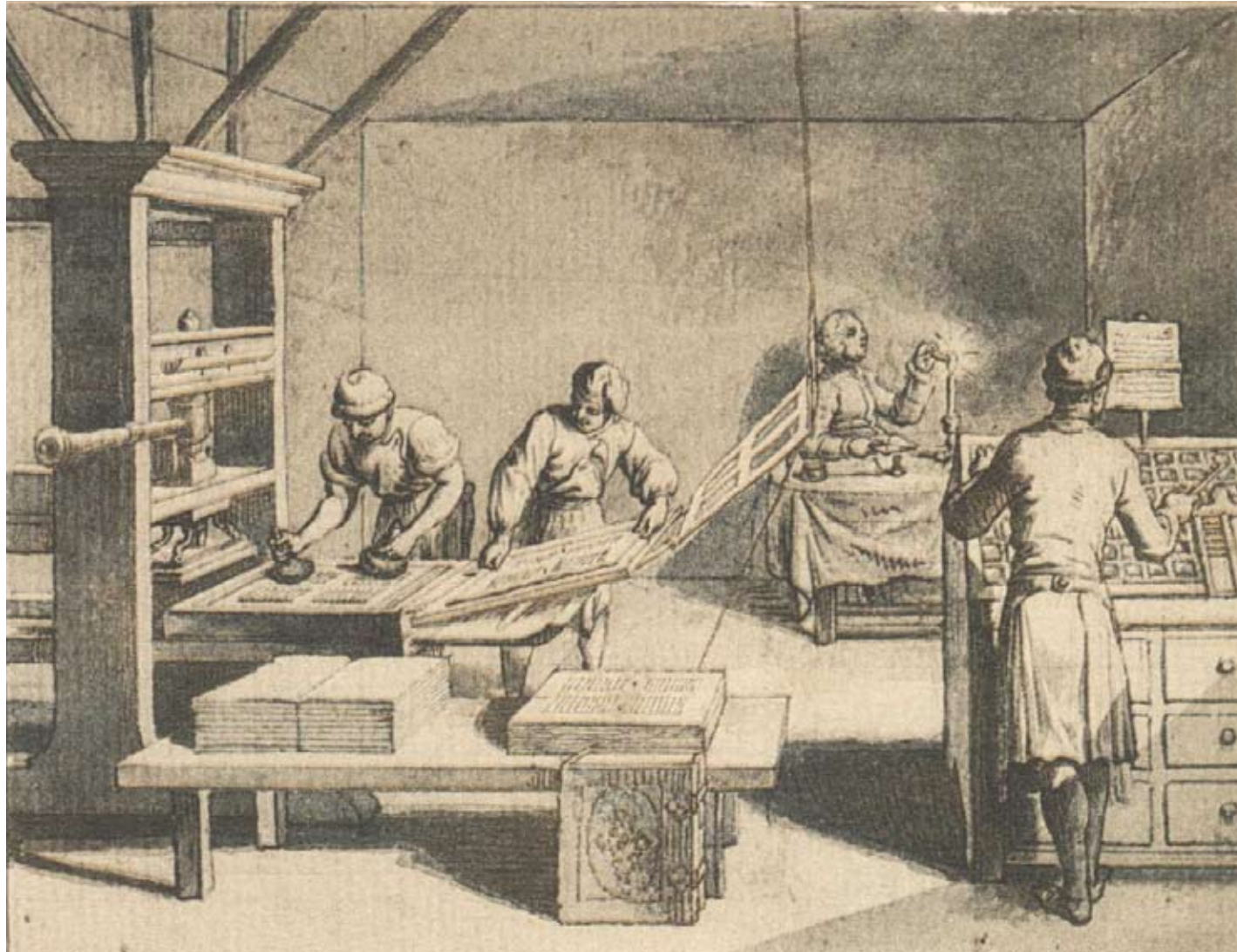

ΓΙΩΡΓΟΣ Δ. ΜΑΤΘΙΟΠΟΥΛΟΣ - ΤΟΜΕΑΣ ΓΡΑΦΙΣΤΙΚΗΣ - ΤΕΙ ΑΘΗΝΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΡΑΦΙΣΤΙΚΗΣ *Πρώιμη περίοδος* *18ος αιώνας*

Ο αιώνας του εγκυκλοπαιδισμού, του ορθού λόγου και της βιομηχανικής επανάστασης

Ο 18ος αιώνας υπήρξε για την ευρωπαϊκή τυπογραφία περίοδος ανάπτυξης, αλλά και αισθητικής υπερβολής. Συνέπεσε με την εμφάνιση του Ροκοκό στην τέχνη και την αρχιτεκτονική και σε μεγάλο βαθμό αντανακλά το αισθητικό ύφος αυτής της περιόδου. Τα καλύτερα παραδείγματα προέρχονται από τη Γαλλία και την Ολλανδία. Ο Λουδοβίκος ΙΔ΄ ενδιαφερόταν προσωπικά για την τυπογραφική τέχνη και σύστησε μία επιτροπή ακαδημαϊκών για να μελετήσουν επιστημονικά τη σχεδίαση των τυπογραφικών στοιχείων με επικεφαλής τον μαθηματικό Nicolas Jaugeon. Το 1695 η επιτροπή παρουσίασε σε χαλκογραφίες του Louis Simonneau τον νέο σχεδιασμό των λατινικών γραμμάτων βασισμένο σε ένα προκαθορισμένο κανάβο που αριθμούσε 2.304 τετράγωνα. Ο Philippe Grandjean κλήθηκε για τη χάραξη των βασιλικών στοιχείων (Romain du Roi), αλλά χρειάστηκε να αυτοσχεδιάσει γιατί η μαθηματική προσέγγιση του σχεδιασμού δεν μπορούσε να εφαρμοστεί στην πράξη. Τα στοιχεία Romain du Roi χρησιμοποιήθηκαν τελικά στην έκδοση του λευκώματος *Médailles* (1702) και αποτελούν την πρώτη υφολογική διαφοροποίηση από τα αναγεννησιακά πρότυπα, με την εντονότερη αντίθεση μεταξύ μίσχων και κορμών και λεπτότερες και μυτερές απολήξεις των ακρεμώνων. Στην ιστορία της τυπογραφίας αναφέρεται συχνά ως το Μεταβατικό ύφος (Transitional style). Η τάση αυτή έφτασε στο απόγειό της στα μέσα του αιώνα με τις γραμματοσειρές του Γάλλου Pierre-Simon Fournier, των Άγγλων William Caslon και John Baskerville και του Γερμανού Joan Michael Fleishman. Ο Fournier υπήρξε ο πρώτος που προσπάθησε να οργανώσει την τέχνη της τυπογραφίας και να τυποποιήσει το μετρικό σύστημα των στοιχείων. Σχεδίασε και χάραξε πολλές γραμματοσειρές και τυπογραφικά κοσμήματα, που χαρακτηρίζουν την περίοδο του Ροκοκό, και δημοσίευσε το έργο του *Manuel typographique* (1764) όπου παρουσίασε όλο το πληθωρικό έργο του σε συνεργασία με τον εκδότη Joseph Barbou.

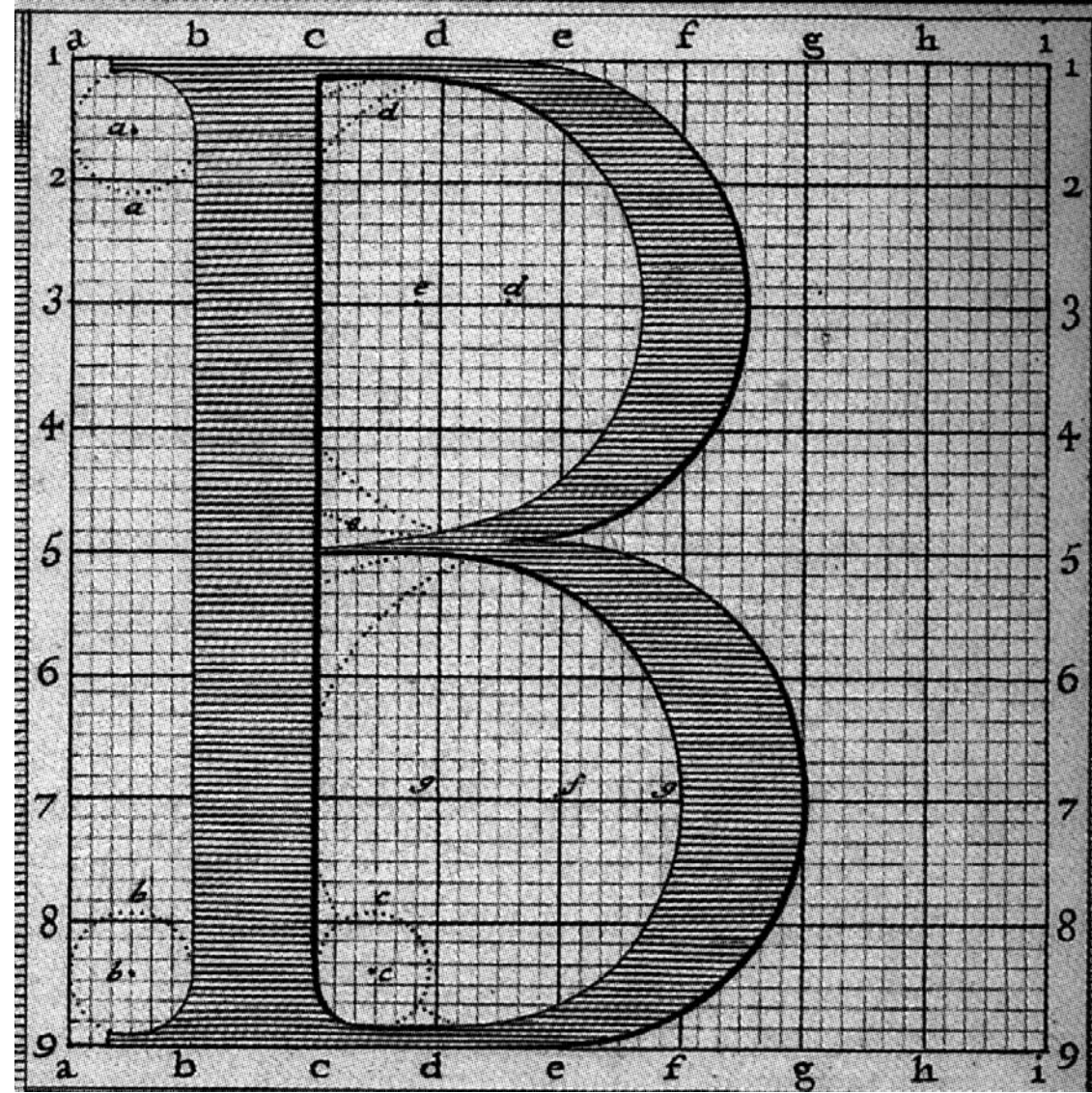
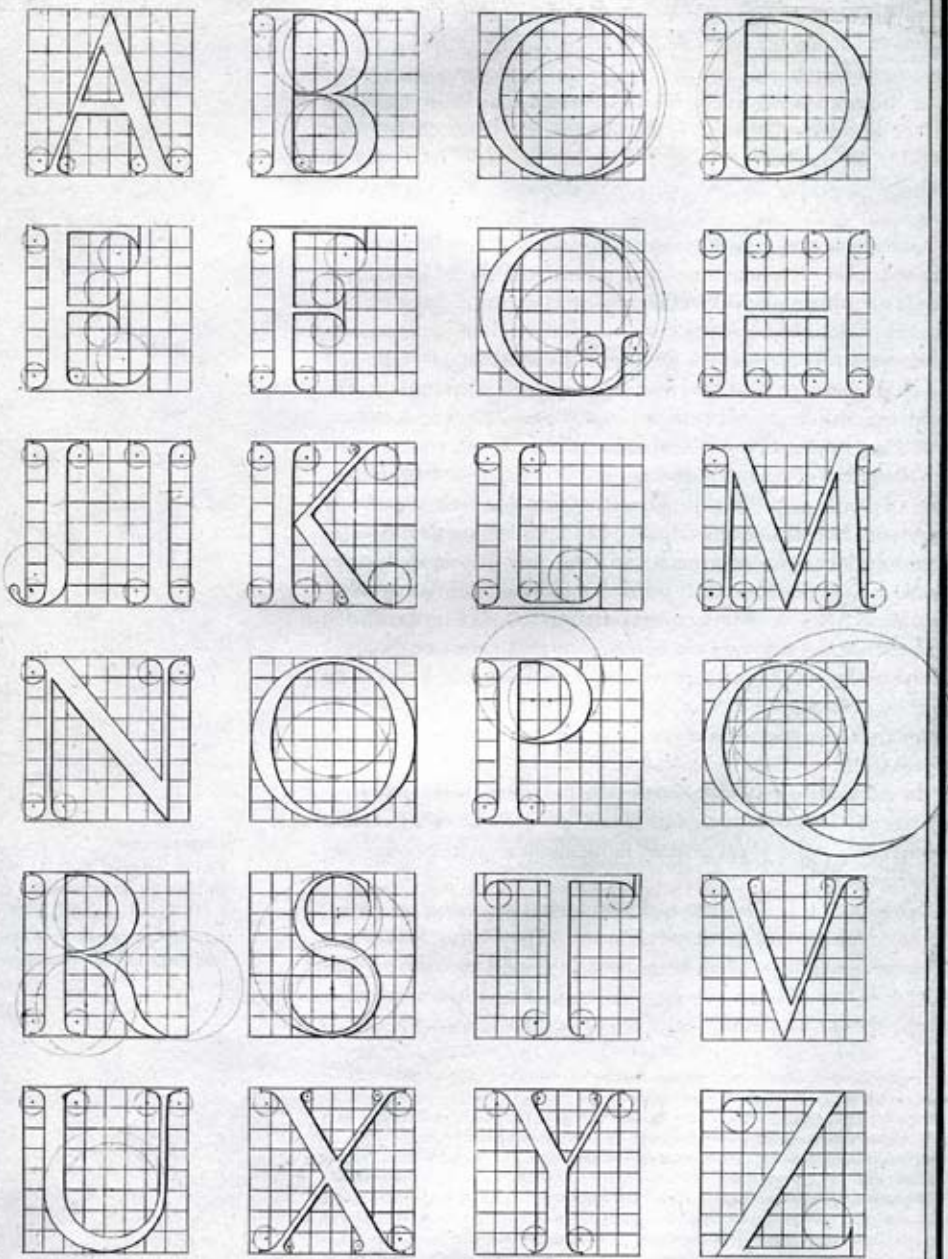
Το δεύτερο μισό του 18ου αιώνα ήταν μία περίοδος πολιτικής, κοινωνικής και οικονομικής αναστάτωσης στην Ευρώπη και τις αποικίες της. Στη Γαλλία η επανάσταση ήταν βίαια, και οι κοινωνικές αναταράξεις που προκάλεσε άλλαξαν ριζικά τον ευρωπαϊκό πολιτικό χάρτη φέρνοντας στην εξουσία την αστική τάξη και στον επόμενο αιώνα την κυριαρχία του βιομηχανικού-τραπεζικού-εμπορικού κεφαλαίου. Το έργο του Fournier και του Didot αντιπροσώπευε μία βιομηχανία σε υψηλό επίπεδο οργανωμένης ανάπτυξης και η Γαλλία είχε να επιδείξει περισσότερους από δύο αιώνες εμπειρίας στην κορυφή της τυπογραφικής τέχνης. Η Βιομηχανική Επανάσταση άρχισε στην Αγγλία στα μέσα του 18ου αιώνα και συνεχίστηκε για εκατό περίπου χρόνια. Η εφεύρεση της ατμομηχανής του James Watt το 1769 οδήγησε σε μία σειρά σημαντικών αλλαγών στη κλωστοϋφαντουργία με τον ατμοκίνητο αργαλειό να εμφανίζεται το 1783. Έως τότε και η τυπογραφία παρέμενε μία χειρωνακτική τέχνη. Τα πιεστήρια ήταν ακόμη χειροκίνητα

και ουσιαστικά λίγο είχαν αλλάξει από την εποχή των αρχέτυπων βιβλίων. Η στοιχειοθεσία επίσης γινόταν με το χέρι, ενώ τα στοιχεία που χρησιμοποιούσαν τα επέστρεφαν μετά την εκτύπωσή τους στην τυπογραφική κάσα ώστε να χρησιμοποιηθούν σε άλλη εργασία. Για να στοιχειοθετηθεί μία σχετικά εκτενής εργασία, ακόμα και στα μεγαλύτερα τυπογραφεία, συνέθεταν, τύπωναν και διέλυαν τα στοιχεία για κάθε τμήμα του κειμένου. Καθώς η παιδεία άρχισε να αυξάνεται το ίδιο συνέβη με τον αριθμό των εκδιδόμενων τίτλων και του αριθμού των αντιτύπων που τυπώνονταν έτσι ώστε η ανάγκη να εφευρεθούν λύσεις για εκμηχάνιση της τυπογραφικής διαδικασίας αυξανόταν συνεχώς.

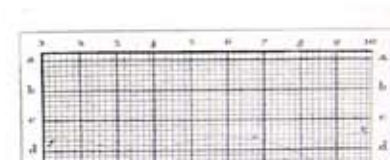
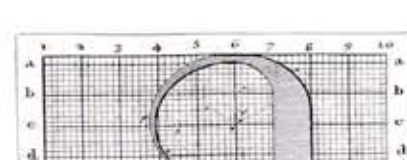
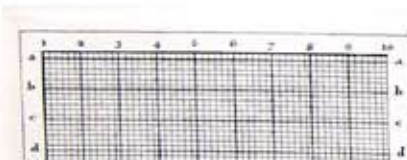
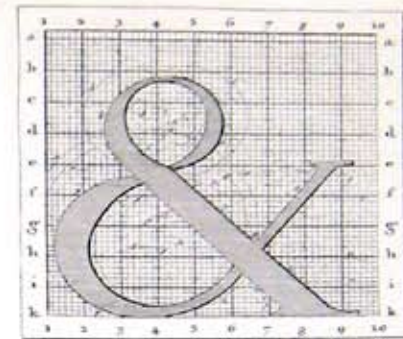
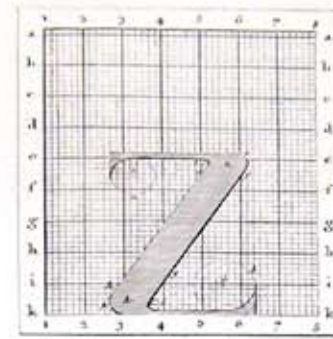
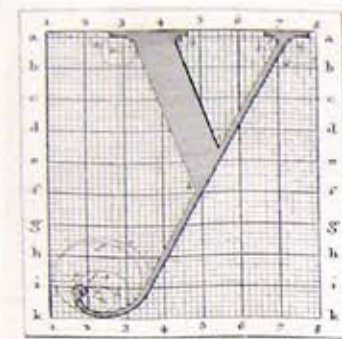
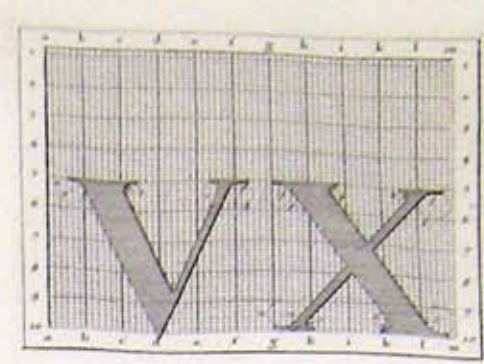
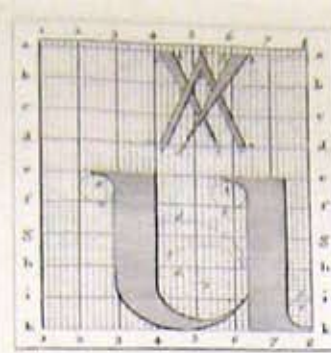
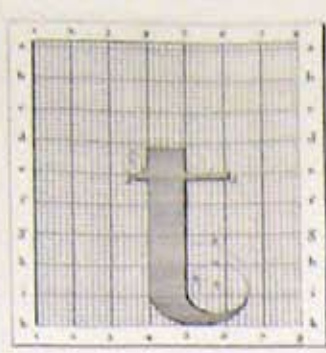
Οι λογοτέχνες, αυτοί που παρήγαγαν την πρώτη ύλη των τυπογράφων του 18ου αιώνα, είχαν να επιδείξουν μία έντονη τάση προς τη δημοσιογραφία και τον μαχητικό λόγο των φυλλαδίων από όπου υπερασπιζόνταν μαχητικά τα ιδανικά της επαναστατικής αστικής τάξης που δίψαγε να απελευθερωθεί πολιτικά από την οπισθοδρομική ολιγαρχία της Βασιλείας. Ο Σουίφτ (Jonathan Swift), ο Ρουσό (Jean-Jacques Rousseau), ο Πέιν (Thomas Paine) και ο Βολταίρος (Francois-Marie Arouet, Voltaire), ο Γκαίτε (Goethe), ο Κόλεριτζ (Samuel Taylor Coleridge) και ο Γουόρτζγουορθ (William Wordsworth) βρίσκονται μεταξύ των πολλών γνωστών ονομάτων της εποχής των οποίων τα γραπτά διαμόρφωσαν τη συνείδηση των μέσο- και μικροαστικών στρωμάτων υπέρ της δημοκρατικής ισονομίας.

Από τους σημαντικότερους εικονογράφους του 18ου αιώνα ήταν ο Daniel Nikolas Chodowiecki, ένας χαράκτης γεννημένος στο Ντάντσιγκ το 1726. Εικονογράφησε εκδόσεις του Σαίξπηρ, του Θερβάντες, του Γκαίτε, του Στερν (Laurence Sterne), του Βολταίρου και πολλών άλλων συγγραφέων. Την ίδια περίοδο γάλλοι καλλιτέχνες – όπως οι Francois Boucher, Jean-Michel Moreau, Nicolas Cochin, Charles Eisen και Hubert Francois Gravelot – εκτελούσαν προσωπογραφίες στο ύφος του Ροκοκό, σκηνογραφίες για το θέατρο και καλλιτεχνικές εκδόσεις για τη βασιλική αυλή. Το ύφος του Moreau είναι εμφανές στις εικονογραφήσεις του για το έργο του Jean-Benjamin de Laborde, *Choix de chansons*, που εκδόθηκε το 1773. Τρεις όμως από τους καλύτερους καλλιτέχνες του αιώνα, όλοι τους με εξαιρετικές ικανότητες ως εικονογράφοι, εργάστηκαν ελάχιστα για βιβλία, αλλά παρόλα αυτά επηρέασαν σε μεγάλο βαθμό την τέχνη της εικονογράφησης. Ο Χόγκαρθ (William Hogarth) ασχολήθηκε με την εικονογράφηση δύο μόνο βιβλίων, αλλά και τα δύο ήταν καλοδιαλεγμένα: το *Hudibras* του Μπάτλερ (Samuel Butler) και το *Tristram Shandy* του Στερν. Οι εξαιρετικές μελέτες του Φραγκονάρ (Jean Honoré Fragonard) για τον *Orlando furioso* (*Μαινόμενος Ορλάνδος*) δεν έφτασαν ποτέ έως τον πάγκο του χαράκτη. Ο τρίτος κορυφαίος καλλιτέχνης ήταν ο Φρανθίσκο Γκόγια (Francisco José de Goya y Lucientes). Η περίφημη συλλογή έργων γνωστή ως *Caprichos* (1797) αποτελεί ένα από τα καλύτερα δείγματα της χαρακτηριστικής του 18ου αιώνα, ολοκληρώνοντας έτσι την εκατονταετία με τόσο ζωντανές εικόνες όσο δεν έχουν ποτέ δημιουργηθεί με τη μέθοδο αυτή.

*Construction des Lettres
Capitales Droites.*

1702 Romain du Roi

1702 Romain du Roi

HARMONIA
MACROCOSMICA

SEU

ATLAS

UNIVERSALIS ET NOVUS.

TOTIUS UNIVERSI CREATI

COSMOGRAPHIAM

GENERALEM, ET NOVAM

EXHIBENS.

In qua

Omnia totius Mundi Orbium Harmonica Constructio, secundum diversas diversorum Authorum opiniones, ut & Uranometria, seu totus Orbis Caelestis, ac Planetarum Theoria, & Terrestris Globus, tam Planis & Sæ-nographis Iconibus, quam Descriptionibus novis ab oculis ponuntur.

Opus novum, antehac nunquam visum, cujuscunque conditionis Hominibus utilissimum, jucundissimum, maximè necessarium, & adornatum.

STUDIO, ET LABORE

ANDRÆ CELLARII PALATINI, Scholæ Hornanz in Hollandia
Boreali Rectoris.

AMSTELÆDAMI,

Apud PETRUM SCHENK & GERARDUM VALK.

ANNO 1708.

INTRODUCTION

ALA

GEOGRAPHIE

Avec une Description Historique
Sur toutes les parties de la Terre.

Par N. DE FER Geographe de
Sa Majesté Catholique.

A PARIS

Chez l'auteur dans l'Isle du Palais sur le
Quay de l'orloge a la Sphere Royale

M. DCC. XVII.

SECONDE EDITION!

Augmentée des Longitudes et Latitudes des
Principales Villes. Suivant les dernières
Observations

MARIA SYBILLA MERIAEN

Ouvr de

VOORTTEELING en WONDERBAERLYKE
VERANDERINGEN
DER

SURINAEMSCH
INSECTEN.

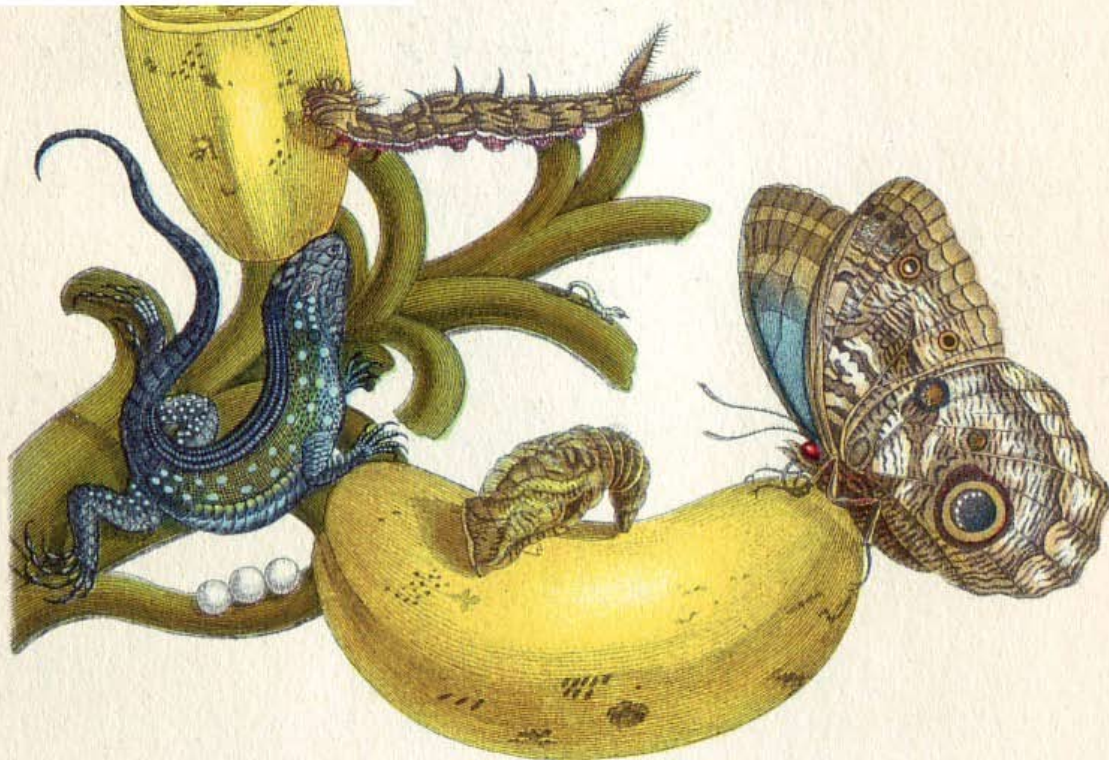
Waar in de Surinaemsche RUPSEN en WORMEN, met alle derselver Veranderingen, met het loeren afgeteekeld, en beschreeven worden: alsmede alle papieren op draad: Gewassen, blommen, en Vruchten, daer toe op gevonden zijn: Beschreeven die Beschrijvinge der Gewassen. Want in ook de wonderbare PADDEN, HAGEDISSEN, SLAGEN, SPINNEN, en andere ruztame Ge-dieren worden verhoort, en beschreeven. Alles in Amstera door den selven M. S. MERIAEN met het loeren, en het teekenen geteekeld, en in een 3. Leeren vervoegde.

Bescreven een Aethalid van de Veranderingen van VISSCHEN in KIEVORSCHEN, en van KIEVORSCHEN in VISSCHEN.

AMSTERDAM.

By JOANNES OOSTERWYK, Boekverkeper op den Damm in de
Buitendijk, Amsterd. 1705. In de Winkel der Kunst en de Wetenschappen, bij
MILITAIJN van Vloten gebedrukt en algeen te bekomen 1719.

LA SCIENCE PRATIQUE DE L'IMPRIMERIE.

CONTENANT
DES INSTRUCTIONS TRÈS-FACILES
POUR SE PERFECTIONNER DANS CET ART.

ON Y TROUVERA UNE DESCRIPTION DE
toutes les pieces dont une Presse est construite, avec le moyen
de remedier à tous les défauts qui peuvent y survenir.

Avec une Methode nouvelle & fort aisée pour imposer toutes fortes
d'Impositions, depuis l'In-folio jusqu'à l'In-cent-vingt-huit.

De plus, on y a joint des Tables pour sçavoir ce que les Caracteres inferieurs regagnent
sur ceux qui leur sont superieurs, & un Tarif pour trouver, d'un coup d'œil, combien
de Formes contiendra une copie à imprimer, très-utile pour les Auteurs & Marchands
Libraires qui font imprimer leurs Ouvrages à leurs dépens.

Le tout représenté avec des Figures en bois & en taille douce.

A SAINT OMER,

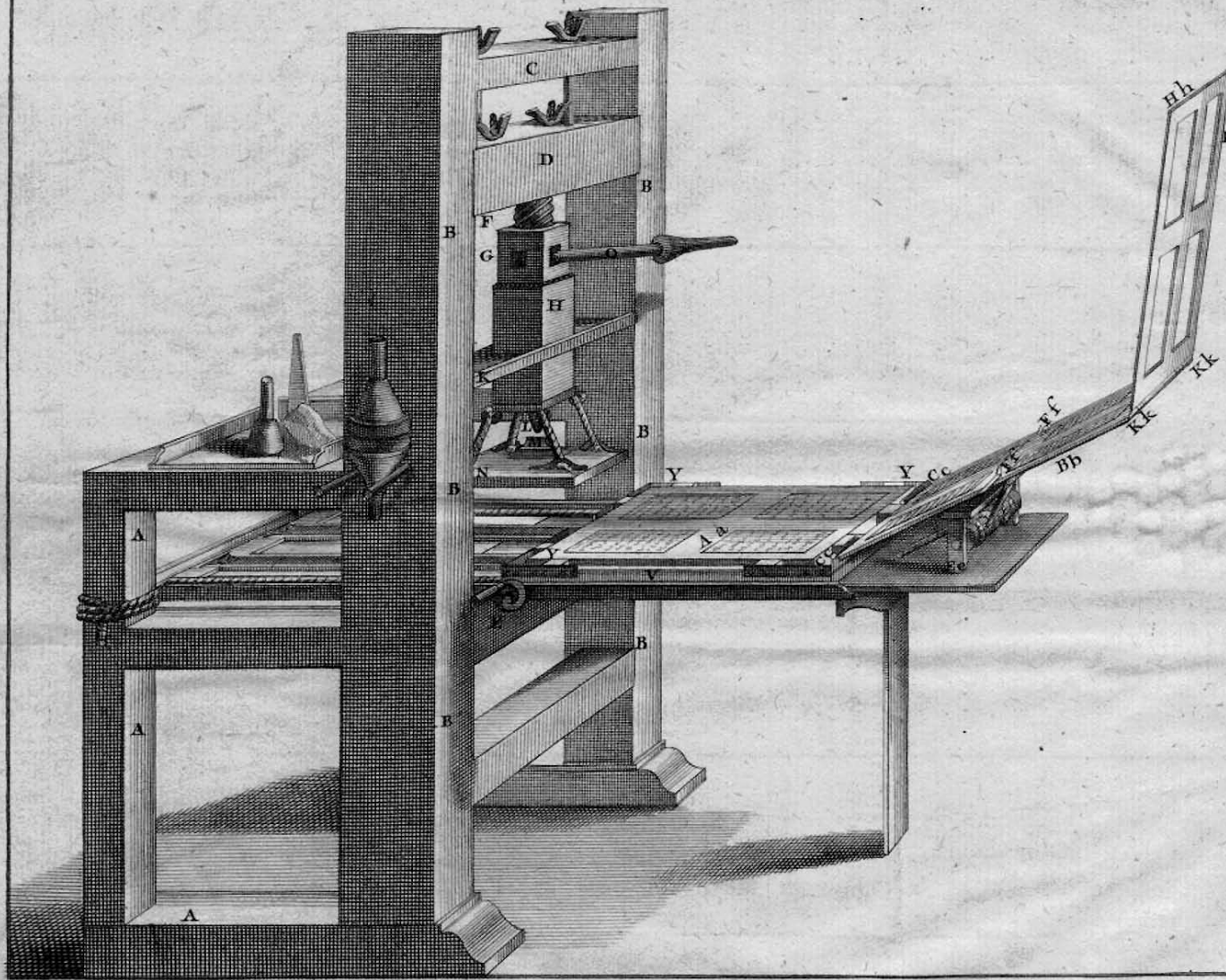
Par MARTIN DOMINIQUE FERTEL, Imprimeur & Marchand Libraire,
rue des Espeers, à l'Image de Saint Bertin.

M. DCC. XXIII

AVEC APPROBATION ET PRIVILEGE DU ROT.

1719 Maria Sibylla Merian, *Metamorphosis*, Άμστερνταμ

1723 Martin-Dominique Fertel, *La science pratique de l'imprimerie*, Παρίσι

1723 Martin-Dominique Fertel, *La science pratique de l'imprimerie*, Παρίσι

· 1722 ·

WILLIAM CASLON

CASLON

Distributes throughout the British Empire, including British North America
the appearance of decay in early American printing was due to the oxidiza
tion that occurred on the metal due to exposure to seawater during
transportation. Immediately successful and put to use in many
historical documents, the use of the Caslon typeface dim
inished after William Caslon's death then made a
comeback during the British Arts and Crafts
movement. The common rule for many
printers and typesetters for many
years was "when in doubt,
use Caslon".

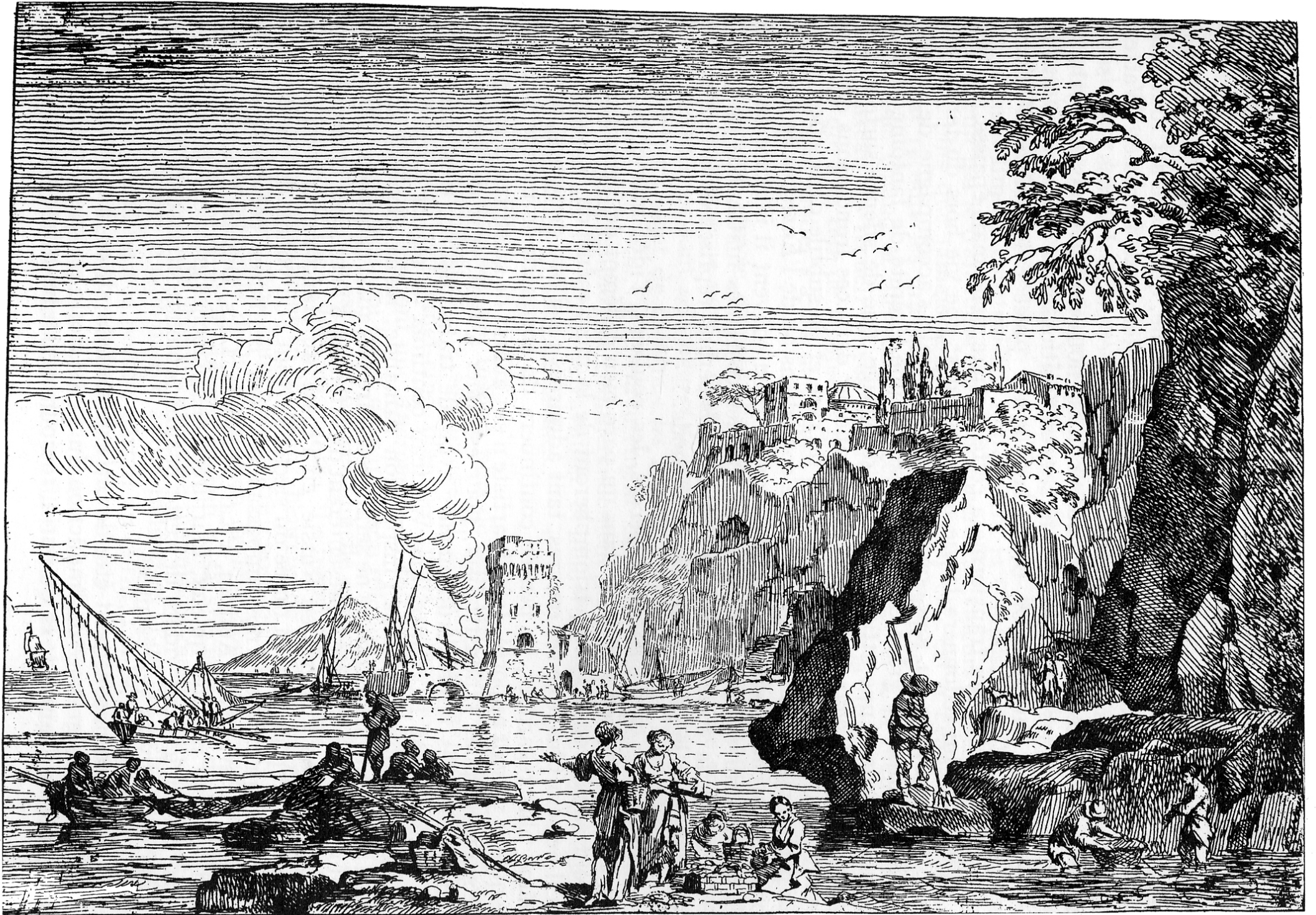

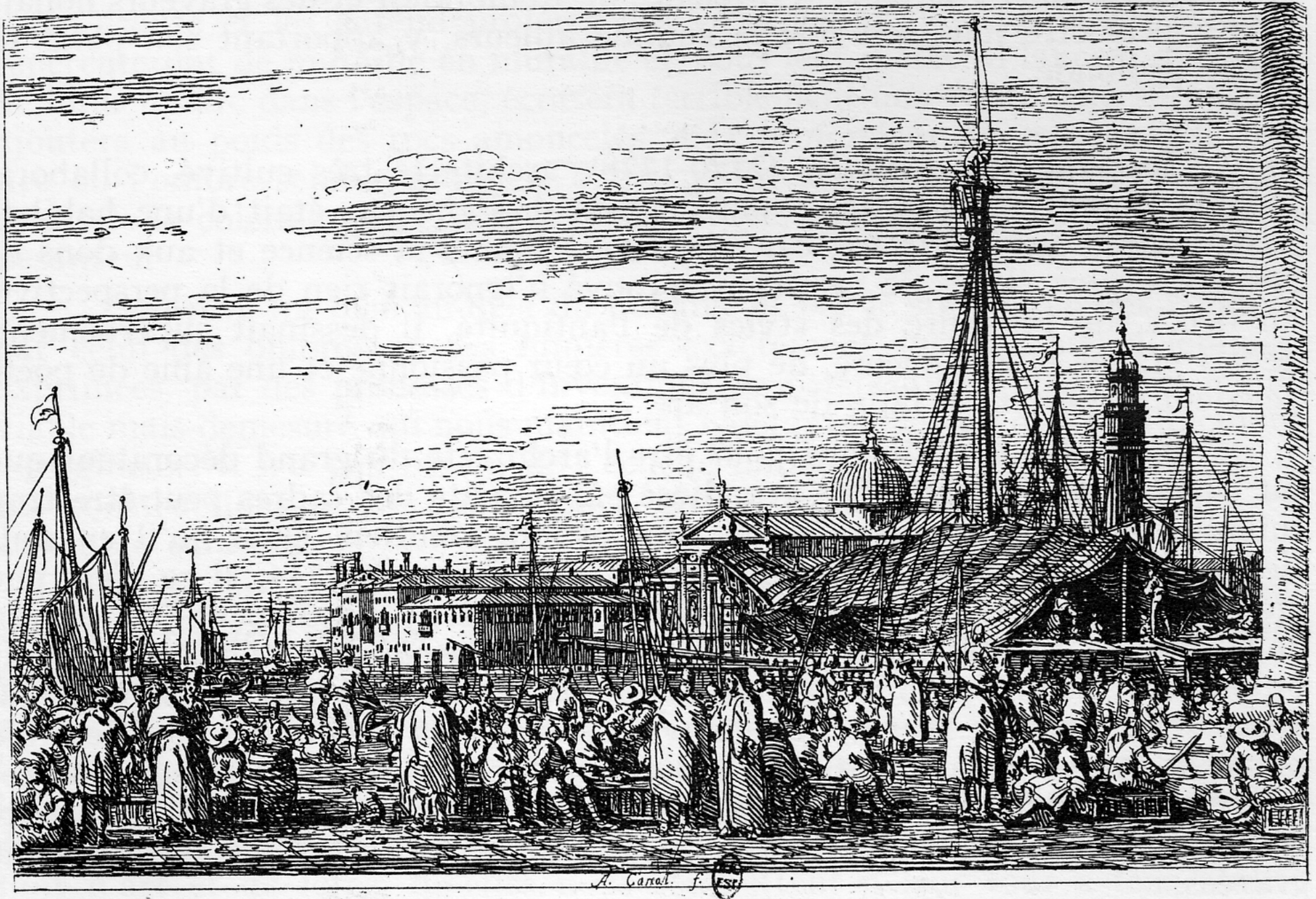

1710 Antoine Watteau

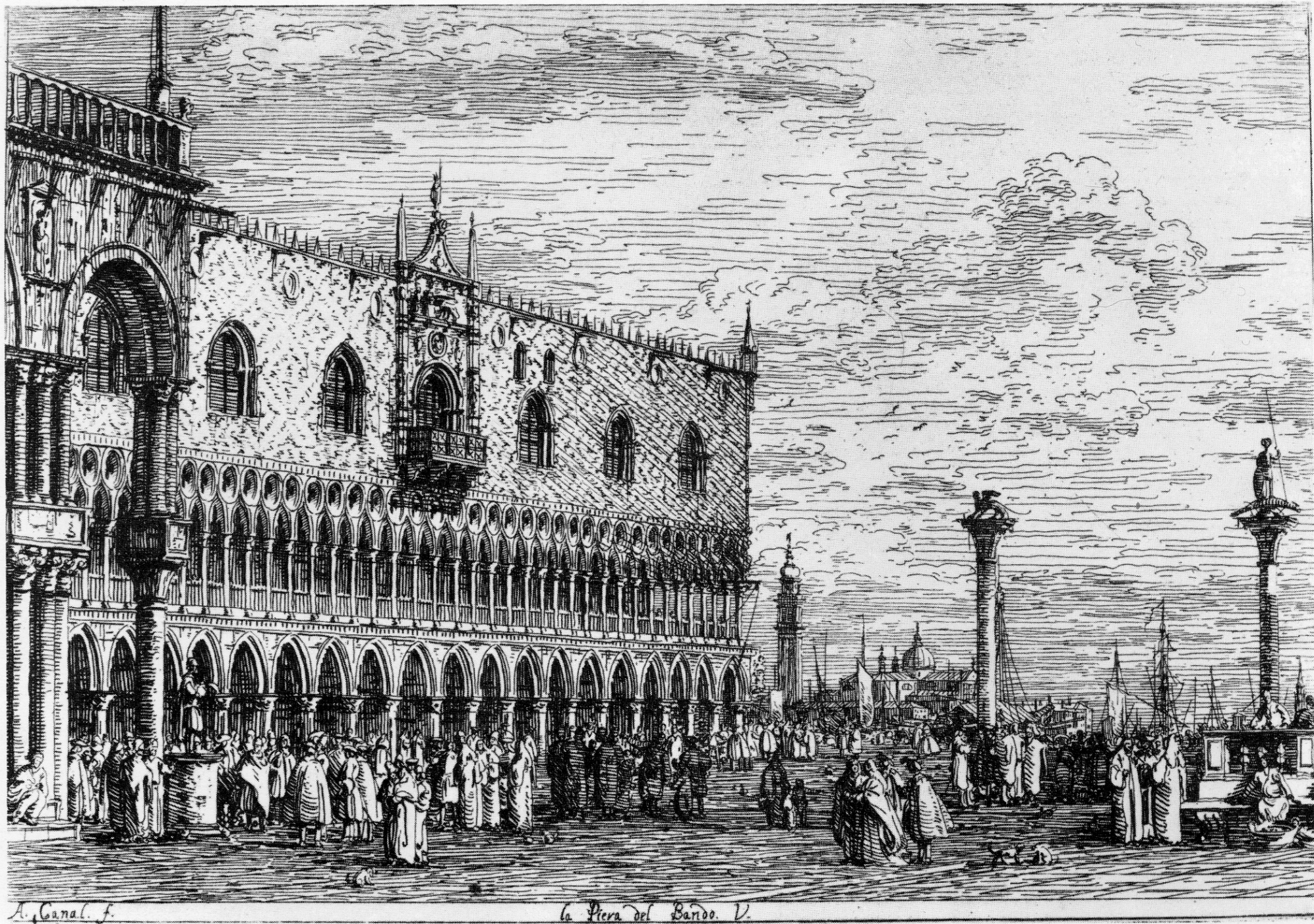
1720 Jan Lievens

A. Canal. f. 151

1740 Canaletto.

A. Canal. f.

la Pira del Bando. V.

1740 Hogarth

BEER STREET.

Beer, happy Produce of our Isle
Can sovereignty impart,
And wearied with Fatigue and Toil
Can cheer each manly Heart.

Labour and Art upheld by Beer
Successfully advance,
We quaff thy baby Juice with Glee
And Water leave to France.

Genius of Health, thy grateful Taste
Rivals the Cup of Love,
And warms each English generous Breast
With Liberty and Love.

1740 Hogarth

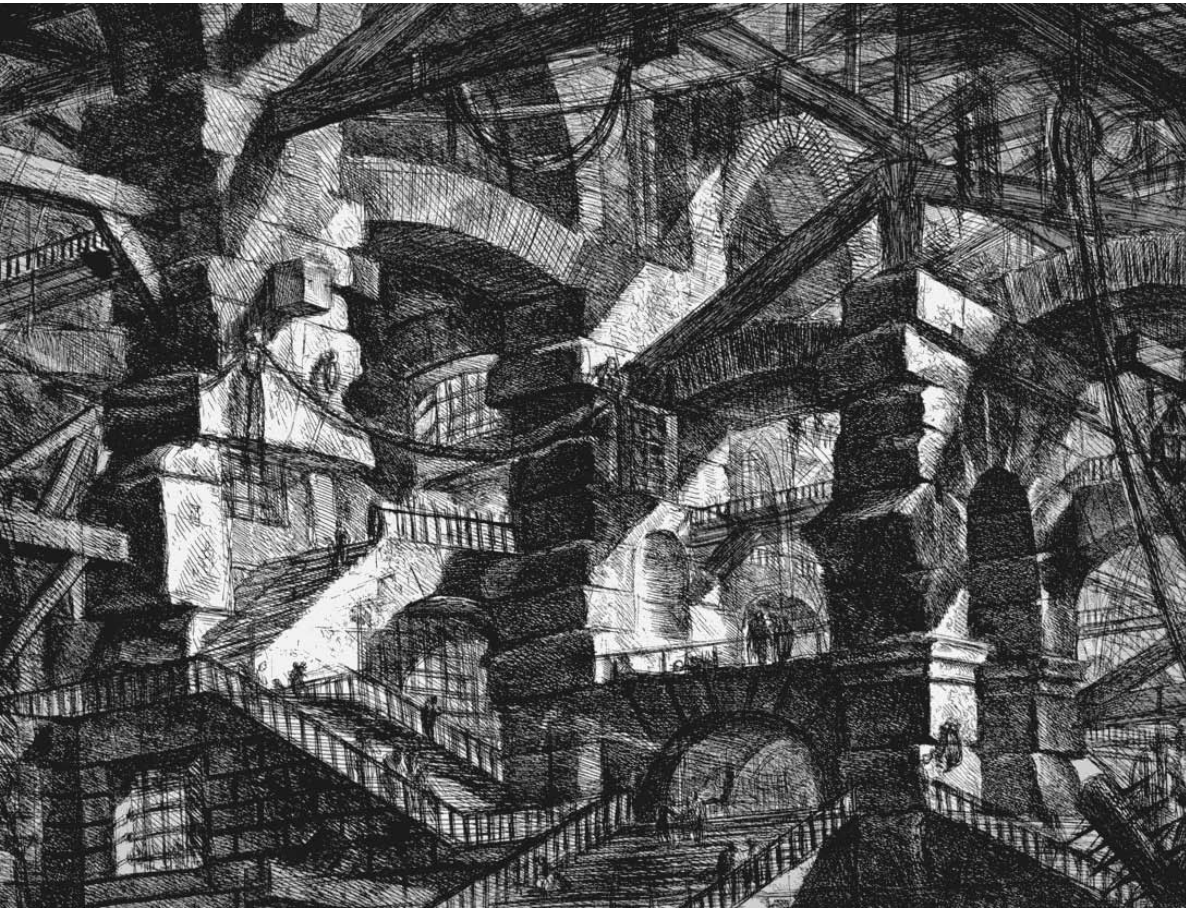

1750 Franz Anton Maulbertsch

Vues des restes de la ville de Memphis. A. B. Portes qui se ferment le Mur, et qui s'ouvrent intérieurement F. que les architectes ont orné de simples modurés. L'on a choisi l'emplacement n'en parut pas très rétréci. C'est ainsi qu'on voit l'Égypte dans la disposition en partie sans murailles en partie, sont tombées. C. Deux ordres de colonnes inconnus de la ville, qui soutenaient les plafonds, et le toit. L'on ne voit au milieu des colonnes caractères de majesté, et que les colonnes ne surhaussaient par les colonnes, et que les colonnes devaient l'intérieur de deux principaux temples.

34 SM B P. 1

1750 piranesi

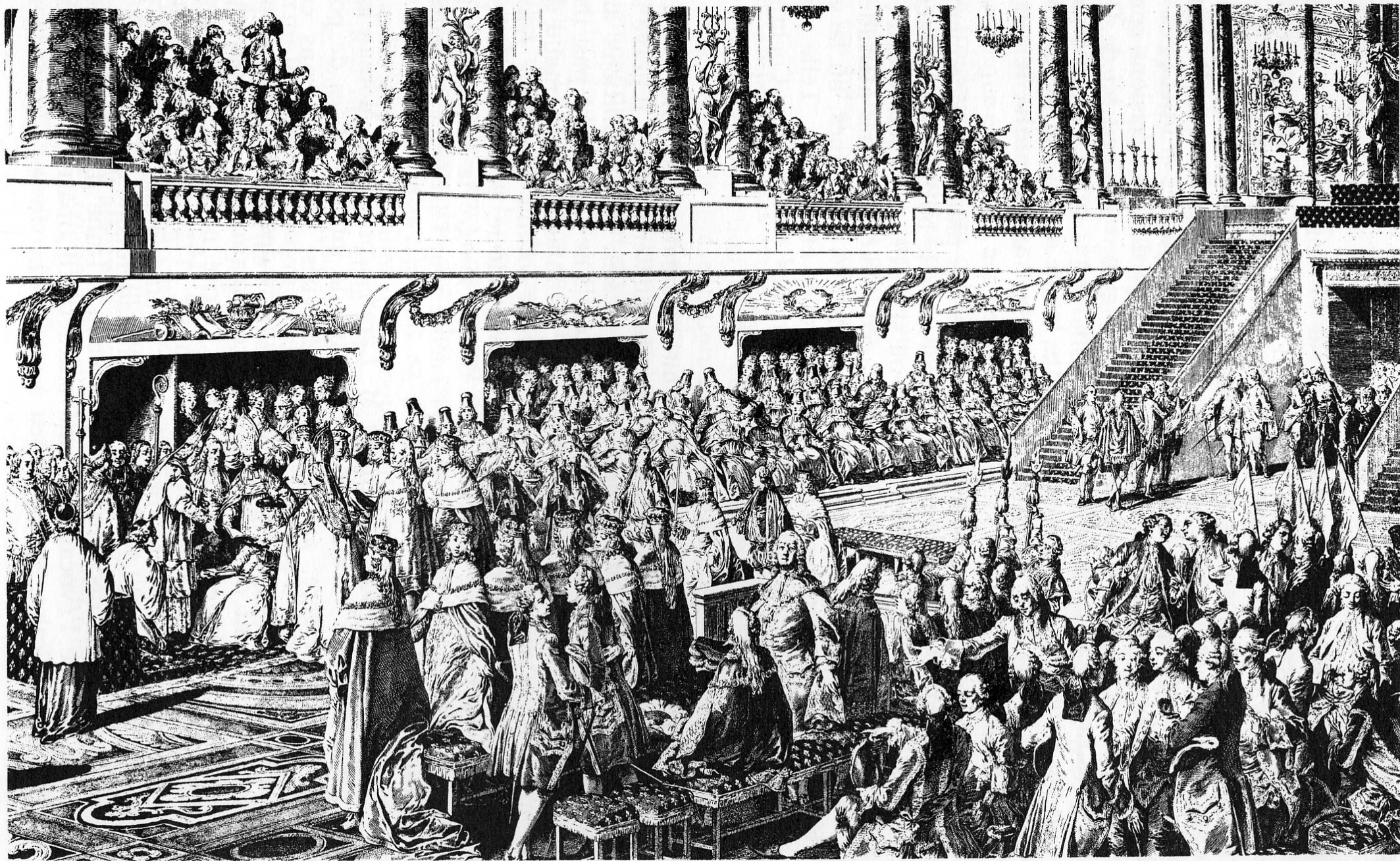
1750 Gil Blas

1755 Tiepolo.

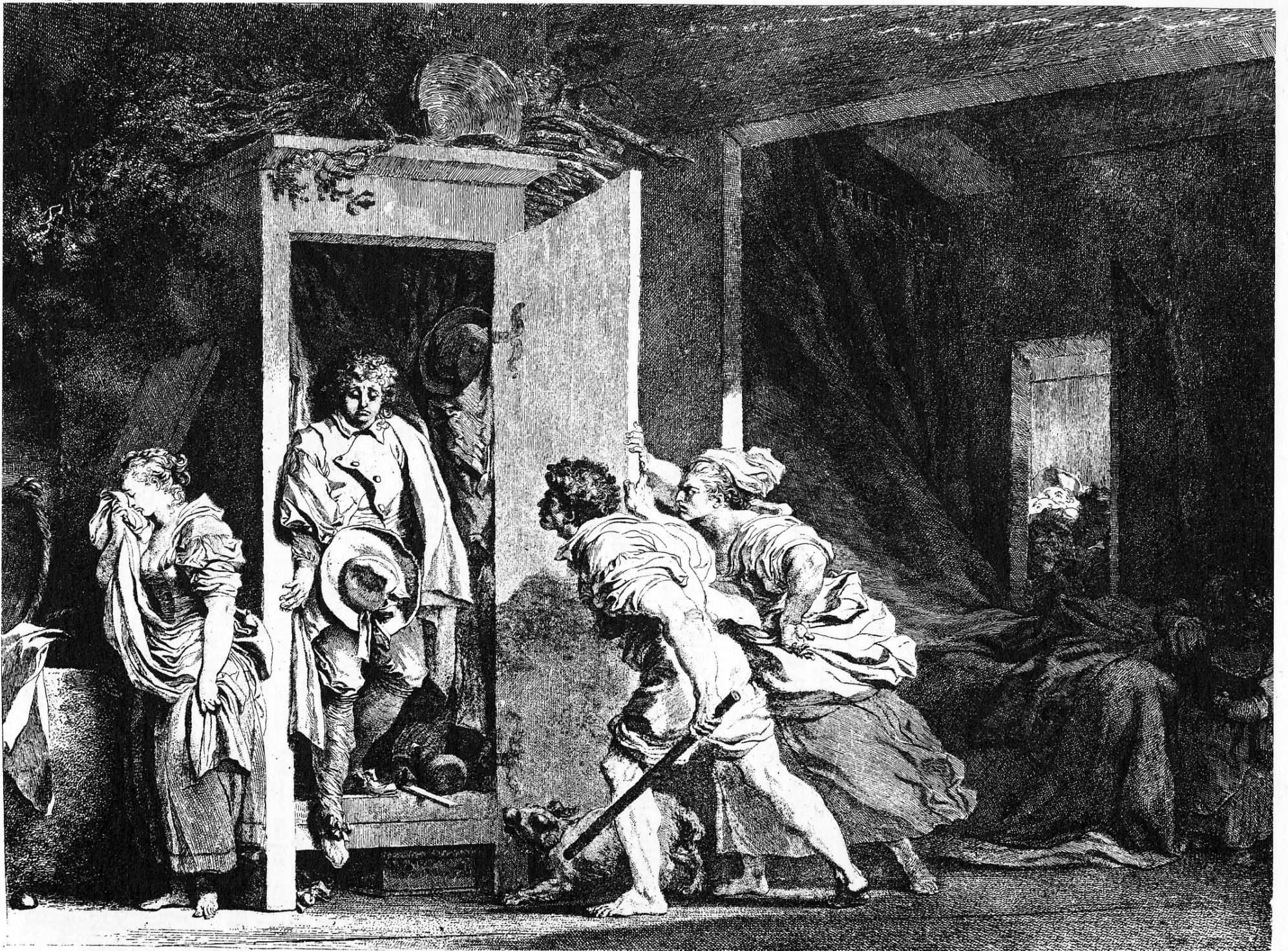
1761 Jean Honore Fragonard

1770 Moreau le Jeune

1778 Francisco Goya

1780 Jean Honore Fragonard

1792 Phil.-Louis Debucourt

1778 Francisco Goya, *Los Capricios*

Very step that a man makes beyond a moderate & reasonable Provision, is taking so much from the worthiness of his own spirit, and he that is entirely set upon making a Fortune, is all that while undoing the Man. He must grow deaf to the wretched, estrange himself from the sensible, & turn hardness of heart, disdain every thing that is noble, and terminate all in his despicable Self.

aaabbeddef
ffghhijkkllmmnooppqqr:rstuuvwxxyzz; and .

Josephus Champion
N°. XVI. scripsit. MDCCXXXV.

THE
United Pen-Men
FOR
Forming the Man of Business:
Or, the
Young Man's Copy-Book;
Containing Various Examples Necessary
In Trade and Merchandize. VIZ.

I. Bills of Parcels.	XI. Letters of Remittance.
II. Bank Checks.	XII. Letters of Credit.
III. Trademans Bills.	XIII. A Letter of S ^t . and a Receipt.
IV. Promissory Notes.	XIV. A General Letter of Credit.
V. Bankers Notes.	XV. An Invoice of French Wine.
VI. A Bill of Lading.	XVI. An Invoice of Bales Goods.
VII. Acquittances and Receipts.	XVII. An Account of Sales.
VIII. Bills of Exchange.	XVIII. An Account Current.
IX. A Bill and a Receipt.	XIX. A Bill of Lading.
X. Bills of Entry.	XX. A Comissum.

All which are
Exemplified in a legible, Expeditious, and Free Penning Hand,
Fit for the Merchants Counting House, Trade, and the Publick Offices.
Written by several Eminent Masters.
And Engraved by George Bickham, Senior.
The Whole, consisting of 40 Folio Copper-Plates.
Extracted from that elaborate and beautiful Work, Intituled the *Universal Penman*.
LONDON: Printed for Henry Broomer at the 49 Bibles Alley, without Newgate.
1743

1743 George Bickam, *The United Pen-Men...*, Λονδίνο

mémoire,
postérité;
histoire
litte.

F82
1764

MANUEL
TYPOGRAPHIQUE,
UTILE
AUX GENS DE LETTRES,
& à ceux qui exercent les dif-
férentes parties de l'Art
de l'Imprimerie.
Par FOURNIER, le jeune.
TOME II.
A PARIS,
Chez l'Auteur, rue des Postes.
J. BARBOU, rue des Mathurins.
M. DCC. LXVI.

GROSSE NOMPAREILLE.

Dis
peu.

II. ARTICLE.

*Lettres de deux points ordinaires
& ornées, Vignettes, Réglés,
Crochets, & diverses figures.*

LETTRES DE DEUX POINTS.

de Parisienne.

ABCDEFGHIJKLMN
OPQRSTUVWXYZÆWÇ

de Nompaille.

ABCDEFGHIJLM
NOPQRSTUVWXYZ

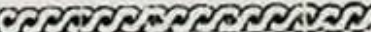
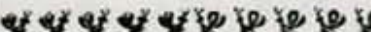

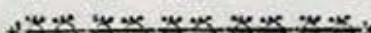

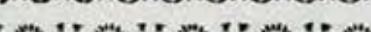

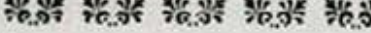

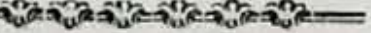
de Mignone.

ABCDEFGHIJKLM
ILMNOPQRS

100 *VIGNETTES.*

- 108
- 109
- 110
- 111
- 112
- 113
- 114
- 115
- 116
- 117
- 118
- 119
- 120
- 121
- 122
- 123
- 124

VIGNETTES. 101

- 125
- 126
- 127
- 128
- 129
- 130
- 131
- 132
- 133
- 134
- 135
- 136
- 137
- 138
- 139
- 140
- 141

MODÉLES
DES CARACTÈRES
DE L'IMPRIMERIE,
ET DES AUTRES CHOSES NÉCESSAIRES AUDIT ART.
NOUVELLEMENT GRAVÉS
Par SIMON-PIERRE FOURNIER le jeune, Graveur & Fondateur de Caractères.
A PARIS,
Rue des sept voyes, vis-à-vis le Collège de Reims.
1742

1° ScA 3943

PUBLII VIRGILII

MARONIS

BUCOLICA,

GEORGICA,

E T

AE NE I S.

BIRMINGHAMIAE:

Typis JOHANNIS BASKERVILLE.

MDCCLVII.

Vix animalia parva creat, quæ cuncta creavit
 Sæcla, deditque ferarum ingentia corpora partu.
 Haud (ut opinor) enim mortalia sæcla superne
 Aurea de cœlo demisit funis in arva;
 Nec mare, nec fluctus plangentes saxa crearunt:
 Sed genuit tellus eadem, quæ nunc alit ex se.
 Præterea nitidas fruges, vinetaque læta
 Sponte sua primum mortalibus ipsa creavit;
 Ipsa dedit dulcis fœtus, et pabula læta:
 Quæ nunc vix nostro grandescunt aucta labore:
 Conterimusque boves, et vires agricolarum:
 Conficimus ferrum vix arvis suppeditati:
 Usque adeo pereunt fœtus, augentque labores.
 Jamque caput quassans grandis suspirat arator
 Crebrius incassum magnum cecidisse laborem:
 Et cum tempora temporibus præsentia confert
 Præteritis; laudat fortunas sæpe parentis:
 Et crepat, antiquum genus ut pietate repletum
 Perfacile angustis tolerarit finibus ævum;
 Cum minor esset agri multo modus ante viritim:
 Nec tenet, omnia paullatim tabescere, et ire
 Ad scopulum spatium ætatis defessa vetusto.

T. LUCRE-

T I T I
 LUCRETII CARI

D E

R E R U M N A T U R A .

L I B E R I I I .

ETENEBRIS tantis tam clarum extollere lumen
 Qui primus potuisti, illustrans commoda vitæ;
 Te sequor o Graiæ gentis decus; inque tuis nunc
 Fixa pedum pono pressis vestigia signis;
 Non ita certandi cupidus, quam propter amorem,
 Quod te imitari aveo. Quid enim contendat hirundo
 Cynnis? aut quidnam tremulis facere artibus hædi
 Consimile in cursu possint, ac fortis equi vis?
 Tu pater, et rerum inventor; tu patria nobis
 Suppeditas præcepta; tuisque ex, inclute, chartis,
 Floriferis ut apes in saltibus omnia limant,
 Omnia nos itidem depascimur aurea dicta;
 Aurea, perpetua semper dignissima vita.
 Nam simul ac ratio tua cœpit vociferari
 Naturam rerum haud divina mente coortam;
 Diffugiunt animi terrores; mœnia mundi

Disce-

SELECT FABLES
OF
ESOP
AND OTHER FABULISTS.
IN THREE BOOKS.

— *Is not the earth*
With various living creatures, and the air
Replenished, and all these at thy command
To come and play before thee? Knowest thou not
Their language and their Ways? They also know,
And reason not contemptibly: with these
Find pastime. Paradise Lost. b. S. l. 370.

BIRMINGHAM,

Printed by JOHN BASKERVILLE, for
R. and J. DODSLEY in Pall mall. 1761.

Price bound Five Shillings.

ATLAS NOUVEAU PORTATIF

à l'Usage des Militaires,
Colleges et du Voyageur TOME Ier

Contenant 93 Cartes Dressées sur
les Nouvelles Observations

Dedie

AU ROY.

A Paris chez Crepy rue St
Jacques a St Pierre pres
la rue de la
Parcheminerie.

1767.

In magnis voluisse sat est

1767 CREPY, Παρίσι

Quos ego. Sed motos prestat componere fluctus. Boud. Voy. Lib. 2.

1775 MANNEVILLETTE, Παρίσι

RECUEIL
DE PLANCHES,
SUR
LES SCIENCES,
LES ARTS LIBÉRAUX,
ET
LES ARTS MÉCANIQUES,
AVEC LEUR EXPLICATION.

SIXIEME LIVRAISON, ou SEPTIEME VOLUME, 239 Planches.

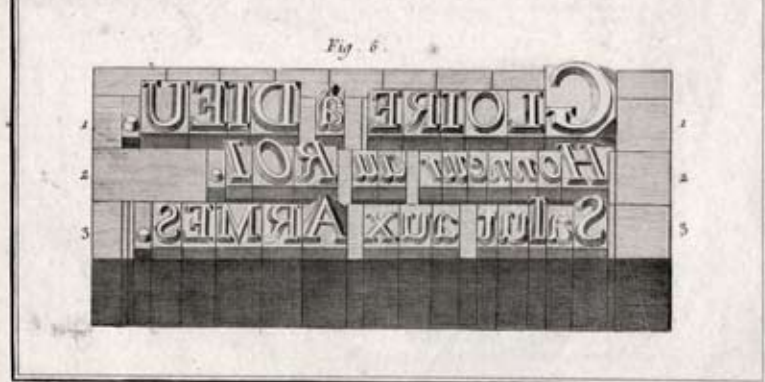
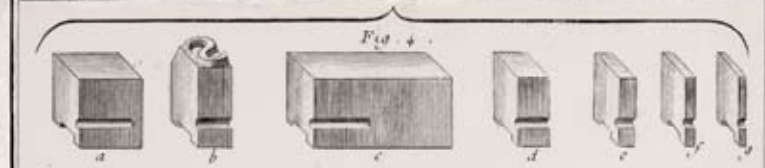
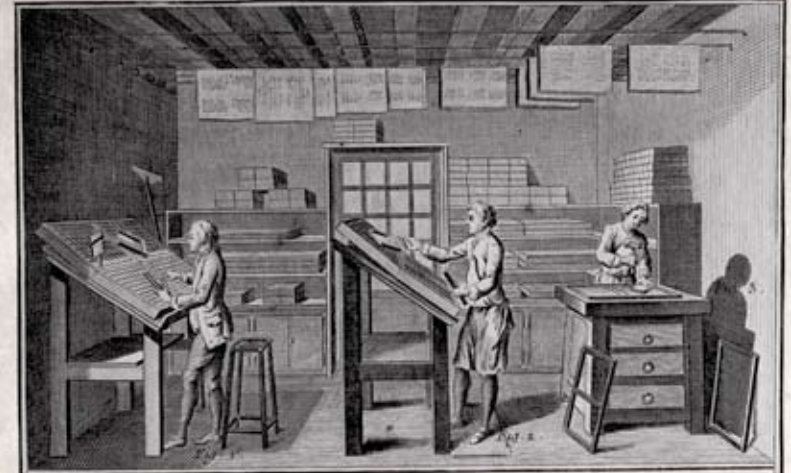
A PARIS,

Chez { BRIASSON, rue Saint Jacques, à la Science.
LE BRETON, premier Imprimeur ordinaire du Roy, rue de la Harpe.

M. DCC. LXIX.

AVEC APPROBATION ET PRIVILEGE DU ROY.

Pl. I.

Benard Peur

Imprimerie en Lettres, L'opération de la casse.

Fig 1.

Fig 2.

Fig 4.

Fig 5.

χθ	χθαι	χθε	χθη	χθι	χθο	χθυ	χθό		χθς		χθω	χθω	χθς	χθρ	
chtha	chthai	chthe	chthê	chthi	chtho	chthy	chthô		chthas		chthen	chthyn	chthys	chthr	
χα	χαι	χε	χη	χι	χο	χυ	χό		χη	χω	χω	χω	χς	χρ	
Scha	Schai	Sche	Schê	Schi	Scho	Schy	Schô		Schê	Schô	Schên	Schyn	χς Schi	χρ Schr	
ψα	ψαι	ψε	ψη	ψι	ψο	ψυ	ψό	ψω	ψω	ψας	ψω	ψη	ψω	ψς	ψρ
psa	psai	psê	psi	psô	psy	psô		psan	psas	psay	psê	psô	ψς Psi	χεν	χυν
χα	χαι	χε	χη	χι	χο	χυ	χό		χω	χας	χω	χη	χω	χς	χρ
cha	chai	che	chê	chi	cho	chy	chô		chan	χας Char	χω	χη	χω	χς	χρ
									chan	χας Chor	chay	chê	chô	χς Chu	χρ Chr

τα	ται	τε	τη	τι	το	τυ	τό	τω	τωρ	τας	τω	τη	τω	τς	τρ
ta	tai	te	tê	ti	to	ty	tô		tan	tas	tay	ten	tyn	tê	tô
τα	ται	τε	τη	τι	το	τυ	τό	τω	τωρ	τας	τω	τη	τω	τς	τρ
ta	tai	te	tê	ti	to	ty	tô		tro	τας	τω	τη	τω	τς	τρ
τα	ται	τε	τη	τι	το	τυ	τό	τω		τας	τω	τη	τω	τς	τρ
sta	stai	ste	stê	sti	sto	sty	stô			stas	stay	stê	stô	στς	στρ
στα	stai	ste	stê	sti	sto	sty	stô			stas	stay	stê	stô	στς	στρ
σπα	σπαι	σπε	σπη	σπι	σπο	σπυ	σπό	στω	στωρ	σπας	σπω	σπη	σπω	σπς	σπρ
spa	spai	spe	spê	spi	spo	spy	spô		span	σπας	σπω	σπη	σπω	σπς	σπρ
									span	σπας	σπω	σπη	σπω	σπς	σπρ

Y. 5636.
A.

Goussier del. Goussier fecit.
RODOGUNE. Acte V. Scene IV.
Seigneur voyez les yeux
Deja tous egares, troubles, et furieux.

RODOGUNE,
PRINCESSE
DES PARTHES.

TRAGÉDIE
DE
PIERRE CORNEILLE.

AU NORD.

M. DCCLX.

1760 Mme Pombadour, *Rodogune, Princesse des Parthes*, Βερσολίεσ

LEOPOLD MOZART,
Hooqvorstelyk-Saltzburgsche Kamermusicus.

GRONDIG
ONDERWYS
IN HET
BEHANDELEN
DER
V I O O L,
O N T W O R P E N
DOOR
LEOPOLD MOZART,

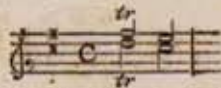
Hooqvorstelyk-Saltzburgschen Kamer-Musicus.

*Met 4 Kunst-Plaatzen en een Tafel van de Regelen
der Strykmanier enz. voorzien.*

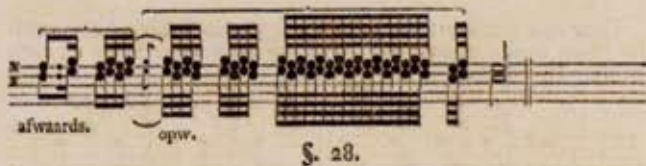

TE HAERLEM,
By JOANNES ENSCHEDE,
MDCCLXVI

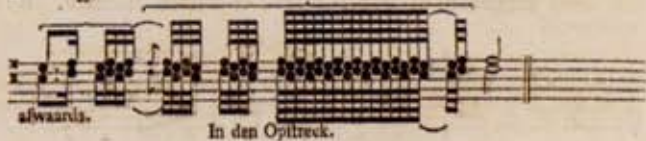
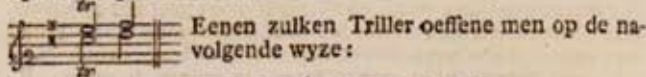
In zulk geval nu moet de *Triller* op twee Snaaren, en met twee Vingers teffens geslagen worden. By voorbeeld:

Hier word de eerste Vinger op de (E) Snaar, namentlyk het (fis) en de derde op de (A) Snaar, te weeten de (d) sterk neêgedrukt; doch de *Triller* word op de (E) Snaar met den tweeden, en op de (A) Snaar met den vierden Vinger te gelyker tyd geslagen. En dit noemd men eenen *Dubbeltriller*. Men kan hem op de volgende wyze het beste oefenen.

By den *Dubbeltriller* moet dikwyls ook de voorste Vinger op de leege Snaar eenen *Triller* maaken. By voorbeeld:

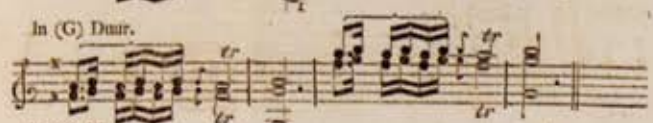

Byzonder moet men in den *Dubbeltriller* wel daarop zien, dat men niet valsch grype, en men moet zich bevllytigen, de Nooten met beide Vingers te gelyk aan te slaan. Hier zyn eenige Nooten, die men met veel nut oefenen kan. Men poogte echter

ter de zulken van tyd tot tyd geduurig gezwinder aftefpeelen, zo bekomt men eene ligtheid met alle Vingers.

De *Dubbeltriller* word op alle Snaaren, en door alle Toonen aangebragt. Men moet hem also ook in de *Applicatuur* rein weeten voortedragen; alwaar altoos de Nooten met den eersten en derden Vinger gegreepen, de tweede en vierde echter tot den *Triller*slag gebruykt worden. Ik wil het Slot met den *Dubbeltriller* ter oefening uyt de meeste Toonen aangeeven.

Ff 2

(H) Mol.

ESSAI
D'UNE NOUVELLE
TYPOGRAPHIE,

Ornée de Vignettes, Fleurons, Trophées, Filets, Cadres & Cartels,
inventés, dessinés & exécutés par L. LUCE, Graveur du Roi,
pour son Imprimerie Royale.

DÉDIÉE AU ROI.

Cet Ouvrage, composé & gravé
de gravure, comme on a dit et de-
fini, par Louis Luce, Graveur du
Roi, pour son Imprimerie Royale
a été commencé en l'année 1740,
de fait en 1750.

A PARIS.

De l'Imprimerie de J. BARBOU, rue des Mathurins.

M. DCC. LXXI.

1771 Louis-Rene Luce, *Essai d'une nouvelle typographie*, J. Barbou, Παρίσι

JOAN MICHAEL FLEISCHMAN.
Konstig Letter-Stampel Snyder,
Geb: 1701 te Neurenberg,
Overl: in Amsterdam den 27 Mey 1768.

1769 Cornelis van Noorde J M Fleischman, στοιχειογράφης

Dessendiaan Duyts.

Den rjcken in dese tegenwoor=
dige wereldt bevelet niet Hoach=
maedich te zyn/

Mediaan Duyts.

Noch hare Hope te Set=
ten op de onghestadighepdt
des rjckdoms/

Augustijn Duyts.

Maer Godt/ die ons
alle dingen rjckelijck ver=
leent te genieten.

„Duyts” gesneden door CHRISTOFFEL
VAN DYCK.

Dessendiaan Duyts.

Den rjcken in dese tegenwoor=
dige wereldt bevelet niet Hoach=
maedich te zyn/

Mediaan Duyts.

Noch hare Hope te Set=
ten op de onghestadighepdt
des rjckdoms/

Augustijn Duyts.

Maer Godt/ die ons
alle dingen rjckelijck ver=
leent te genieten.

„Duyts” gesneden door JOAN MICHAEL
FLEISCHMAN.

MAGNOLIA olivifolia, flore ingenti candido.

The Laurel-Tree of Carolina.

Laurier de la Caroline.

THESE TREES are commonly ten feet and an half, and sometimes three feet, in diameter, rising with a straight trunk to the height of eighty feet and upwards, with a regular shap'd head. The leaves are shap'd like those of the Laurel-berries, but much larger; of a shining bright green, except their under side, which are of a rustick red colour, with a hoary roughness, like hick. This particularly in the leaves doth not appear before the tree is large; the young ones having their leaves green on both sides. In May the blossoms open, which are large, white, and very fragrant, somewhat resembling in form a single Peony. The petals are usually ten, and sometimes eleven and twelve in number; they are thick and succulent; in the middle of which is plac'd the ovaries, closely surrounded with anthers, which, before the petals fall off, swell to the size of a Pigeon's egg, and when fully grown, is form'd into an oval cone, in size of a Goose's egg. It is green at first, but when ripe of a reddish purple. On the superficies are many little protuberances, in each of which lies a single seed, somewhat less than a Kidney-bean, covered with a red film. In August, at which time the fruit is ripe, every one of these little swelling openeth, and dischargeth its seeds, which do not fall immediately to the ground, but hang pendant by small white threads about two inches long.

This stately Tree perfumes the woods, and displays its beauties, from May till November, producing first its fragrant and ample blossoms, succeeded by its glittering fruit. It retains the leaves all the year; which, being of two colours, have a pretty effect, when waiv'd by the wind, displaying but one side, and then the other.

What much adds to the value of this Tree is, that it is so far naturalized and become a denizen to our country and climate, as to adorn still the garden of that worthy and curious Baromet for John Cullum, of Exmouth in Devonshire, where, for these three years past it has produced plenty of blossoms; since that, and in the year 1737, one of them blossom'd at Parson's Green, in the garden of the Right Honourable Sir Charles Wager; one of which blossoms expanded, measured eleven inches over.

Their native place is Florida and South Carolina; to the North of which I have never seen any, nor heard that they grow.

Cet Arbre est ordinairement de six piés de haut, et quelquefois trois piés de diamètre; il s'éleve à la hauteur de cent piés et au delà; sa tige est droite et sa tête régulière. Ses feuilles ont la même figure que celles du Laurier-croûte; mais elles sont beaucoup plus grandes; elles sont d'un verd luisant, excepté que le dessous est d'un rouge obscur. Il n'est commun que dans le Sud de la Caroline; ses feuilles ne paroissent que vers le mois de May, et restent jusqu'en Novembre. Les fleurs s'ouvrent au commencement de Juin, et sont d'un blanc pur, et ont quelquefois dix ou douze pétales; au milieu de ces pétales se trouvent les ovaires, qui sont entourés d'anthers, qui, avant que les pétales tombent, se gonflent à la grosseur d'un œuf de pigeon, et quand ils sont parvenus à leur maturité, se changent en un cône ovale, de la grosseur d'un œuf de poule; et est d'un rouge violâtre. Sur la superficie de ce cône se trouvent de petits tubercules, dans chacun desquels se trouve un seul grain, qui est d'un rouge obscur, et est de la grosseur d'un haricot, et est couvert d'une membrane rouge. En Août, quand le fruit est mûr, chacun de ces petits tubercules s'ouvre, et laisse échapper ses semences, qui ne tombent pas sur le champ, mais restent suspendues par de petites filets blancs, d'environ deux pouces de long.

Cet Arbre magnifique parfume les bois, et brille de sa beauté depuis le mois de Mai jusqu'à celui de Novembre, produisant d'abord ses grandes fleurs odoriférantes, auxquelles succèdent ses fruits brillans. Il garde ses feuilles toute l'année, et comme elles sont de deux couleurs, elles produisent un effet fort agréable, lorsqu'elles sont agitées par le vent, qui expose à la fois, tantôt un de leurs côtés, et tantôt l'autre.

Ce qui augmente encore beaucoup le mérite de cet Arbre, c'est qu'il est si bien naturalisé dans notre pays, qu'il est si commun à notre climat, qu'il se trouve depuis trois ans d'ornement, aux jardins de l'université de Exmouth, par Mr. John Colliton, Chevalier Baromet, Seigneur d'Exmouth, dans les provinces de Devon, où il brille de sa belle fleur en abondance depuis ce temps-là, et que dans l'année 1737, il en a fleuri un autre à Parson's Green, dans le jardin de Mr. l'Abbé Charles Wager, dont une des fleurs s'est ouverte avec onze pouces de diamètre.

Ces Arbres sont originaires de la Floride, et du Sud de la Caroline. Je n'en ai jamais vu dans le Nord de ce pays-là, ni n'ai eu dire, qu'il y en ait.

1771 Mark Catesby, Magnolia, Λουδίω

M. S. Muller sculp.

E. S. Goussier del.

LA CONJURACION
DE CATILINA
POR
CAYO SALUSTIO CRISPO.

Una cosa es que los hombres, que desean aventajarse a los demas vivientes, procuren con el mayor empeño no pasar la vida en silencio como las bestias, a quienes naturaleza crió inclinadas a la tierra y sierexas de su vientro. Nuestro vigor y facultades consisten todas en el animo y el cuerpo: de este usamos mas para el servicio, de aquel nos valemos para el mando: en lo uno somos iguales a los Dioses, en lo otro a los brutos. Por

C. SALLUSTII CRISPI
CATILINA.

Quis homines, qui sese studeat prastare ceteris animalibus, summa ope nihil decet, ne vitam silentio transeant,

veluti pecora; que natura prona, atque ventri obedientia fluxit. Sed nostra omnis vis in animo et corpore sita est. Animi imperio, corporis servitio magis utimur. alterum nobis cum Deo, alterum cum bellis commune est. Quo militi rec-

A

ESSAI
DE
CRISTALLOGRAPHIE,
OU
DESCRIPTION
DES FIGURES GÉOMÉTRIQUES,
*Propres à différens Corps du Regne Minéral,
connus vulgairement sous le nom de Cristaux,*
AVEC FIGURES ET DÉVELOPPEMENS.
*Par M. DE ROMÉ DELISLE, de l'Académie
Electorale des Sciences utiles de Mayence.*

A PARIS,

Chez { DIDOT jeune, Libraire, Quai des
Augustins, près le Pont S. Michel.
KNAPEN & DELAGUETTE, Libraires-
Imprimeur, en face du Pont Saint
Michel.

M. DCC. LXXII.

Avec Approbation & Privilège du Roi.

*NATURA Geometriam exercet sub terræ visceribus
mirabili opificio! Encelius de re metall. lib. 1.*

tur! Porro si ad heroicam fabulam constituendam mira, et incredibilia caelestibus prodigiis, rebusque divinis confusa requiruntur, proxime ad hoc scriptionis genus accedunt metricae historiae *Τῶν Δημητρίου βασιλέως Μοσκοβίας*, et altera *Τῶν ἁγίου, καὶ μεγάλου Νικολᾶς*, quae in gratiam recentium Graecorum eodem saeculo XVII Venetiis prodire.

His adnecto tertium poema, quod typographi Fratres de Sabio, rogatu cuiusdam *Damiani da Santa Maria de' Spici* ediderunt ibidem 1529, *Θησεύς γάμοι καὶ τῆς Ἐμιλίας*. Sed quid quaeso est haec *Theseis, ἡμιάδα?* quid infelicis huius licet animosi herois cum Emilia amores, et connubium, quid stupendi utriusque casus, nisi mendacissima rerum complexio, de quibus tota silet antiquitas, ad indoctissimos, et literarum expertes deiectae, iacentisque Graeciae incolas oblectandos? Adeo vero blandae et festivae historiae huic nationi constanter arriserunt, ut D. Guys per Graeciae

insulas nostra aetate navigans, audierit venustulas puellas, dum peplos acu pingunt, et textili opere concinnant, invicem sibi narrare pastoris Demetrii et Fanoniae amores, vel navitae Zaphyri et Rhodae casus. (*Voyage littéraire de la Grece* tom. I lettre XXI.)

§ XVIII

Ex Graecia tandem pedem refero, de latinis eroticarum narrationum scriptoribus dicturus. Nullum profecto habeo, quem producendam vetustiore Petronio Arbitro massiliensi, Neronis tempore profligatis moribus poeta, qui non minus *elegantiae Arbitrator* cum Tacito (*Annal.* lib. XII) dicendus, quam Arbitrator nequitiae verius nominandus videtur. Notissimum illius *satyricon*, atque *fragmentum* Albae Graecae, seu Tragurii in Dalmatia repertum. Tanta ne laudis erat, ut in spurcissimo libro pervolutando, supplendo, illustrandoque vacarent Douza, Bourdelotius, Gonzales de Salas, Lotichius, Valesius, Wagenselius, Richardus, Gabbema,

ELEGIA VI.

Candide Liber, ades; sic sit tibi mystica vitis,
 Semper sic hedera tempora vineta geras.
 [Aufer et ipse meum pariter medicande dolorem;]
 Saepe tuo cecidit munere victus amor.
 Care puer, madeant generoso pocula Baccho;
 I, nobis prona funde Falerna manu.
 Ite procul durum, curae, genus, ite labores;
 Fulserit hic niveis Delius alitibus.
 Vos modo proposito, dulces, faveatis, amici,
 Neve neget quisquam me duce se comitem.
 Aut si quis vini certamen mite recusat,
 Fallat eum tecto cara puella dolo.
 Ille facit dites animos Deus: ille ferocem
 Contudit, et dominae misit in arbitrium.
 Armenias tigres et fulvas ille leaenas
 Vicit, et indomitis mollia corda dedit.
 Haec Amor, et maiora valet; sed poscite Bacchi
 Munera; quem vestrum pocula sicca iuvant?
 Convenit ex aequo, nec torvus Liber in illis,
 Qui se, quique una vina iocosa colunt.

Iam venit iratus nimium nimiumque severis;
 Qui timet irati numina magna, libat.
 Quales his poenas qualis quantusque minetur,
 Cadmeae matris praeda cruenta docet.
 Sed procul a nobis hic sit timor; illaque, si qua est,
 Quid valeat laesi, sentiat, ira Dei.
 Quid precor, ah, demens? venti temeraria vota
 Aëriae et nubes diripienda ferant!
 Quamvis nulla mei superest tibi cura, Neaera,
 Sis felix, et sint candida fata tua.
 At nos securae reddamus tempora mensae.
 Venit post multos una serena dies.
 Hei mihi difficile est, imitari gaudia falsa;
 Difficile est, tristi fingere mente iocum;
 Nec bene mendaci risus componitur ore;
 Nec bene sollicitis ebria verba sonant.
 Quid queror infelix? turpes discedite curae.
 Odit Lenaeus tristia verba pater.
 Gnosia, Theseae quondam periuria linguae
 Flevisti ignoto sola relicta mari.
 Sed cecinit pro te doctus, Minoi, Catullus,
 Ingrati referens impia facta viri.
 Vos ego nunc moneo: Felix, quicumque dolore
 Alterius discas posse carere tuo.

Didot & Bodoni

abcdefghijklmn

opqrstuvwxyz

abcdefghijklmnop
qrstuvwxyz
wxyz ABCD
EFGHIJKL
MNOPQRS
TUVWXYZ
&.!'?\$12345
67890

Firmin Didot, Η γραμματοσειρά του Ρομαντισμού (Modern)

1780s William Blake, *Isaac Newton*.

1780s William Blake, *The ancient of Days*.

A POISON TREE.

I was angry with my friend ;
I told my wrath, my wrath did end .
I was angry with my foe ;
I told it not, my wrath did grow .

And I waterd it in fears ,
Night & morning with my tears ;
And I sunned it with smiles ,
And with soft deceitful wiles .

And it grew both day and night ,
Till it bore an apple bright .
And my foe beheld it shine ,
And he knew that it was mine .

And into my garden stole :
When the night had veild the pole ;
In the morning glad I see :
My foe outstretch'd beneath the tree .

Infant Joy

I have no name
I am but two days old
What shall I call thee?
I happy am
Joy is my name, —
Sweet joy befall thee!

Pretty joy!
Sweet joy but two days old,
Sweet joy I call thee;
Thou dost smile,
I sing the while
Sweet joy befall thee.

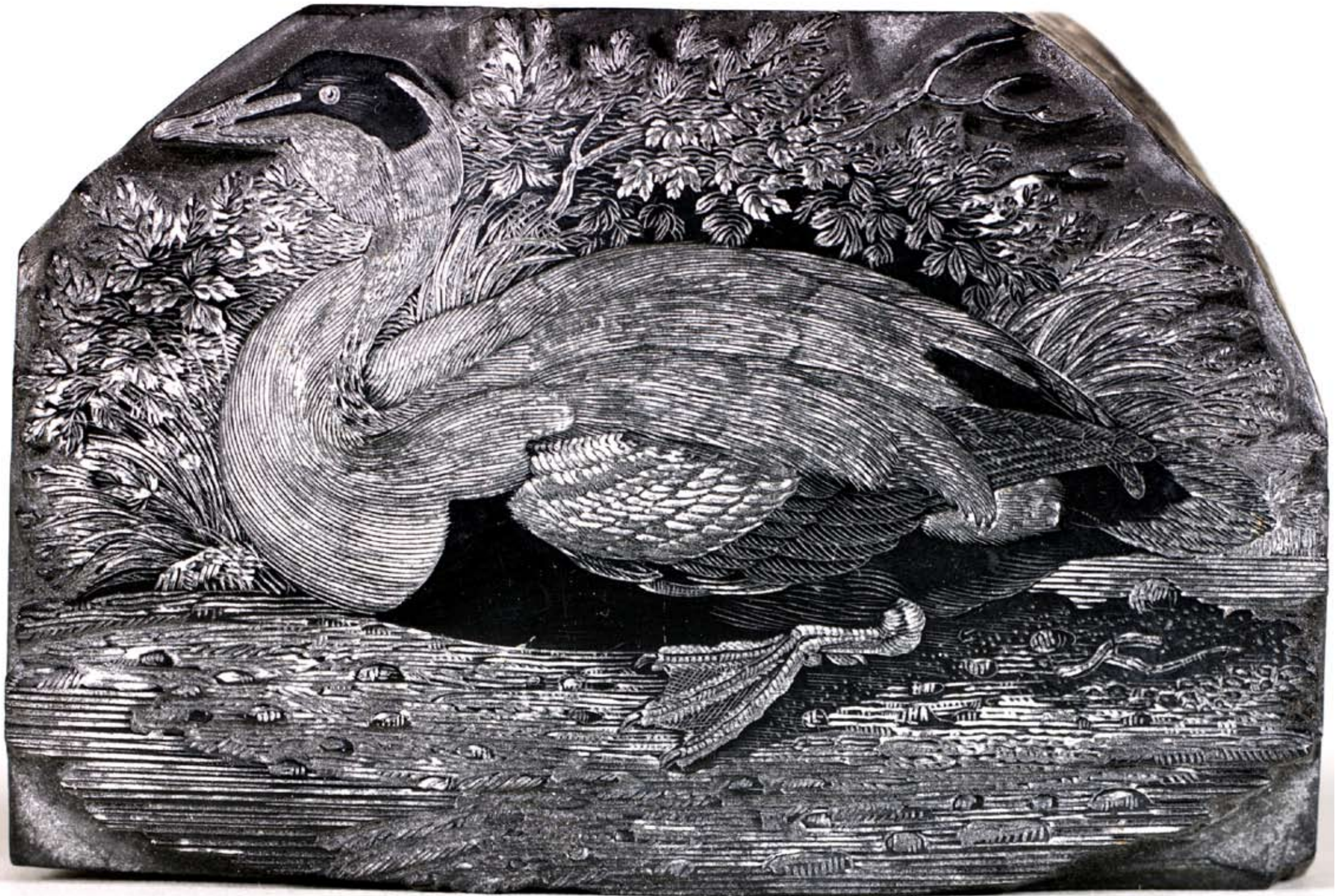

1789 William Blake, *A Poison Tree*.

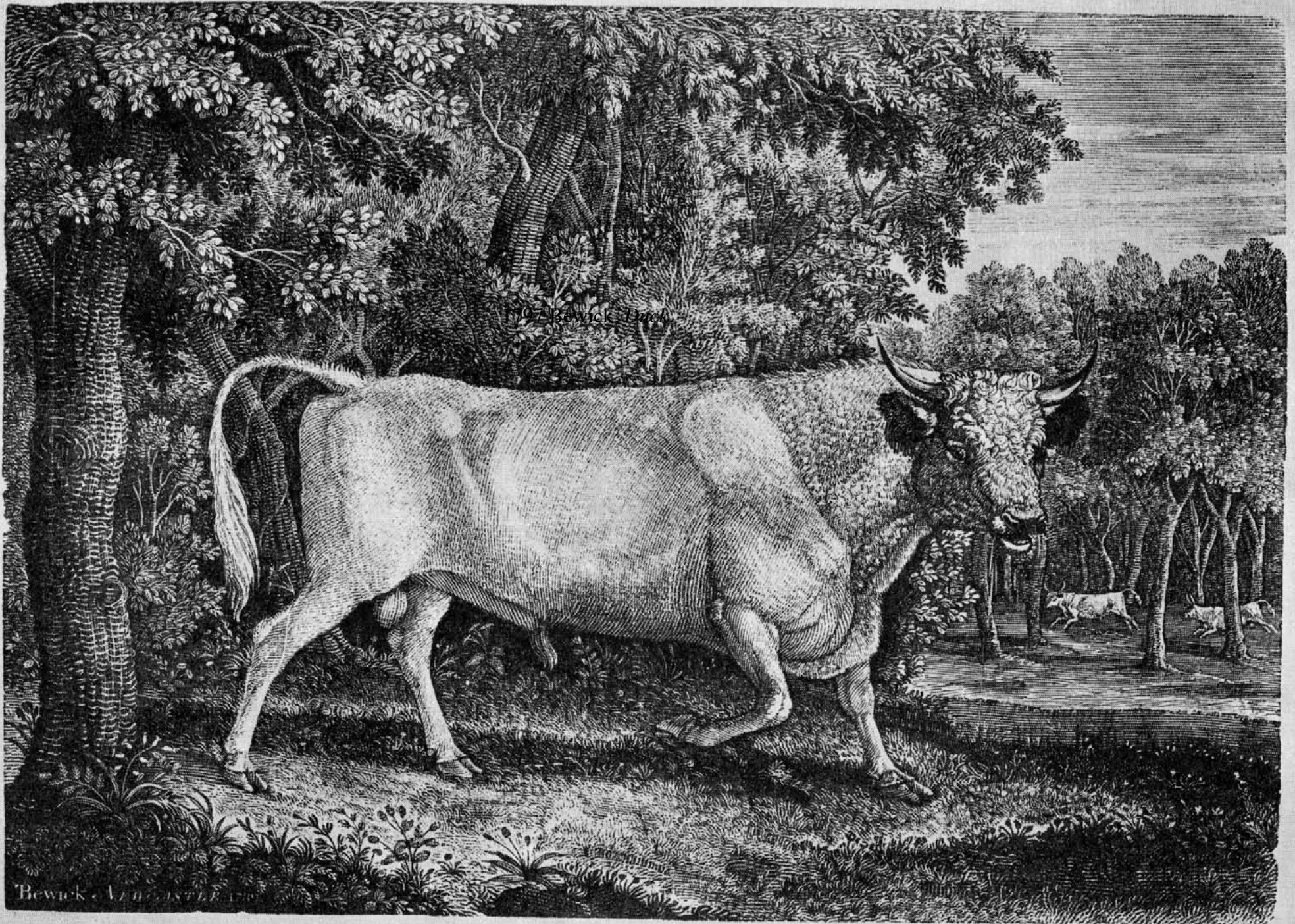
1789 William Blake, *Songs of Innocence*

1781 Chodowiecki Raubdruck

1797 Thomas Bewick

1780 Thomas Bewick

on the margins of still waters, and may with greater propriety be denominated a Water Bird than many which come under that description; the latter seems to have no connection with those birds among which it is usually classed; it is generally found among rapid running streams, in which it chiefly delights, and from which it derives its support.

It may be proper to observe, that while one of the editors of this work was engaged in preparing the cuts, which are faithfully drawn from Nature, and engraved upon wood, the compilation of the descriptions (*of the Land Birds*) was undertaken by the other, subject, however, to the corrections of his friend, whose habits had led him to a more intimate acquaintance with this branch of Natural History: the compiler, therefore, is answerable for the defects which may be found in this part of the undertaking, concerning which he has little to say, but that it was the production of those hours which could be spared from a laborious employment, and on that account he hopes the severity of criticism will be spared, and that it will be received with that indulgence which has been already experienced on a former occasion.

Newcastle upon Tyne, September, 1797.

INTRODUCTION

TO THE

HISTORY OF BRITISH LAND BIRDS.

IN no part of the animal creation are the wisdom, the goodness, and the bounty of Providence displayed in a more lively manner than in the structure, formation, and various endowments of the feathered tribes. The symmetry and elegance discoverable in their outward appearance, although highly pleasing to the sight, are yet of much greater importance when considered with respect to their peculiar habits and modes of living, to which they are eminently subservient.

The rapid radiance instantaneous strikes
 The illumined mountain, through the forest streams,
 Shakes on the floods; and in a yellow mist,
 Far smoking o'er the interminable plain,
 In twinkling myriads lights the dewy gems.
 Moist, bright, and green, the landscape laughs around.
 Full swell the woods; their every music wakes,
 Mixed in wild concert with the warbling brooks
 Increased, the distant bleatings of the hills,
 And hollow lows responsive from the vales,
 Whence, blending all, the sweetened zephyr springs.
 Mean time, refracted from yon eastern cloud,
 Bestriding earth, the grand ethereal bow
 Shoots up immense, and every hue unfolds,
 In fair proportion, running from the red
 To where the violet fades into the sky.
 Here, awful Newton! the dissolving clouds
 Form, fronting on the sun, thy showery prism,
 And to the sage-instructed eye unfold
 The various twine of light by thee disclosed,
 From the white mingling maze. Not so the boy;
 He, wondering, views the bright enchantment bend
 Delightful o'er the radiant fields, and runs

Οι ριζικές αλλαγές του ευρωπαϊκού 18ου αιώνα και η ελληνική τυπογραφία

Στην άλλη πλευρά της ευρωπαϊκής ηπείρου, στις παραδουνάβιες ηγεμονίες και τη Μολδοβλαχία, η ορθοδοξία βρήκε στην τυπογραφία ένα ακόμη μέσο για να αντισταθεί και να αντιπαρατεθεί στην παράλληλη διείσδυση των καθολικών και των καλβινιστών. Το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων, με σημαντική συμμετοχή σε πολλά μοναστήρια και κληροδοτήματα της περιοχής, αλλά και διάφοροι τοπικοί ηγεμόνες χρηματοδότησαν την εγκατάσταση τυπογραφείων που εμφανίστηκαν από τα τέλη του 17ου αιώνα και συνέχισαν τη δραστηριότητά τους έως τη σύσταση του νεοελληνικού κράτους. Η τυπογραφική ποιότητα των εντύπων τους δεν μπορούσε βέβαια να συγκριθεί με τα αντίστοιχα της Βενετίας, αφού οι ανάγκες και οι προτεραιότητες ήταν πολύ διαφορετικές. Επιπλέον, οι εκδόσεις εκείνες δεν είχαν εμπορικό σκοπό αλλά διανέμονταν δωρεάν στους πιστούς.

Η Ευρώπη, κατά τη διάρκεια του 18ου αιώνα, γνώρισε μεγάλη πρόοδο του φιλοσοφικού πνεύματος, με κύριο ενδιαφέρον τη χειραφέτηση της ανθρώπινης σκέψης, η οποία με τη σειρά της προκάλεσε ραγδαίες πολιτικές ανατροπές, ενώ παράλληλα επιτεύχθηκαν πολλές επιστημονικές και τεχνολογικές εφευρέσεις και ανακαλύψεις. Όλα τα παραπάνω δεν θα μπορούσαν να εξηγηθούν επαρκώς χωρίς την αποφασιστική συμβολή του δίδυμου τυπογραφίας-δημοσιογραφίας. Σε αυτό το δυναμικό περιβάλλον η ελληνική τυπογραφία επωφελήθηκε από τις εξελίξεις και έγινε σημαντικό εργαλείο της αφυπνιζόμενης εθνικής συνείδησης που οδήγησε αργότερα στους αγώνες για την ανεξαρτησία της Ελλάδας.

Στο πνευματικό επίπεδο, ο φιλοσοφικός ορθολογισμός, η ιδέα του Διαφωτισμού, τα ιδανικά της δημοκρατίας και της ισονομίας και η διαλεκτική θεώρηση του κόσμου άλλαζαν σιγά-σιγά τον τρόπο του σκέπτεσθαι και πράττειν σε ολοένα και μεγαλύτερα τμήματα του κόσμου. Σε τεχνολογικό επίπεδο, η βελτίωση των χερσαίων και θαλάσσιων συγκοινωνιών, η εξέλιξη και το χαμηλότερο κόστος παραγωγής των υλικών και των μηχανών, αλλά και η περισσότερη και ευκολότερη κινητικότητα των ανθρώπων στην Ευρώπη επέτρεψαν τη φτηνότερη παραγωγή του τυπογραφικού εξοπλισμού και οδήγησαν στις πρώτες σοβαρές προσπάθειες εγκατάστασης τυπογραφείων σε ελληνόφωνες περιοχές. Αναμφίβολα, η θρησκευτική αντιπαραθέση της ορθόδοξης Ανατολής και της καθολικής, κυρίως, Δύσης εξακολούθησε να είναι το κυρίαρχο κίνητρο στην αρχή, αλλά λίγο-λίγο η εξοικείωση με το μέσο, η διείσδυση του βιβλίου σε ολοένα και περισσότερα σπίτια, και η ευκολότερη αποδοχή της μετοίκησης των νεότερων βλαστών σε συγγενείς και φίλους στα μεγάλα ευρωπαϊκά κέντρα για σπουδές, επαγγελματική αποκατάσταση και κοινωνική ανέλιξη άλλαξαν τις κοινωνικές ισορροπίες.

Παρ' όλο που η ζήτηση για ελληνικά κείμενα αυξανόταν διαρκώς, η πολύπλοκη στοιχειοθεσία των βυζαντινών συμπλεγμάτων εξακολουθούσε να προσθέτει δυσβάχταστο κόπο και κόστος στα εκδοτικά κέντρα της Δύσης, ενώ ο αριθμός διαθέσιμων και έμπειρων στοιχειοθετών με γνώση της

γλώσσας και των απαιτήσεών της δεν αυξανόταν ανάλογα. Αποτέλεσμα αυτών των νέων δεδομένων υπήρξε η στροφή προς απλούστερες μορφές στοιχειοθεσίας των ελληνικών κειμένων. Οι πρώτες απόπειρες είχαν ήδη γίνει στα τέλη του 17ου αιώνα από τον ούγγρο στοιχειοχαράκτη Nicholas Kis για τις εκδόσεις του Heinrich Wetstein, αλλά η αποφασιστική στροφή σημειώθηκε στη Γερμανία από τον τυπογράφο Ulrich Christian Saalbach, το 1753, και λίγο αργότερα, το 1756, στη Σκωτία από τους εκδότες του Πανεπιστημίου της Γλασκώβης αδελφούς Robert και Andrew Foulis. Η καινοτομία συνίστατο στο να χρησιμοποιηθεί ένας ανεξάρτητος χαρακτήρας για κάθε γράμμα και να διατηρηθούν λίγα εναλλακτικά στοιχεία. Η νέα πρακτική προσέδιδε πολύ μεγαλύτερη ευελιξία και ταχύτητα στη στοιχειοθεσία ελληνικών κειμένων με εμφανώς χαμηλότερο κόστος παραγωγής. Η τομή ήταν αναμφίβολα ριζική. Από κάποιες δεκαετίες και ύστερα, λίγοι μπορούσαν να διαβάζουν βιβλία των προηγούμενων αιώνων με ευκολία, ενώ σήμερα, πέραν των ελαχίστων εκπαιδευμένων παλαιογράφων ή άλλων ειδικών μελετητών, σχεδόν κανείς.

Στο ίδιο κλίμα εντάσσεται και η παρουσία των ελληνικών χαρακτήρων του πληθωρικού John Baskerville, ενός ερασιτέχνη ουσιαστικά, αλλά τελειομανή και ενθουσιώδη οπαδού της τυπογραφικής τέχνης. Μετά την επιτυχία που είχε στον σχεδιασμό μιας νέας λατινικής γραμματοσειράς και στα βιβλία που τύπωνε στο ιδιόκτητο τυπογραφείο του με νέες δικές του τεχνικές θερμικής επεξεργασίας του χαρτιού, ο Baskerville επιχείρησε την έκδοση της *Καινής Διαθήκης* για την οποία σχεδίασε μια νέα ελληνική γραμματοσειρά. Η προσπάθεια δεν είχε συνέχεια διότι οι ελληνικοί χαρακτήρες του θεωρήθηκαν άκομφοι στην Αγγλία, αλλά, αναμφίβολα, επηρέασαν τους ευρωπαϊούς στοιχειοχαράκτες της επόμενης γενιάς.

Παράλληλα με τους θαλάσσιους εμπορικούς δρόμους της ανατολικής Μεσογείου, που ακόμη ελέγχονταν από το λιμάνι της Βενετίας, σημαντικοί χερσαίοι εμπορικοί δίαυλοι είχαν αναπτυχθεί μεταξύ των ημιαυτόνομων βορειοδυτικών περιοχών της Οθωμανικής αυτοκρατορίας και των κεντρο-ευρωπαϊκών κρατών, μέσω των οποίων πολλοί Έλληνες διακινούσαν σημαντικές ποσότητες εμπορευμάτων.

Ένα τέτοιο κέντρο που αναπτύχθηκε εντυπωσιακά κατά τον 18ο αιώνα ήταν η Μοσχόπολη στην Ήπειρο, όπου ο Γρηγόριος Κωνσταντινίδης, ένας δραστήριος και δυναμικός ιεροδιδάσκαλος, ίδρυσε τυπογραφείο, το 1731, με την υποστήριξη της Μονής του οσίου Ναούμ και με χρηματοδότηση των εμπόρων του δήμου. Ο ίδιος είχε μαθητεύσει και ως χαρακτήρας και εκτέλεσε πολλές ξυλογραφίες με τις οποίες διακοσμούσε τα βιβλία που εξέδιδε. Το τυπογραφείο λειτούργησε έως το 1760, αλλά η αλλαγή των οικονομικών συνθηκών οδήγησε στην παρακμή και εγκατάλειψη της πόλης και του τυπογραφείου της.

Ένα χρόνο νωρίτερα καταγράφεται και η πρώτη επιτυχής προσπάθεια ίδρυσης τυπογραφείου στο Άγιο Όρος, όπου ο δραστήριος αρχιμανδρίτης Κοσμάς ο Επιδαύριος κατάφερε να οργανώσει τυπογραφείο και να τυπώσει, με τον τυπογράφο Σωτήρη Δούκα, ένα μικρού σχήματος *Ψαλτήριο*.

ωστόσο, μετά τον θάνατο του εμπνευστή του ούτε αυτή η προσπάθεια συνεχίστηκε.

Στην Κωνσταντινούπολη επιχειρήθηκε για δεύτερη φορά η ίδρυση ελληνικού τυπογραφείου με πρωτοβουλία του πατριάρχη Κυρίλλου Ε', ο οποίος για δύο χρόνια (1755-1757) πρόλαβε να επιβλέψει την εκτύπωση πέντε βιβλίων, όλα με θέμα τη δογματική διαμάχη του αναβαπτισμού. Λίγα χρόνια αργότερα, ο πατριάρχης Σαμουήλ Α' Χατζερής επιχείρησε ξανά την έναρξη ενός εκδοτικού προγράμματος με δύο βιβλία, ένα καραμανλίδικο το 1764 και τη δική του πραγματεία, *Διαταγαί γάμων*, το 1767, αλλά πάλι δεν υπήρξε συνέχεια.

Τα ελληνικά τυπογραφεία του Διαφωτισμού

Στο δυτικό άκρο των εμπορικών οδών των Βαλκανίων βρίσκονταν οι ακμάζουσες πόλεις της Βιέννης και της Βούδας - Πέστης, όπου είχαν δημιουργηθεί, στο πρότυπο της Βενετίας, μεγάλες και δραστήριες ελληνικές κοινότητες εμπόρων. Ο προστατευτισμός και το αυστηρά ελεγχόμενο σύστημα αδειοδότησης τυπογραφείων από τις αυστριακές αρχές δεν επέτρεπε εύκολα την ίδρυση ανεξάρτητων ελληνικών τυπογραφείων, έτσι ώστε τις ανάγκες για ελληνόφωνα έντυπα κάλυπταν για πολλά χρόνια μια σειρά ντόπιων τυπογράφων, με προεξέχοντες τους Joseph Baumeister, Johann Trattner, Joseph Kurzböck, J.G.I. Breitkopf, Franz Anton Schrambl κ.ά. Από τα μέσα του 18ου αιώνα εμφανίστηκαν νέοι έλληνες εκδότες οι οποίοι, εκμεταλλευόμενοι τη σχετική ελευθερία διακίνησης και τη δίψα για μόρφωση, λειτούργησαν ως ανεξάρτητοι παραγωγοί χωρίς σταθερή έδρα. Στηριζόμενοι σε προπληρωμένες εγγραφές και συχνά με την οικονομική υποστήριξη πλουσίων ομογενών, τύπωναν τα βιβλία σε διαφορετικά τυπογραφεία, όχι πάντα ελληνικών συμφερόντων, στη Βενετία τη Βιέννη, τη Λειψία κ.α. Οι περισσότεροι ήταν λόγιοι που τους διέκρινε ο ζήλος να μορφώσουν τους συμπατριώτες τους. Φυσιογνωμίες της ελληνικής διανόησης, όπως οι Ευγένιος Βούλγαρις, Άνθιμος Γαζής, Δημήτριος Καταρτζής, Γρηγόριος Κωνσταντάς και Ιώσηπος Μοισιόδακας κινήθηκαν με μικρότερη ή μεγαλύτερη επιτυχία σε αυτή τη δραστηριότητα. Ωστόσο, το έργο του γιαννιώτη εμπόρου Πολυζώη Λαμπανιτζιώτη ξεχωρίζει. Με περισσότερες από 40 εκδόσεις στη Βενετία και τη Βιέννη τροφοδότησε με συνέπεια το ελληνικό αναγνωστικό κοινό της διασποράς, αλλά και του υπόδουλου ελλαδικού χώρου.

Ο τυπογράφος Baumeister ήταν εκείνος που κατέβαλε τη μεγαλύτερη προσπάθεια να προσελκύσει ελληνικές εκδόσεις χρησιμοποιώντας έλληνες λόγιους ως συντάκτες και διορθωτές των εκδόσεών του. Σημαντικότερος εξ αυτών ήταν ο Γεώργιος Βεντότης, ο οποίος είχε εκπαιδευτεί στην επιχείρηση των Γλυκήδων στη Βενετία πριν μετακινηθεί στη Βιέννη. Από το 1790 ο Βεντότης ίδρυσε το δικό του τυπογραφείο όπου συνέχισε την έντονη εκδοτική δραστηριότητά του, αλλά ο κλονισμός της υγείας του τον ανάγκασε να αποσυρθεί και τελικά να πεθάνει χρεωμένος. Ήταν πάντως αυτός στον οποίο οφείλεται η έκδοση, έστω και σύντομη, της πρώτης ελληνικής *Εφημερίδας*, το 1784, η οποία, όμως, έκλεισε πολύ γρήγορα μετά από έντονη πίεση της τουρκικής κυβέρνησης προς την

αυστριακή που δεν ανεχόταν μια ανεξάρτητη φωνή των ελληνικών επαναστατικών ιδεών.

Οι αδελφοί Μαρκίδες-Πούλιου μαθήτευσαν στην τυπογραφική τέχνη στο τυπογραφείο του Baumeister και, όταν ο τελευταίος αποχώρησε, το 1792, για να γίνει παιδαγωγός των βασιλοπαίδων, η επιχείρηση συνεχίστηκε από τους ίδιους. Από το 1790 είχαν ήδη πετύχει να αδειοδοτηθούν και να εκδώσουν την *Εφημερίδα*, μια νέα προσπάθεια για ένα δημοσιογραφικό έντυπο. Τα δύο αδέρφια, ο Πούμπλιος και ο Γεώργιος, συνδέθηκαν και εργάστηκαν στον στενό και ενθουσιώδη κύκλο του Ρήγα Φεραίου, το 1796, και έδωσαν όλο και πιο μαχητικό πνεύμα στην προσπάθειά τους. Στο δικό τους τυπογραφείο, μάλιστα, τυπώθηκε κρυφά το επαναστατικό μανιφέστο του εθνεγέρτη τον επόμενο χρόνο. Όπως, όμως, συνέβη και με τον Βεντότη, η δραστηριότητά τους και η έκδοση της *Εφημερίδας* έγιναν στόχος έντονης τουρκικής πίεσης και οι Αυστριακοί συνέλαβαν τον Ρήγα και δύο ομοϊδεάτες του και τους παρέδωσαν στους Τούρκους, οι οποίοι τους εκτέλεσαν λίγο αργότερα στο Βελιγράδι. Παράλληλα, έκλεισαν την επιχείρηση των δύο αδελφών, τερματίζοντας έτσι τη δράση τους στη Βιέννη.

Στη Δυτική Ευρώπη, κατά τις τελευταίες δεκαετίες του 18ου αιώνα, η τέχνη του έντυπου βιβλίου άρχισε να αλλάζει και να αποβάλλει τον υπερβολικό διάκοσμο. Η αισθητική του νεοκλασικισμού που διαχεόταν σιγά-σιγά από τους φιλολογικούς και καλλιτεχνικούς κύκλους επέβαλε την απλοποίηση της σύνθεσης και προσέβλεπε στην αισθητική αυστηρότητα της κλασικής Ελλάδας αναζητώντας πρότυπα και κανόνες. Δύο μεγάλοι χαρακτές και τυπογράφοι της περιόδου αναδείχτηκαν στους ηγέτες αυτής της αλλαγής. Ο πρώτος ήταν ο Ιταλός Giambattista Bodoni στην Πάρμα, ο οποίος αφού εκπαιδεύτηκε ως στοιχειοχαρακτής στο τυπογραφείο του Βατικανού ανέλαβε το τυπογραφείο του Δούκα της Πάρμας και από εκεί έγινε γνωστός σε όλη την Ευρώπη με τις ιδιαίτερα πολυτελείς εκδόσεις του, έχοντας ως πρότυπό του τα βιβλία του John Baskerville. Αρκετές από αυτές ήταν έργα της αρχαίας ελληνικής γραμματείας, στοιχειοθετημένες με δικές του γραμματοσειρές που καθιέρωσαν τη σχεδιαστική αισθητική της έντονης αντίθεσης των φαρδίων και λεπτών κοντυλιών και στα ελληνικά στοιχεία.

Στη Γαλλία, ο νεοκλασικισμός στην τυπογραφία ταυτίστηκε με τη οικογένεια των Didot, οι οποίοι αναδείχτηκαν σε σημαντικούς παράγοντες της ελληνικής τυπογραφίας. Ο Firmin Didot, σπουδαίος στοιχειοχαρακτής, υπήρξε θερμός φιλέλληνας και είχε στενές φιλικές σχέσεις με τον Αδαμάντιο Κοραή. Από τα τέλη του 18ου αιώνα άρχισε να εκδίδει βιβλία της αρχαιοελληνικής γραμματείας και το 1790 σχεδίασε μια νέα γραμματοσειρά με έντονες επιρροές από την αισθητική του νεοκλασικισμού, η οποία με τη σειρά της επηρέασε τόσο τους ελληνικούς χαρακτήρες του Bodoni όσο και του Georg Joachim Göschen στη Γερμανία. Γρήγορα, όμως, προχώρησε σε απλούστευση του σχεδιασμού και, με πιθανή προτροπή του Κοραή, χάραξε μια νεώτερη, το 1805, η οποία έμελλε να γίνει η δημοφιλέστερη στη Γαλλία και αργότερα στην Ελλάδα έως τις ημέρες μας. Ο γιος του, ο Firmin Ambroise, σπούδασε δίπλα στον Κοραή, επισκέφτηκε προεπαναστατικά την Ελλάδα και

βοήθησε πολύπλευρα την εθνεγερσία, ενώ το τυπογραφείο της οικογένειας έγινε αργότερα σημαντική πηγή τεχνογνωσίας για τους εκδότες του νεοσύστατου ελληνικού κράτους.

Στο Καίμπριτζ, την ίδια περίοδο, ο Alexander Wilson χάραξε, κατόπιν παραγγελίας τού πανεπιστημιακού εκδοτικού οίκου, μια νέα ελληνική γραμματοσειρά βασισμένη στον γραφικό χαρακτήρα του καθηγητή της κλασικής φιλολογίας Richard Porson. Η γραμματοσειρά αυτή έγινε, επίσης, η δημοφιλέστερη στις ελληνικές εκδόσεις της Μεγάλης Βρετανίας από την αρχή του 19ου έως τουλάχιστον τις πρώτες δεκαετίες του 20ού αιώνα.

Στην Κωνσταντινούπολη κατά τα τελευταία χρόνια του 18ου αιώνα ανήλθε στον πατριαρχικό θρόνο ο Γρηγόριος Ε΄, ο οποίος διέκρινε καθαρά την αμφισβήτηση που κόμιζε ο Διαφωτισμός, αλλά και τα επαναστατικά μηνύματα που απειλούσαν το πολιτικό εποικοδόμημα της Τουρκίας και, κατά συνέπεια, την εξουσία του Φαναριού. Η αναδιοργάνωση του τυπογραφείου και ο έλεγχος της βιβλιοπαραγωγής από την Ιερά Σύνοδο για τους ελληνόφωνους πληθυσμούς έθεσε τις βάσεις για ένα εκδοτικό πρόγραμμα που παρήγε 20 τίτλους από το 1798 έως το 1801. Οι δραματικές εξελίξεις στην ηγεσία, όμως, με την καθαίρεση και την επαναφορά του Γρηγορίου δεν επέτρεψαν μια συνεπέστερη λειτουργία, αν και το τυπογραφείο διατηρήθηκε ενεργό, παρ' όλα τα προβλήματα, έως τα τραγικά γεγονότα της έναρξης της Ελληνικής Επανάστασης του 1821, όταν οι αιματηρές διώξεις των Ελλήνων της Πόλης σφράγισαν και την προσπάθεια αυτή.

Η Γαλλική Επανάσταση και οι Ναπολέοντειοι πόλεμοι άλλαξαν ριζικά την πολιτική γεωγραφία της Ευρώπης του 19ου αιώνα. Παράπλευρη εξέλιξη αυτών των γεγονότων ήταν η κατάλυση της Βενετικής Δημοκρατίας και η κατάληψη της Κέρκυρας από τα γαλλικά στρατεύματα, τα οποία εισήγαγαν την τυπογραφία στο νησί, το 1799. Ο πρώτος σημαντικός τυπογράφος εκεί υπήρξε ο πατρινός Διονύσιος Σαραντόπουλος, ο οποίος ανέλαβε εργολαβικά τη λειτουργία του τυπογραφείου για μια δεκαετία, με υποχρέωση να τυπώνει όσα έντυπα είχε ανάγκη η Διοίκηση. Στο τέλος της σύμβασης, η διεθνής πολιτική κατάσταση είχε αλλάξει, μετά την ήττα των Γάλλων στο Βατερλώ, και η Κέρκυρα μαζί με τα υπόλοιπα Επτάνησα έγιναν αγγλικό προτεκτοράτο. Η σύμβαση του Σαραντόπουλου δεν ανανεώθηκε και το τυπογραφείο παρέμεινε υπό τον έλεγχο του άγγλου Αρμοστή. Η αγγλική πολιτική, στο πλαίσιο των ανταγωνισμών με τη Ρωσία, τη Γαλλία και την Αυστροουγγαρία για το Ανατολικό ζήτημα, μη θέλοντας να δυσαρεστήσει την Ύψηλή Πύλη, δεν επέτρεψε την ελευθερία του Τύπου στα Επτάνησα. Μονοπώλησε την τυπογραφική παραγωγή έως το 1843, οπότε καταργήθηκε η λογοκρισία και επιτράπη πλέον σε ιδιώτες να λειτουργούν ανεξάρτητα τυπογραφεία. Η Τυπογραφία της Διοικήσεως διέθετε ένα σχετικά καλά εξοπλισμένο εργαστήριο όπου παρήγαγε όλα τα διοικητικά έντυπα, την εφημερίδα της αγγλικής διοίκησης, αλλά και διάφορες εκδόσεις ιδιωτών (βιβλία, φυλλάδια κ.λπ.).

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ ΟΣΙΩΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

Μαρτίνης της Χιοπολίτιδος

Τοπιδεία.

Επί της ήμετέρας τῆς Εὐσεβείας τῆς ἐκλαμπροτάτης, καὶ
Γαλλιοτάτης Κυρίας Κυρίας, Ἰωάννης Κωνσταντίνος
Βασσαράβα Βιβλὸντα πύσις Οὐγγροβλαχίας.

Ἀρχιερατόντος

τῆς πατρισταύτου καὶ Θεωροβλήτου Μητροπολίτου
Κυρίας Κυρίας Θεοδοσίας.

Ἀναγιώμασι,

τῆς Λογιωτάτου Κυρίας Παντολέοντος Καλλιάρχου
Ἀκίσεως τοῦ Χίου.

Παρὰ Ἀνδρίμου Γεωργιανῆς, τοῦ ἔξ Ἰβηρίας.

ΕΝ ΕΤΕΙ ΣΩΤΗΡΙΩ. ΑΨΒ΄.

Κατὰ μῦθον Μαρτίνας.

Δόξιο Οὐγγροβλαχίας παράσημα τὰ δ', αἷτια ὄντα
Στίγματα Κωνσταντίνου, δεχόμενος ὀψιζήσις.
Σταυρὸς, ὃν ἐν ῥάμφει Κόρακος ὄσκει ὄρδιν αἶρει,
Τυλὸν τέκμηρον κρατῆρος ἱμπίδου Δοσβίθι.
Ἐστ' αὖ δ' Ἡλίου λάμπη, καὶ κύκλος Σιλλεύης,
Πλείστον κατέχειν Ἀσεί καὶ Κοκύνθου.
Δοξίον ἐξ ἰσθμῶν δὲ Κόραξ ἴππ, δίκουσι γάλας
Καρπὸν καὶ σφίμων πέμφουρον ὀδωλίαν.

Παντολέοντος Καλλιάρχου, Ἀκίσεως ὀχίτης,
Τῆς ὀχίσεως καὶ ἐσεβείας ἔργουσι
Διπλωτάτης, ἔξ Ἰβηρίας.

Ὅταν καθεὶς μετὰ δεινὰ ἀρετὰ ἀξίον ἀπὸ τοῦ
κάτω χροῖον ὀκαύτων. εἰς πόσον ὄπου καὶ ἄλλοις ὀνομα-
σθῆ μακάριος, ἢ ἀκαμαρτήτης ἀμωσ-ἰπῶς. ἢ εἰς τὴν ἐν-
πολίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς τὰ κυριακά ἰβηρία καὶ πρὸς τὴν κατ' ἰχθῶς.
ἢ ὀνομασθῆν ὄραν δόξα) ἐν τῇ τοῦ ὄραν ὀδῆρι, καὶ περὶ ἄρ-
ξίσεως ὀμῶς Θεῷ προσάξουσαι τῆς ὀψιζῆς. καὶ τῶτο ὀπερθεῶς,
καὶ μὲν καὶ ἀσφαλῶς ἰβηλίπης Δαυὶδ ὀ διασῆσις μακάριος αἶθερ
(Φοῖν) ὄς ἐκ ἰπερβλή ἐν βελῆ ὀσῆβω. ἢ γὰρ εἶπεν εἰς ἔπερθεῶς
ταῖς ὀλλ ὄμως ἔςωτας καὶ τὰ ἰχθῶν τῆς πηλιδίου τῆς ὀσίως
Πατῆρος, τῆς τῆς ὄροσῆσις τῆς κόσμου, καὶ τὴν τῆς τῆς τῆς
ὄροσῆσις, καὶ τῆς ἰβηρίας τῆς ὀμῆσις, καὶ τῆς χροῖος τῆς Μαρ-
τῆρος, καὶ ἄπει τὸ τῆς ὀσίως γυμνασίων σῶσις τῆς, καὶ ἵνα μὴ
καὶ ἕκαστον λέγω ὄλων τῆς ὀσίως πρὸς τῆς καὶ μῶσις εἰς τὴν
ὄσις, καταπίπτοντες ὄση ὄσις τῶν πολλῶν ἰβηρίας εἶπεν τῆς καθ'
ἰκάσις ὄσαν, καὶ ὄσις εἰς ὄσις ὄσις λιθῆρος καταφῶσις
ὄσις τῆς γαλλιοτάτης ὄσις γὰρ ἰβηρίας ὄσις τῆς ὄσις τῆς
τῆς λαμπροτάτης, καὶ ὄσις ἀμῶσις τῆς ὄσις τῆς ὄσις
καὶ χροῖων, καὶ πηλὶ αἰσῶσις τῆς ὄσις, ὄσις τῆς ὄσις καὶ
ὄσις τῆς ὄσις πᾶσι τῆς τῆς καὶ ἐν καταπίπτοντες ὄσις
τῆς ὄσις αὐτῆς τῆς ὄσις, ἢ μῶσις τῆς ὄσις τῆς ὄσις
καὶ παρὰ ὄσις τῆς μακάριος αὐτῆς ὄσις, ἢ καὶ πᾶσι ὄσις

1702 Ακολουθία Ματρώνης της Χιοπολίτιδος, Βουκουρέστι Antim Ivireanu

ΠΟΙΗΜΑ ΕΡΩΤΙΚΟΝ,
Λεγόμενον
ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΟΣ,

Συγγραμμένον ἀπὸ τὸν ποτὴ Εὐγένεσσαν
ΒΙΤΖΕΝΤΖΟΝ ἢ ΚΟΡΝΑΡΟΝ

Ἀπὸ τῆς Χώρας τῆς Σιτίας τῆς Νησοῦ
τῆς Κρήτης,

Τῶρα ἢ πρῶτῳ φοράν μὴ πολὺν κόπον, καὶ ἐπιμέλειαν
Τυπωμένον, καὶ Ἀφημένον

Εἰς τὸν Ἐκλαμπρότατον,

Καὶ Λογιώτατον Ἀφέντῳ

ΓΕΩΡΓΙΟΝ
Τὸν Τζανδηρῆν.

Εἰς τὴν Βενετίαν. αψιγ'.

Εἰς ἢ Τυπογραφίαν Ἀντωνίου τῷ Βόρτολι. 1713.

Con Licenza de' Superiori, e Privilegio.

Ἐκλαμπρότατε,

καὶ Λογιώτατε Ἀφέντη.

Ἄπειραις Ἐργεσίαις, ὅτε
εἰς διαφόρους καιροὺς ἔλα-
βα ἀπὸ τῆς Ἐκλαμπρότη-
τά σου, καὶ τὰ ἀναεῖθμῳ
χρήν, ὅτε ἔχω πρὸς τοιαύ-
τον μέγιστον Εὐεργέτῳ, μὴ ἔδωκαν πολλαῖς
φοραῖς αἰτίαν νὰ διαλογίζωμαι, εἰς τίνα
τρόπον δυνηθῆ ἤθελα νὰ ἀποδώσω μικρὸν
σημεῖον ἀχαριστίας εἰς τῆς μεγαλοψυχίαν
σου, καὶ νὰ φανερῶ εἰς τὸν Κόσμον τῆς
ἄκραν Εὐγνωμοσύνην μου. Ἐτυχεν εἰς τῆ-
το νὰ βαλθῆ εἰς τοὺς Τύπους μου τὸ πα-
ρὸν Ποίημα τοῦ Ἐρωτοκρίτου· καὶ νομίζον-
τες ἀρμόδιον τῆς ἀκαρίαν νὰ πληρώσω τὸν
πόθον μου, ἠθέλησα νὰ τὸ ἀφιερῶ εἰς

a 3 τὸ

ΤΟΥ

ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Μέσα σὲ τῶν καιρῶν ἦρθεν ἐκείνη ἡ ἄρα,
Νὰ μαζωκτῶν οἱ Στρατηγοί, ἢ ἀναγαλλιάση ἡ Χάρα.
Νὰ κοταροκτυπίσῃσι, τὰ δῶρα νὰ κερδέσῃσι,
Νὰ τιμηθῶσιν οἱ καλοὶ, καὶ ἔροιαθῶ ὅσοι πίσιον.
Ἐκάπεχε ὁ Ραϊπέρης κένο, τῶ ἔγγαλιθῆ,
Κ' εἰς μεγάλης πεθυμιάς παρ' ἄλλοι ἐκινήθη,
Νὰ δικιμάση, καὶ νὰ δῆ μ' ἄλλοιο, καὶ κοτάει,
Ἄν εἰν καλὸς νὰ πολέμη σὰ κί ἄλλο παλιμαί.
Καὶ λέγει τὸ Πολύδωρον τὸς τῆς ὀρεξίης,
Καὶ φανερῶς πᾶσι, ζῆτῶν τῆς βυλλίης.
Ὁ φίλος σου φρόνιμος, πῶ πάντα δυσκολέγει
Τῶν ἐπὶ ὀρεξίης, καὶ κείνα ὅτῳ γυρῶγει,
Ἦ πάσκει πάντα, καὶ σβυδῆ ὁ λογισμὸς, ἐπ' ἔχει,
Καὶ τῆς ἀγάπης τῆς Ἀρετῆς νὰ μὴ τῆς ἐξέχει.
Κατέχοιτῶσιν δὲ τὸν παρ' ἄλλοι Καβαλλάρη,
Ἐλόγιασε, πῶς τῆς τιμῆς ἀπ' ἄλλοι θέλει πάρη.
Καὶ τὸ Στεφανί τὸ χριστὸ μὲ εἰκος νὰ κερδέση, (δέση.
Κ' ἡ Ἀρετῆς εἰς πλεῖσθ φίλιῳ, κί ἀγάπῃ νὰ μπερ-
Γιῶν.

1713 Βιτζέντζου Κορνάρου, Ποίημα ἐρωτικὸν λεγόμενον Ἐρωτοκρίτος. Antonio Bortoli, Βενετία

ΠΕΡΙ ΚΑΘΗΚΟΝΤΩΝ
ΒΙΒΛΟΣ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΪΣΑ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΟΥ, ΥΨΗΛΟΤΑΤΟΥ,
ΚΑΙ ΣΟΦΟΤΑΤΟΥ ΑΓΘΕΝΤΟΥ ΚΑΙ ΗΓΕΜΟΝΟΣ ΠΛΗΘΕ
ΟΥΤΕΡΟΣ ΛΑΧΙΑΣ
ΚΥΡΙΟΥ, ΚΥΡΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΥ
ΒΟΕΒΟΔΑ.

LIBER
DE OFFICIIS
CONSCRIPTUS A PISSIMO, CELSISSIMO ATQUE SAPIEN-
TISSIMO PRINCIPE AC DUCE TOTIUS UNGRO-VALACHIE
DOMINO, DOMINO
JOANNE NICOLAO
ALEXANDRI MAUROCORDATO
VOIVODA.
EDITIONE HAC SECUNDA LATINE CONVERSUS.

LIPSIÆ
EX OFFICINA THOMÆ FRITSCHII, 1722.

ΠΡΟΟΪΜΙΟΝ
Ο, ΤΕ ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ
ΒΙΒΛΙΟΥ, ΚΑΙ ΤΙΝΕΣ

περί Καθηκόντων δόξαρον,
Κεφάλαιον, α.

Εἴηκεν ὁ θεὸς τῇ τῷ ἀνθρώπῳ φύσει τὰ σπέρματα τῆς ἀρετῆς.
διὸ ἐν ἡμῶν λόγος, (ὡς τῶν ἀλλῶν ζῴων διακρίθημεν) ὑπα-
γορεύει τὰ δέοντα, συνέδει τε καὶ τὰ τῷ ἐγγράφῳ ἡμῶν τοῦ ἐγκο-
λλημένους ἀνέκαθεν τῇ φύσει τύπος. λόγος γὰρ φύσι τοῦ ποῦ μὴ
ἢ ὁ νόμος σου, καὶ φῶς τοῦ τριβῶν με. διὰ δὲ τῆ τῷ προπάτορος
ἀμαρτίαν ἀμαυρωθέντας αὐτάς, ἐλλαμπόμενοι τῇ χάριτι τῷ κοινῷ
νόμῳ, ἐφύλομεν τοὺς ἀπὸ τῆς θείας γραφῆς βαφῆς καλλύοντες,

ἄλλοι εἶ.

PROOEMIUM SCOPUSQUE LIBRI,
& qui de Officiis scripserint.

CAP. I.

INstita sunt divinitus naturæ ho-
minis semina virtutis. Itaque
ratio in nobis (per quam a ceteris
animalibus distingviamur usque præ-
cellimus) dicitur quid sit conveniens
quidve fieri oporteat: concinnatque

lex Scripturarum impressis primis
naturæ lignis. Lucerna enim inquit
pedibus meis verbum tuum, et lumen
semitis meis. Sed quia per peccatum
primi parentis hæc signa obcurata
sunt, debemus, illustrati gratia novæ
legis, ea tincturis divinæ Scripturæ
τῶν

Phil. us. v. 103.

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ

Περὶ τῆς τῶν

ΣΦΑΙΡΩΝ ΧΡΗΣΕΩΣ,
ΣΥΝΤΕΘΕΝ

Παρά τῷ ἔλλογιματάτῃ, καὶ ἐπισημονικατάτῃ
Κυρίου Κυρίου

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΓΟΡΔΑΤΟΥ ΧΙΟΥ,

Ἐπι δὲ καὶ

ΠΡΟΚΛΟΥ

ΠΕΡΙ

ΣΦΑΙΡΑΣ,

Διναλάμασι τοῦ πασαγίου, καὶ ζωοδόχου Τάρου τυπωθεῖσα
ἔνα θυριάδ' ἀπέχεται, καὶ μεθ' ὅσων ὁμοίῃ τῷ πῶς
ἀεὶ βίβας καὶ ἐπιμελείας διορθωθεῖ.

ΕΝΕΤΪΗΣΙ.

α.ψ.λ.

Παρά Νικολάου Γλυκοῦ τῆς ἐξ Ἰωννίνων.
Con Licenza de' Superiori, e Privilegio.

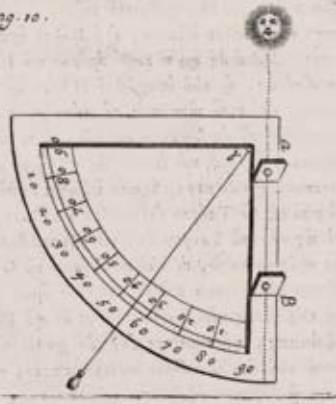
10 ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΓΟΡΔΑΤΟΥ

Ἔσται δὲ τῷ Ἠλίῳ τὰ βόρεια Ζώδια, ἀφαιρέται δὲ τὰ ἐντὶ διαρι-
χομείου) γινώσκεται τὸ τοῦ Ἰσημεριου ὕψωμα. ὅπερ τοῦ περπη-
μοεῖν, λίγα δὲ τῶν ἡ. μοιρῶν ἀφαιρέσει, παρῆσσι τὸ ζητούμενον
ὕψος τῷ Πόλῳ. ἔσται γὰρ ὅσαι αἱ καταλειπόμεναι μοῖραι. καὶ
δὲ τῷ δευτέρῳ ὕψωματος ἀφαιρέσει ἢ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῷ
Ἠλίῳ κλίσεις μοιρῶν οὐσα εἰ, ὡς εἶται τὸ ἐγκαταλειπόμενον μοι-
ρῶν εἰ, ὅστις τῷ Ἰσημεριῷ ὕψος. τῶν τῶν ἡ. ἀφαιρέσει, μόνας εἶπ
πὸς λθ, ὅσας καθ' ἡμᾶς ὁ Πόλος ὁρᾶται ὕψωμοις.

Περὶ τῆς τοῦ ὕψους τῷ Ἠλίῳ, καὶ Ἀστέρῳ κατὰ
τὴν τυχούσαν ἄραν εὐρέσεως.

Ὑψος Ἠλίῳ, καὶ Ἀστέρῳ, φανερὸν τὴν κατὰ τὸ Ὅριζοντες ὡς
σφῆρος τὸ κατὰ κορυφῆν σημείων αὐτῶν ἄποσιν, καὶ ἀνάβα-
σιν. ἢ τὸ μὲν μετρηθεὶς προηγουσμένων δέον εἶναι πῶς τὸ τῷ Πό-
λου ὕψος θυρώ-
σιν ἀρτῆται. τὸ δὲ
λοιπὸν ἐν πολλοῖς
τῶν ἐπομῆων ζεπι-
μάτων ὡς ἐγνω-
μίον προσηγορί-
ται. Εὐρίσκειται δὲ
ἢ πολλῶν τῶν ὀρ-
γαίων, ἢ πῶς ἀρ-
χαίοις ἐπισημύται,
ὡς καὶ τὰ προκειμέ-
να εἶσι, τὸ τε Τετρη-
πμόριον, καὶ τὸ κα-
θόλου καλούμενον
Ἀστρολάβιον. καὶ τὸ
μὲν Τετρηπμόριον

Fig. 10.

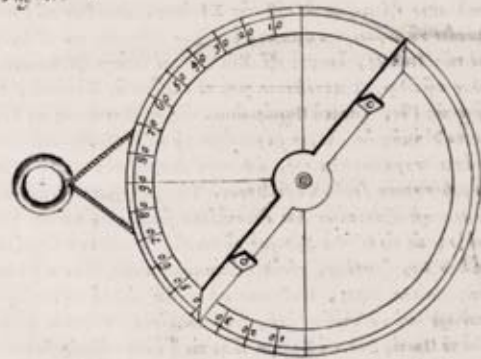
αὐτὸ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤῶΝ ΣΦΑΙΡΩΝ ΧΡΗΣΕΩΣ 11

αὐτὸ κινῆται διόπτρας, κατὰ τὸν ὁράμιον ἐκπλαθὸν ἔσται ἔχει-
πὸς, σφῆρομοις τὴν πύγματιαν ἔχουσαν α β, πλάτῃ αὐτῶν σφῆ-
ρῶν Ἠλίῳ, καὶ κινῆται αὐτὸ αὐτὸ καὶ κάτω ἡμίμα, ἀρχῆς ἢ ἢ ἀκ-
τὴς τῷ Ἠλίῳ ἢ πῶς θυπίδος τῷ αὐτῷ πυγματίου ἢ διελθῶσα
χωρῆσει καὶ ἢ πῶς τῷ κάτω β. τὸ γὰρ αἰωρηκότος κατὰ τὸ γ-
κῆ-
φου σφῆρῶν τὸ ζητούμενον παραστήσει. ἔσται γὰρ ὕψος τῷ Ἠλίῳ,
ὅσαι μοῖραι ἐπὶ τῷ Τετρηπμόριῳ ἀεὶ θημοῦνται, μεταξὺ πῶς α β,
πλάτῃ, καὶ τῷ σφῆρῶν, κατὰ τὴν αὐτὴν ὀφθαλμῶν καὶ τὸ τῷ ἀστέ-
ρος, καὶ μόνον ἢ τῶν δύο ὁπῶν τῶν ζητούμενον Ἀστὴρα ἀεὶ βίβας
διασάμιθα, καὶ τὴν τῷ ἡμῆρῳ ὁμματος ἀκτῆνα τῷ ἀστὴρι προσ-
εἴψωμοις.

Τὰ αὐτὰ δὲ ταῦτα, καὶ διὰ τὸ προκειμένου Ἀστρολάβιου ποιή-
σομεν. ἐπὶ μὲν τῷ Ἠλίῳ ἢ τῶν δύο θυπίδων ἢ πῶς διόπ-
τρας πυγματίων τὴν τῷ Ἠλίῳ ἀκτῆνα ἢ βίβας ὁμοίῃ τῷ πῶς αὐτῷ,
καὶ κάτω ἡμίμα γινώσκον κινῆσει. ἐπὶ δὲ τῷ Ἀστέρῳ τὴν τῷ ὁμ-

Fig. 11.

B 2 μῶτος

Α Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ι Α

Ψ Ω Ν Η Ξ Ι Ξ Ψ Η

ΠΕΝΤΕΚΑΙ ΔΕΚΑ ΓΕΡΟΜΑΡΤΥΡΩΝ

των εν τῷ Γυλιανῷ τῷ παραβάτῃ μαρτυρησάντων ἐν τῷ τριβερικῷ πόλει τῆς κοινῆς ἐπικαλουμένης στρουμνίτης.

Ν Ε Ω Σ Τ Ι Κ Α Ι Ν Ξ Ψ Ψ Π Ψ Ε Κ Δ Ε Δ Ο Μ Ε Ν Η

Δασαίη μὲν τῆς Σεβασμίας Μονῆς τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὶς ἡμῶν Ναὸν τοῦ θαυματουργοῦ.

Διορθώσαι δὲ τὴν λογιστὰν Κυρίῳ Μιχαὴλ τῷ Γκόρας.

Καὶ ἀφιερωθεῖσα Παρ' αὐτῷ τῷ Μακαριστάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ τῆς πρώτης Γουσινιατικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κεῖψ Κεῖψ ΓΩΛ'ΣΑΦ.

Ἐν Μοσχόπολει.

1741.

Παρὰ Γρηγορίου Γερομονάχου τοῦ Κωνσταντινίδου.

Μ Η Ν Ι Ν Ο Ε Μ Β Ρ Ι Ω Κ Η .

των ἁγίων Πεντεκαίδεκα Γερομαρτύρων τῶν ἐν τῷ Γυλιανῷ τῷ παραβάτῃ μαρτυρησάντων ἐν τῷ τριβερικῷ πόλει.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐπιπέδῳ, ἐπιχολογούμεν, τὸ ἄ ἀντίφωνον, τὸ Μακάριος ἀνὴρ. ἐν δὲ τῷ Κύριε ἐλέημα. ἰσάμην σίχως ἡ. Καὶ τὰ λοιπὰ τὰ παρόντα σεσημοῖα, ἤχος β'. Διτεροντες αὐτῶν. Ποίους ἀφημιῶν σέμμασιν.

Οἷοις ὑμνωδιῶν ἄσμασιν, ἀφημιῶν ἀσθεσέρων. τῆς Γερομαρτύρας ἑσπαιτες, καὶ πρατυργεῖς σεπτεκαίδεκα. ὡς τῷ τριβερικῷ ὑπερμάχῳ. τῆς μὲν, ὡς χοροσασίας προεξάρχοντος, τῆς δὲ, ὡς μὲν τῷ πρώτῳ Κοσμάσῳ, ἐν τῷ τῆς πίστεως λόγῳ, ἐσκηπῶντες σῶσαι, καὶ ἀθλήσῳντες σὺν αὐτοῖς. εἰς ἔσπετε Κύριος. ὃ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος. Ὅμοιον.

Ποίους τῆς τῷ Χριστῷ κήρυκας, ἐπανέσμων ἐν ἰησοῖοις. τῆς ὅλα τῆς εἰσῆς θαλαμφάντας. καὶ μαρτυρικῆς πλειθυμίας. ἐν τῇ κερὸς δυσμαῖ τῷ τριβερικῷ, τριώθεν τὸν ἐν ταύτῃ σεσεδρέσαι. Θεόδοσον τὸν σάβασιν θεοῖς σὺμμερον. τῇ κατ' ἕρην Σουδῶν, κομασίῳ ἄμα. δισεβίῳπ μοσασῖς, σὺν ἑνδεκα ἑσπερῖς, οἷς μύσα σεσετρεμῶντας. Ὅμοιον.

Ποίους διανοιῶν ὄμμασιν, θεωρήσμων ἀαδραμῶντες. Δίεσε ἕρανῖα, καὶ ἀφθαρτον. τὴν μετ' ἀγγέλων σὺμσίκων. τῆς ἐπιπῆς Πρωτάδος τῷ Ἀγίῳ. ὁσῖνα τῷ ἀληθῶς θαληρῶντες. ἀπερ εἰσὶν ἀθεώρητα ἢ ἀφρασα. καὶ ἀκοῦ ἐ καρδία. τῷ βροτῷ ἀσπκουσα, καὶ ἀσφικτα ἀγαθα. ἢ τῆς ἀετιχῶντες ἀξίως αὐτοῦς ἀνίστασθαι. Δεξα. ἤχος. ἄν.

Θεωρησίῳ

Ο Π Τ Ξ Γ Ι Ξ
 ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΤΟΥ
 ΚΑΛΒΙΝΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΟΥΤΗΡΟΝ ΚΟΙ
 ΜΩΜΕΝΟΝ.

Εἴπυσον ὁ ἠγαπημέ
 νε, ἀλλ' ὠξιάθη
 Λεθρε, τείνετον τῷ ἀ-
 χλιῷ, καὶ τὸν κάρον, ἀ-
 νοίξον τὰ ὄμματα εἰς τὸ
 φῶς, δὲν εἶναι πλέον καιρὸς
 νὰ κοιμᾶσαι.

Τίς εἶναι; Τίς με σείει; Τίς μὲ πα-
 ράττει τῷ ἀπάπαντι; τίς τόσον ἀ-
 θάδης, καὶ πολυπρὸς μου ἀρσάζει τὰς ὥρας
 τῆς ἀνέσεως, καὶ με κλέπει τῷ ψυχίῳ;
 τίς ἀνάμεσα εἰς τὸ ζοφερὸν κάλυμμα τῆς
 νυκτὸς

ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΕΙΣ ΤΑ ΤΕΣΣΑΡΑ ΙΕΡΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

ΜΕΤΑΓΩΓΗΣ

ΕΙΣ ΑΠΛΗΝ ΦΡΑΣΙΝ ΠΑΡΑΤΙΝΟΣ ΣΟΦΟΥ
ΚΑΙ ΠΕΠΑΙΔΕΤΜΕΝΟΥ ΑΝΔΡΟΣ ΑΝΩΝΥΜΟΥ.

ΤΑ ΜΗΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΤΥΠΟΙΣ ΕΚΔΩΘΕΙΣΑ ΔΙΑ ΔΑΠΑΝΗΣ ΤΟΥ
ΤΙΜΙΩΤΑΤΟΥ ΚΑΙ ΧΗΡΕΙΩΤΑΤΟΥ

ΚΥΡΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ.

ΤΖΕΛΕΧΟΥΤΡΙ

ΕΚ ΠΟΛΕΩΣ ΠΡΕΜΕΤΣΕ, ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΪΜΑΤΟΣ

ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΧΡΙΑΩΝ.

ΚΑΙ

ΑΦΙΕΡΩΘΕΙΣΑ ΠΑΡ' ΑΥΤΟΥ, ΤΗ ΑΓΙΩΤΑΤΗ

ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΣΗΜΕΛΗ ΚΑΙ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙ ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΜΟΝΑΧΟΥΣ,

ΚΥΡΙΟΥ

ΓΕΔΕΩΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΙΤΟΥ.

ΤΟΥ ΚΗΡΥΧΟΥ

ΕΙΣ ΚΟΙΝΗΝ ΣΦΕΡΑΙΑΝ ΤΗΣ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΜΕΝΗΣ.

Εν Ληψία της Σαξωνίας,

παρά Ιωάννη Γκόττλοφ Έρμμαννελ Βρεϊτκόφ

α ψ ξ α.

ΒΙΟΣ ΛΟΥΚΑ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ ΚΑΤΑ ΣΩΦΡΟΝΙΟΝ.

Λουκάς ὁ ἱατρός, ἦτον ἀπὸ τῶν Ἀντιόχειων, καθὼς διόθεν τὰ συγγενή-
τα αὐτῷ ἑπιπέρος κατὰ πολλὰ εἰς τὰ ἔθνη καὶ μαθητὰ, ἀπο-
στόλος Παῦλος τὸ Ἀποστόλιν, καὶ ἀκούσας αὐτὸ εἰς ἄλλο τῶν ἑσπερίων ἑ-
τος λοιπὸν ἔγραψε τὸ Εὐαγγέλιον, περὶ τῶ ὅπως λέγει ὁ Παῦλος, ἀπεπέρος
σὺ αὐτῶ τῶν ἀδελφῶν, ὃ εἰ ἴπασος εἰ τῶ Εὐαγγελίῳ, κατὰ πῶσας τὰς ἐσπε-
ρίας, καὶ πρὸς τὰς Κολοσσαίαις· ἀπαίεται ἡμῶς Λουκάς ὁ ἀγαπίτος ὁ ἱατρός, καὶ
πρὸς Τιμόθεον· Λουκάς ἐστὶ μετ' ἡμῶν μόνος. ἔγραψε δὲ καὶ ἄλλο βιβλίον ἱερατικῶν
τῶ ὅπως ἡ ἐπιγραφή λέγεται, πράξεις τῶν Ἀποστόλων. τῶ ὅπως ἡ ἱστορία διήγη-
ται ἕως δύο χρόνοις ἀπὸ ἑκαστοῦ ὁ Παῦλος εἰς τῶν Ρώμῳ, τότε ἕως τεσσαρῶν
χρόνων τῶν βασιλείας τῶ Νέρωνος. ἀπὸ τῶ ὅπως προέδομεν ὅτι εἰς αὐτῶ τῶ
Πόλῳ ἔγραψε τῶ βιβλίον ταύτῳ. διότι ἡ περίοδος τῶ Παύλου, καὶ τῶν θύλων
καὶ ὅπως ὁ μῦθος, ἀκούει λόντος βαπτισθέντος, ὡς ἡμεῖς εἰς τὰς ἀπαιτήσεις
γράφας, διότι δὲ ἦτον ὁσίων, ὃ ἀκούσας τῶ Παύλου, ἀναμεταβῶ τῶν ἰσ-
τῶν πράξῳ αὐτῶ, καὶ μὴ ἡμεῖς καὶ τῶ. ἀλλὰ καὶ Τριτηδικαίος ἐκείνου τῶ χρό-
νον ἀναφέρει περιβύτηρον τῶν ἀποστόλων Παύλου, ἐλεγχθέντα ἐπὶ Ἰουδαίῳ οἱ ἀπὸ
αὐτῶ παρ' αὐτῶ συγκατάθεσις βίβλου, καὶ ἀκούσας ὅτι δὲ τῶ ἀγαπίου τῶ Παύλου
τῶ ἑκαστοῦ ἐπέτο. διὰ τῶ λέγει τῶς, ὅτι δὲ ἔγραψε τὸ βιβλίον εἰς τὰς πρά-
ξεις· διότι ὅπως Φορῶς λέγει ὁ Παῦλος εἰς τῶς ἐπιστολαῖς τε, κατὰ τὸ Εὐαγγέ-
λιον καὶ. Φορῶν ἐστὶν ἐπὶ περὶ τῶ κατὰ Λουκῶν Εὐαγγέλιον, λέγει ὁ δὲ Λουκάς
ὅχι μόνον παρὰ τῶ ἀποστόλου Παύλου, ἔμαθε τὸ Εὐαγγέλιον. ὡσαν ὅτι δὲ ἦτον ἡ
τοῦ Κίριου, ὅταν ἦτον ἐδὴ σωματικῶς, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν ἄλλων Ἀποστόλων. κα-
θὼς τὸ λέγει καὶ αὐτὸς περὶ τῶν εἰς τῶ ἀρχῶν τῶ Εὐαγγελίῳ αὐτῶ, καθὼς πε-
ρὶ τῶν ἡμεῶν καὶ οἱ ἀπ' ἀρχῶν αὐτῶν τῶ λοιπὸν τὸ μὴ Εὐαγγέλιον, τὸ ἔγραψε κα-
θὼς ἡμεῖς· τῶ δὲ πράξῳ, καθὼς εἶδον αὐτὸς ἐπὶ τῶς ἔγραψε. τὰ δὲ λέγει
καὶ αὐτῶ ἱερατικῶν, καὶ ἐβλάστησαν εἰς τῶν Κωνσταντινουπόλεως, εἰς τῶ ὅπως ἡ
πῶν οἱ τῶ εἰκοστῶ χρόνῳ τῶ Κωνσταντίου, ἐπέβη τὸ σῶμα αὐτῶ, μετὰ τῶν λαῶν
καὶ Ἀσείων τῶ Ἀποστόλων.

ΕΠΙΕΡΟΣ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΟΥ, ΕΚ ΤΗΣ ΤΟΥ ΔΙΟΡΘΩΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΤΗΝΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ, ΣΤΥΝΟΥΕΛΟΣ.

Λουκάς ὁ Εὐαγγέλιος καὶ, τὸ μὴ γὰρ ἦτον ἀπὸ τῶν Ἀντιόχειων, τῶ δὲ τῶ
τέχνῳ ἱατρός. ἔγραψε δὲ τὸ μὴ Εὐαγγέλιον κατ' ἐπιτροπῶν, ἦτον
μετὰ προσκαλί τῶ Ἀποστόλου Πέτρου· τῶ δὲ πράξῳ τῶν ἀποστόλων μετὰ
προσκαλί τῶ Παύλου τῶ Ἀποστόλου. διότι ἐπιτροπῶν μετὰ μετὰ τῶν ἀπο-
στόλων, καὶ μετὰ μετὰ τῶν Παύλου, τῶ ὅπως ἀδύνατον καὶ ὁ Παῦλος, καὶ ἔγραψε
εἰς τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶ· ἀπαίεται ἡμῶς Λουκάς ὁ ἱατρός ὁ ἀγαπίτος ὁ Κίριος,
ἀπὸ τῶν δὲ, οἱ ἐπέτο, καὶ ἐτάθη ἐπὶ. ὡσαν δὲ ἔμετετιθῶ εἰς τῶν Κωνσταντι-
νουπόλεως, μετὰ καὶ Ἀσείων, καὶ Τιμόθεον τῶν ἀποστόλων, κατὰ τῶν καιρῶν τῶ Βασι-
λέως Κωνσταντίου, τῶ Τῶ τῶ μεγάλης Κωνσταντίας.

καὶ α ψ ξ α

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ.

Κύριος Λουκάς, τὸ μὴ γὰρ ἦτον ἀπὸ τῶν ἀντιόχειων, τῶ δὲ τῶ
τέχνῳ ἦτον ἱατρός, καὶ εἰς τῶν ἔθῳ σοφίαν πολλῶν· καὶ ὅχι μόνον εἰς
τῶν ἔθῳ σοφίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τῶν Ἑβραίων, σοφίαν ἀκριβῶς πε-
ποιδωμένος. ἔβουλε δὲ νὰ πηγαίῳ εἰς τὰ Ἱερουσόλιμα, ὅταν καὶ ὁ Κύριος
ἦτον ἰδύσασκεν ἐπίδοσον εἰς αὐτὸν, ὡς λέγει τῶς, καὶ ἔβουλε καὶ αὐτὸς σίνας
ἀπὸ τῶν ἰδύσασκεν μαθητῶν. καὶ ὅταν δὲ αὐτὸς ἐκ κερῶν ὁ Χρῆστος, τῶν ἑ-
σπερίων καὶ μετὰ τῶν κλειστῶν. αὐτῶ δὲ ἀκούσας ὁ Κύριος, καὶ ἐπι-
πέρος ὁ Παῦλος, ἔβουλε σὺν αὐτῶ καὶ ἀκούσας, δίδοντι τῶ Παύλου.
καὶ ἐπὶ λοιπὸν ἔγραψε τὸ Εὐαγγέλιον μετὰ πάσης ἀκριβείας, καθὼς τὸ δειχ-
ναι καὶ τὸ προέδομεν αὐτῶ ἡμῶς δεκαπέντε χρόνοις ὡσαν ἀπὸ τῶ ἀκούσῳ
τῶ Χρῆστῶ τὸ ἔγραψε. τὸ γράφει δὲ πρὸς κλειστῶν Θεοφίλου συγγεντικοῦ ἱ-
σῶν καὶ ἦτον καὶ ἀρχόντος· διότι τὸ Κρατίου, ἐπὶ τῶν ἀρχόντων καὶ ἡγεμό-
νων ἐλέγετο. καθὼς τὸ λέγει καὶ ὁ Παῦλος, πρὸς τῶν ἡγεμόνων Φῶν, Κρα-
τίου Φῶν. καὶ πᾶς δὲ ἀφῆρατος ἐστὶν νὰ ἀγαπῶ τῶν Θεῶν, καὶ νὰ μετὰ τῶ
πᾶν Θεοφίλου καὶ κρατίου ἐστὶν. ὃ ὅπως ἐστὶν καὶ ἄλλος κατὰ ἀλλοθί-
ων, νὰ αὐτῶ τῶ ἀπὸ ὡσαν ἡμεῖς.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ.

Κύριον.

Πολλὴν πολλὰ ἐπεχείρησαν ἀνατάξασθαι διῶντι περὶ τῶν πεπλη-
ρωσμένων οἱ ἡμῶν πραγματικῶν καθὼς παρέδοσαν καὶ οἱ ἀπ' ἀρ-
χῶν αὐτόταται, καὶ ὑπερέτα γινόμενοι τῶ λέγει· ἴδετε κλειστῶ πα-
ρικλοθεῖσθε ἀκούσῳ πᾶσιν ἀκριβῶς, καθὼς οἱ γράφει, κρατίου Θεοφίλου
ἐκ ἐπιγνώσις περὶ ἡν καταχρήσασθαι λέγει τῶν ἀσφαλῶν.

Ἐξῆν. Πᾶν ὡσαν ἐπέτο εἰ πᾶσι τῶν ἐπιχειρήσασθαι; εἰ ψευδῶσκεν· διότι πολ-
λὰ ἔγραψαν, ἀσφάλῳ τῶσκαται· ὡσαν ἦτον τῶ κατ' ἀκριβῶς, καὶ τὸ ἐπιγραφή-
ται τῶν ἡμεῶν. εἰ ταῦτα λοιπὸν, ἐπιχειρήσασθαι μόνον, ἔμαθε ἰδύσασκεν· ἂν ἐπι-
δοσῶν, καὶ ἡμῶς ὡσαν ἀρχόντων, διὰ τῶ ὅτι ἰδύσασκεν, κατὰ ὅτι λοιπὸν ὁ Λουκάς,
ὅτι πᾶσι ἐπιγινώσκου· ἡμῶς εἰ εἰ λέγει, ἔβουλε ὡσαν ὁ Μαρτῶν, καὶ ὁ Κύριος, ὅτι ἦτον
χρησθέντων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἰδύσασκεν· διότι ἦτον τῶ ἄλλο Πενταμῶ ἐπὶ τῶσκαται τῶ
πάντα

Ddd a

ΤΠΟ

CONSTANTINI
 PORPHYROGENNETI IMPERATORIS
 CONSTANTINOPOLITANI
 LIBRI DVO
 DE
CERIMONIIS
AVLAE BYZANTINAE.

PRODEVNT NVNC PRIMVM GRAECE

CVM LATINA INTERPRETATIONE

ET COMMENTARIIS.

CVRARVNT

IO. HENRICVS LEICHIVS

ET

IO. IACOBVS REISKIVS.

TOMVS PRIMVS CONTINENS LIBRVN PRIMVM.

LIPSIÆ

EX OFFICINA LIBRARIA IOANNIS FRIDERICI GLEDITSCHII

PROSTAT PARISIIS APVD BRIASSON, LE BRETON, DYRAND ET DAVID LAINE.

ANNO M DCCLL

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
 ΤΟΥ ΦΙΛΟΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΕΝ ΑΥΤΩ
 ΤΩ ΧΡΙΣΤΩ ΤΩ ΑΙΩΝΩ ΒΑΣΙΛΕΙ ΒΑΣΙΛΕΩΣ
 ΤΙΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΣΟΦΩΤΑΤΟΥ ΚΑΙ ΑΕΙ-
 ΜΝΗΣΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ
ΣΥΝΤΑΓΜΑ
 ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΣΠΟΥΔΗΣ-ΟΝΤΟΣ ΑΞΙΩΝ
 ΠΟΙΗΜΑ.

CONSTANTINI
 CHRISTVM AMANTIS ET IN EODEM
 CHRISTO AETerno REGE IMPERATORIS
 FILII LEONIS SAPIENTISSIMI ET PERPETVA
 MEMORIA CELEBRANDI IMPERATORIS
SYNTAGMA
 ET IMPERATORIA INDVSTRIA VERE DIGNVM
 OPVS.

λλας μὲν τῶν
 ἰσως ἴσους ἀντι-
 τι τὸ ἐγγράμμα
 περιττόν οἱ ἴσως
 αὐτῆ τῶν ἀναγ-
 κῶν φρονεῖ, ἡμῶν
 δὲ καὶ ἴσως φίλοι, καὶ περισπούδα-
 ται, καὶ τῶν ἄλλων ἀπείρου οὐκ ἐπι-
 στή

lis forte nonnul-
 lis, qui non tan-
 tam rerum neces-
 sariarum curam a-
 gunt, hoc opus
 superfluum videri
 sicut: nobis autem carissimum, diu
 expetitum, et magis familiare
 A

ΤΗΣ ΤΟΥ
ΟΜΗΡΟΥ
ΙΛΙΑΔΟΣ

ΟΤΟΜΟΣ ΠΡΟΤΕΡΟΣ.

QUI, QUID SIT PULCHRUM, QUID TURPE, QUID UTILE, QUID NON,
PLANIUS AC MELIUS CHRYSIPPO ET CRANTORE DICIT.

GLASGUAE;
IN AEDIBUS ACADEMICIS,
EXCUDEBANT ROBERTUS ET ANDREAS FOULIS,
ACADEMIAE TYPOGRAPHI,
MDCCCLVI.

ΤΟ ΤΗΣ
ΙΛΙΑΔΟΣ
ΡΩ.

ΟΥΔ' ἔλαβ' Ἀτρεΐος υἱὸν, ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
Πάτροκλος Τρώεσσι δαμείς ἐν δηϊότητι·
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένους αἴθοπι χαλκῶ·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῶ βαῖν', ὡς τις περὶ πόρτακι μήτηρ,
Πρωτόλοκος, κινυρῆ, ἢ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο·
Ὡς περὶ Πατρόκλω βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος·
Πρόσθε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔσχε κ' ἀσπίδα πάνλοσ' εἴσθη,
Τὸν κλάμεναι μεμαῶς, ὅστις τῷ γ' ἀντίος ἔλθοι.
Οὐδ' ἄρα Πάνθε υἱὸς εὐμμελῆς ἀμέλησε
Πατρόκλειο πεισόνιος ἀμύμονος· ἀγχι δ' ἄρ' αὐτῷ
Ἔσθη, κ' προσέειπεν ἀρηΐφιλον Μενέλαον·
Ἀτρεΐδη Μενέλαε, διοτρεφέες, ὄρχαμε λαῶν,
Χάζεο, λείπε δὲ νεκρὸν, ἕα δ' ἔναρα βροτόεντα·
Οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειῶν τ' ἐπικέρον
Πάτροκλον βάλει δεξιὴ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην·
Τῷ μὲ ἕα κλέος ἐξέλον ἐνὶ Τρώεσσι ἀριόδοι,
Μή σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιθήδεα θυμὸν ἔλωμαι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
Ζεῦ πάτερ, ἢ μὲν καλὸν ὑπέβριον εὐχέλαιάαδαι.

(+++++)
(+++++)
(+++++)

Βιβλίον καλούμενον

ΡΑΝΤΙΣΜΟΥ ΣΤΗΛΗΤΕΥΣΙΣ

Εν ᾧ περιέχεται κεφαλαίω αριθμός ὀγδοήκοντα ἑνός, ὡν ἕκαστον τῶν ἀκτῶν τῆς γραφῆς ὡς ἴσον ἀράχνης, φαίνεται διαλυοῦν ῥαψισματων τὸ σκότος.

Τότε μὲν πρῶτον τύποις ἐξεβόθη, ὅτε ὁ οὐκ κερμενικός ἐκοσμεῖτο θρόνος παρὰ τῆ παραγωγιάτῃ κυρίου κυρίου κυρίου.

Δία ἀγαλλιάτων τῶν εὐσεβῶν ἡ ὀρθοδόξων χριστιανῶν, ὡν τὰ ὀνόματα γραφῶν κυρίου, ἐν βιβλῷ ζωῆς, κηρύττειται πάντων αὐτῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ. σωτηριῶν ἐν α ψ μ ς.

κεφ: α. φύλα. τὸ βάπτισμα, ὡ κέχρηται ἡ κατ' ἡμᾶς ἐκκλησία ἐς καθάρσιν ἀμαρτιῶν, ἕκ ἐξ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐκ θεοῦ ἐστὶ, πᾶς δὲ, ὡς ἀπὸ τοῦ θεοῦ δοθεῖν μυστήριον τῆ βαπτίσματος ἀδελφίας, ἀνθρώπινη κατασκευὴ μυστηρίων, ἀπὸ θεοῦ βαπτίσματος ἀποδέξατο, ἡ δὲ δυνάμις εἰσαλθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν ἡραμῶν.

φύλ: γ. κείμενον διουρισίς τῶ ἀρεποκαγίτς.

φύλ: ε. θεωρία διουρισίς.

κεφ: β. φύλ: ζ. ἀποδείξεις ὅτι θεῖα ἐστὶν ἐπιτολὴ κελύμενα ἡμᾶς μήτε διδοῖναι τοῖς ἀρχαίοις τὰ θεοῦ δοθέντα μυστήρια, οὔτε μὴν δεχθῆναι τὰ κατ' ἐφεύρεσιν τῶν αἰρετικῶν μυστήρια, ὅτι ἐστὶ ψευδῆ.

κεφ: γ. φύλ: η. ἀποδείξεις, ὅτι θεοῦ ἐστὶν ἀπόθεμα τοῖς διδασκασίμ ἄλλοτρά τῆς ἐκκλησίας μυστήρια, ἡ δεχομένοις αὐτὰ, ἡ ἐπὶ τὸ ἀληθὲς βάπτισμα.

κεφ: δ. φύλ: θ. οἱ τῶν οὐκ κερμενικῶν συνόδοι, ἡ ἀπολλων κατόμος τῆς μὴ βαπτιστέμτας ἐπισκῆς ἡμῶν τῶ θεῷ βαπτίσματι ἀναβαπτίζεσθαι κελεύσιν ἡ τὸν μὴ ἔτι δρωῖντα εἶτε ἐπίσκοπον, εἶτε πρεσβύτερον καθαιρέσει καθυποβάλλασιν.

κεφ: ε. φύλ: ι. ἀποδείξεις, ὅτι ὁ παπικός ἀλκυρός ῥαψισμός, ἡ σὺν ἀλατ, σίελος, οἷς κέχρηται ἡ λατί.

ἡ δὲ δυνάμις ἡ δὲ δυνάμις τὸν ἀλκυρόν ἁγιάσαι ῥαψισμόν, οἱ δὲ δυνάμις τὸ ποῖσαι, ἀλλ' ἡ δὲ δυνάμις τῶν λατινικῶν ἡ δὲ δυνάμις τὸ ἀλκυρόν ἁγιάσαι ῥαψισμόν, ἡ δὲ δυνάμις τῶν λοιπῶν αἰρετικῶν οἱ ἡ δὲ δυνάμις τὸ ποῖσαι. διὸ καὶ κείμενον τὸ ἁγίασμα ταυτὰ παρὰ κακὰ, ἡ δὲ δυνάμις τὸ λατινικὸν παρὰ ῥαψισμόν.

κεφ: ο. κ.

Ἀποδείξεις, ὅτι εἰ βδολοῦνται οἱ λατίνοι ἐπὶ πράκτως ἡ δὲ δυνάμις τὸ μὲν θεῖον βάπτισμα διατηρεῖται ἡ δὲ δυνάμις τὸ παπικὸν ῥαψισμα σῆπει, ποῖσασμεν μετὰ τῶν λατινῶν, ὡς ποτὲ ἐποίησεν ἡ δὲ δυνάμις μετὰ τῶν προφητῶν τῆ βαπτίσματος αὐτῶν τῶν εἰρηοχοῦν τῶν δὲ ἡ δὲ δυνάμις τοῖς ψευδοπροφῆταις.

Ἀλλ' ἐπεὶ οἱ λατίνοι σοφοὶ ἡ δὲ δυνάμις τῶν ἐμῶν, ἡ δὲ δυνάμις διακρίσιν δυνάμις, ἡ δὲ δυνάμις μετὰ τῶν προφητῶν φθῆγῶναι ἡ δὲ δυνάμις. εἰς ποτὲ οἱ λατίνοι χαλαρῶν ἐπακφοτερῶν τῶν ἡ δὲ δυνάμις, καταλιπαροῦντες τὸ θεοῦ δοθεῖν μυστήριον τῆ βαπτίσματος, ἡ δὲ δυνάμις ὡς ποτὲ οἱ εἰδωλολάτρης ἡ δὲ δυνάμις τῆ βασιλῆς; ἡ δὲ δυνάμις ὁ εἰρηοχὸς ῥαψισμός ἐστὶ θεῖος, πορευθῆντας οἱ σωτηριῶν, εἰ δὲ ἡ δὲ δυνάμις οὐκ ἀκαταχθῶν, καταλιπαροῦντες αὐτοῦ, ἡ δὲ δυνάμις ὡς ποτὲ τῶ θεοῦ δοθεῖν τῆ βαπτίσματος. εἰ δὲ μὴ μνησθῆναι δοκῆσιν ἡ δὲ δυνάμις τὸν εἰδωλολάτρην ἡ δὲ δυνάμις, ἀλλ' ἡ δὲ δυνάμις ἐκείνου ὡς ποτὲ οἱ εἰδωλολάτρης ἡ δὲ δυνάμις, ὡς ποτὲ τῆ πλάην τῆ βασιλῆς, ἡ δὲ δυνάμις τῶ θεοῦ γεμόμενον θάυμα τῶ πυρός, κατελείπει τὸν βασιλῆ και

1756 Ευστρατίου Αργέντη, Βιβλίον καλούμενον Ραντισμού στηλίτευσις. Κωνσταντινούπολη.

**ΒΙΒΛΙΟΝ
ΑΡΙΣΤΟΝ ΚΑΛΟΤΜΕΝΟΝ
ΦΩΣΦΟΡΟΣ**

Συντεθέν ἀπλή φράσει παρὰ τοῦ
λογιωτάτου κυρίου Αναστασίου Πάπα τῆ
ἐξ Ἰωαννίνων, καὶ ἀφιερωθέν τῷ ἀξιο-
τάτῳ καὶ λογιωτάτῳ ἐν ἰατροῖς κυρίῳ
Μιχαήλ τῷ πρεσβυτέρῳ τῷ ἐκ Μονεμ-
βασίας, ἐν ᾧ ἐρωτᾷ ὁ Μιχαήλ καὶ ἀπο-
κρίνεται ὁ Ἀναστάσιος φιλαλήθως
καὶ ὀρθοδόξως.

Ἀδείκαστος τῷ πανηγυριστῷ καὶ λογιωτάτῳ μητροπο-
λίτῃ ἀγίῳ Σεργίῳ κυρίῳ κυρίῳ

ΣΤΕΦΑΝΟΥ:

Ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ

αψιθ.

Σέργησι τῆς μακεδονίας ἡ ἐμὴ ἐλπίς ἐν τῷ ἀρεσίῳ
Νῦν πρῶτον τύτῳ ἐκδοθέν παράτινον
εὐρισκομένων ὀρθοδόξων Χριστιανῶν
ἐν τῇ πόλει

Βιέννα ἐν ἔτει 1756.

BIENNA

Τυπωθέν παρὰ τῶν Ἰωάννη Θωμᾶ Τράτ-
νερ, Καισαρικῆ Βασιλικῆ Βιβλιοπωλεῖ.

Πᾶσι τοῖς ἀναγνώσκεισι τὸ χαίρειν
καὶ υἱέλαινειν.

Τρία τὰ ἀνευεργέτητα, Θεός, γονεῖς,
καὶ διδασκάλου, διὸ δὴ τρισὶν εὐδύ-
ναμεθα τὴν πρέπσαν εὐχαρίστησιν κατ'
ἀξίαν δῶναι, Θεῷ, γονεῦσι, καὶ διδασκά-
λοις· ὁ μὲν γὰρ Θεὸς τῇ ἀρήτῳ αὐτῆ
παντοδυναμία, τὰ πάντα ἐκ τῆ μηδαμῆ
μηδαμῶς ἔτος ἐποίησε, καὶ ἡμᾶς ἐκ τῆ μη
εἶναι εἰς τὸ εἶναι ἐπλασεν· οἱ δὲ γονεῖς,
κατὰ τε δεύτερον τρόπον, τῷ δεσποτικῷ
λόγῳ αὐξάνουσθε, καὶ πληθύνουσθε, τῷ
συνδέσμῳ τῆ μυστηρίῳ τῆ γάμου, τὸ
εἶναι ἐκ τῆ μη ἡμᾶς εἶναι δίδωσιν, οἱ
δὲ διδασκάλου, τὸ εὖ εἶναι ἡμῖν παρεχού-
σιν· ὁ δὲ, τῷ τρόπῳ, εὐχαρισεῖν δεῖ
αὐτοῖς, τῷ μὲν Θεῷ λατρεύειν, τῆς δὲ γο-
νεῖς τιμᾶν, τῆς δὲ διδασκάλου μακαρι-
ζεῖν, καὶ θαυμάζειν τὰ ὑπομνηματα αὐτῶν
ἀναγνωσκόντες· ἔρρωθε ἁδερῶν ἀριστοῖ.

Ἐπίγραμμα ἱερῶν.

Λειμῶνος ἔνδον ἡμέλισσ' ἐνεσιδύσα
Κανθῆς ἀμείψας ἄνθος ἐκτελεῖ μέλι
Ἀθανάσιος Ἐμμανὴλ βερροϊαῖος.

ἐν Βιέννα αψιθ:

Φωσφο-

ΦΩΣΦΟΡΟΣ

Κατ' ἐρωταπόκρισιν σύντομος.

Ἐρώτησις.

Μιχαήλ: Παρακαλῶ φίλεμοι λογιω-
τάτε κύρ Αναστάσιε, νὰ μὲ εἰπῆς,
πῶς ἐγνωρίσας τὸν Θεόν, καὶ συγνώδι-
μοι εἰς τὴν τ' ἡμερᾶν ἔρευναν.

Ἀπόκρισις:

Ἀναστάσιος: ἐχάρην ὑπὲρ περισσῶς
εἰς τὴν σὴν φιλομάθειαν, καὶ ἀγχίνουσαν
φιλτάτη μοι κεφαλῇ· δι' ἧς εἶναι πρὸς
Α α εἶδη

ΕΚΛΟΓΗ
ΤΟΥ ΨΑΛΤΗΡΙΟΥ ΠΑΝΤΟΣ
Εἶστε Δοξολογίαν ἢ Εὐχὴν ,
Συλλεγεῖσθαι μὲν παρὰ τῶν ἔλλογιμω-
τάτων Διδασκάλων Κυρίως Νεοφύτου
τῶν ἐξ Ἑβραίων .

Ἀφιερωθεῖσα δὲ , τῷ Ὁσίῳ Πατρὶ
ἡμῶν ἈΘΑΝΑΣΙῷ τῷ ἐν τῷ ἈΨῷ .

Νυνὶ πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα ,

Σωδραμῆ ἔδωκεν ἡ δαπάνη τῆς Πανοσιώ-
τάτης Ἀρχιμανδρίτης τῆς μεγίστης
Δούκας Κυρίως Κοσμά ἐπιδαυρίου .

Ἐν τῷ Ὁρῷ πῦ ἈΨῷ . 1759

Παρὰ Δέκα Σωτήρη , τῷ Ὁσίῳ

Η ΚΑΙΝΗ

ΔΙΑΘΗΚΗ.

NOVUM

TESTAMENTUM.

JUXTA EXEMPLAR MILLIANUM.

TYPIS JOANNIS BASKERVILLE.

OXONII:

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.
M DCC LXIII.

SUMPTIBUS ACADEMIÆ.

303

ΠΡΑΞΕΙΣ

ΤΩΝ

ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. 1.

1 ΤΩΝ μὲν πρῶτον λόγον ἐποιήσαμην περὶ πάν-
των, ᾧ Θεόφιλε, ᾧν ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς ποιεῖν
2 τε καὶ διδάσκειν, ἄχρι ἧς ἡμέρας, ἐντειλάμενος τοῖς
ἀποστόλοις διὰ Πνεύματος ἁγίου, ἕς ἐξελέξατο, ἀνε-
3 λήφθῃ. Οἷς καὶ παρέστησεν ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τὸ
παθεῖν αὐτὸν, ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν
τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς, καὶ λέγων τὰ περὶ
4 τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Καὶ συναλιζόμενος παρήγ-
γειλεν αὐτοῖς ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ
περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρὸς, ἣν ἠγάσατέ με.
5 Ὅτι Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθή-
σοσθε ἐν Πνεύματι ἁγίῳ ἔμετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέ-
6 ρας. Οἱ μὲν ἔν συνελθόντες ἐπηρώτων αὐτὸν, λέγον-
τες· Κύριε, εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις
τὴν

παρὰ Παναγιώτη Κυριακίδου . τῷ εὐστατίῳ .

ἢδ
 τῷ Θεῷ . ἐδὲ καὶ θέλετε καὶ ἄλλα πρὸς τούτοις κέρδη καὶ πλῆθη , σηκώσετε ἀπὸ τοῦ μέσου τὰ ἀμφελεῖ καὶ περιττὰ ἔξοδα , αὐτὰ τὰ πολλά , καὶ μεγάλα , εὐχαρισθεῖτε εἰς τὰ ἐλαφρὰ , καὶ εὐκολοπόριστα , ὅσα καὶ πρέπουσι εἰς δούλων κατά- ρασιν , καὶ ὄχι αὐθευτῶν . μὴ σκορπάτε τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ , εἰς μάταια καὶ φαρμασιῶν , καὶ ἐτρεῖ ἐσθε ἀμερδεῖς , πάντοτε ζήτε καλὰ , ὅτι καὶ πλῆσιος ἀληθινός λέγεται , ὄχι ἐκεί- ρος , ὅπῃ ἔχει πολλά , ἀλλ' ἐκείνος ὅπῃ δὲν χρειάζεται πολλά : , ἢ πλῆσιος ἐστὶν ὁ πολ- λά κεκτημένος , ἀλλ' ὁμὴ πολλῶν δε- ὄμερος : Θεολόγος , τὸτο προβλέπων- τας ἔ ο ἁ Πέτρος Παῖλος ἐς τὴν πρὸς τιμοθεοῦ ἐπιστο- λὴν κεφαλαιῶ : ε μὸς τὸ ἰδίδαξε : , ἐς πο- ρισμὸς μέγας ἢ εὐσε- βεια μετὰ αὐταρ- χίας . ἔπα ἔ ἐλάλησα ἄμαρ τίαμ ἔκ ἔχω .

ἸΠΒ,

Λόγος ἕτερος περὶ τῶν γάμων .

Δ ἐν χωρῇ μεγάλῃ τέχνῃ , ὅπῃ ἔχει μικρὸν μῆν , καὶ ἐπὶ δὲν γυαρίζει τὰ σφάλματάς , καμμίαν διόρθωσιν ἄς μὴν ἐλπίζει εἰς αὐτά . εὐτυχὴς ὅμως ἐκείνος , ὅπῃ ἀκρεῖ τὸ καλὸν , καὶ πάλιν βλέπει τὸ κακὸν , αὐτὸς εὐρίσκει καὶ ἐλευθερίαν τῶν κακῶν , καὶ ἐπιτυχίαν τῶν ἀγαθῶν . τὸ ἔμα γεμῆ ἢ ἀφροσύνη , ἔδειν καὶ ὁ σοφὸς παροικίας λέ- γει : , ἀμὴρ ἀφραμ ὀρίσσει ἑαυτῷ κακά . τὸ ἄλλο ἔξ ἐμαρτίας γεμῆ ἢ φρόνησις , ἔδειν καὶ ὁ σοφὸς σαραχ διδάσκει : , ὁ μοίρων οἰδεῖν ἐν τῷ ὀλισθαίμεν αὐτῶν . ὅκ τῆτι συμεκροτήθεισιν βελαι καὶ βελευτήρια , ὅκ τῆτι σύροδοι , ἔ συ- μελεύσεις ὀκλεκτῶν ἔ φρομίμων ἀνδρῶν , ὅπῃ πολ- λακίς ἔδαμεν εὐραμιν μεγάλην , ἐς ὀλίγον καιρὸν διάστημα μὰ ἀφαιρισθῆ , διὰ μὰ μὴν ἔχει σύτρο- φομ τὴν καλὴν βελὴν . καὶ ἄλλοτε ἀνάπαλιμ μί- σμ καλὴν βελὴν γυμνὴν ἀπὸ δύραμιν , μὰ κατορ- θῶση πολλά καὶ μεγάλα ἀνδραγαθήματα . ὅδειν δίκαιως καὶ ὁ ἐκκλησιαστικὸς μᾶς διδάσκει : , βελὴ σοφῶ

Z 7

ΜΗΝΑΙΟΝ
ΤΟΥ
ΜΑΡΤΙΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ ΤΗΝ ΠΡΕΠΟΥΣΑΝ
ΑΥΤΩ ΑΠΑΞΑΝ
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ;
Μετὰ τῆς ἀραβίας
ΤΟΥ ΤΗΠΙΚΟΥ

Νεώτερον μεταρρυθμισθὲν, καὶ ἐπιμελῶς διορθωθὲν
ἐπὶ τῆς ἐξ Ἱερομονάχου,
ΑΨΒΡΟΣΙΟΥ ΒΙΤΣΑΜΑΝΟΥ.
ΑΨΟΙ. ΕΝΕΤΙΗΣΙ, 1775.
Παρά Νικόλαο Γλυκύ τῆς ἐξ Γουανιάων.
Con Licenza de Superiori.

Μ Η Ν
Μ Α Ρ Τ Ι Ο Σ.

Ἐχὼν ἡμέρας, λβ. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ιβ. καὶ ἡ νύξ ὥρας ιβ.

Εἰς τὴν πρώτην, Μνήμη τῆς Ἀγίας Οὐσιαστυρῆς Εὐδοκίας.

Εἰς τὴν, Κύριε ἐκέκραξα, ἢ προσόμοια, ἦχος δ΄. Ἐ΄ δωκας σημεῖωσιν.

Πρότερον ἀσκίασα, Στῆ σαρκὸς τὰ σκιρτήματα, ἐγκρατεῖα μαρτύσια, ἀθλήσει τὸ δεύτερον, τῆ ἐχθρῶ καθέλιες, ταῖς μυχαιρῦνας, ἐ μίκην ἡρας κατ' αὐτῆ, αὐ Εὐδοκία Θεομακάρισε, διόσε ἐρεφαιώσεν ἐσὶ διπλοῖς ἀγωνίσμασιν, Γηπὸς ὀφιλαυθρῶπος, ἐ Σωτῆρ τῆ ψυχῶν ἡμῶν.

Καρδίας ταῖς ἀλλάξει, ἀσθόρου τοῦ θεοῦ εἰσδέδεξαι, ὡς γῆ πτωρ Θεοπρίδσε, ἐ ἕκατος ἀόρτα, Μαρτυρίαν ἑσάχων, ἔλωθνας ὄρτως, Σ ἀποθνήσκεις μονταῖς, ἐδι-σώρηθης δεφει τῆ Πνύματος, τῆ σὲ μεταποιήσασιν, ἐ ἀλλοίωσει τῆ κρείττονι, ἀλλοίωσασιν χάρτι, Εὐδοκία Παμώφθιμη.

ἨΕκτίς ἑραγέσκας, ζωποιοῖσιν προσαγματι, Εὐδοκία παμώφθιμη, μεκρῶσασα παρσοφει, ἐ μὲ οἰκείας τῆς Οὐρανῶς, καὶ Μαρτύρων καλῶς τελεσασα, τῆ δρομοῦ τῆς ἀθλήσεως, τῆ σωτηρίας τοῦ Πνύματος, ὑπὲρ πάντων τῆ πίστεσε, ἀμυμῶντων προσβῶσασα.

Δέκα, ἢ. Α. Β. Γ. Γωάρης Μοραχῆ.
ΚΑταλιπῶσα τὰ τετηρῶ, ἐ ποικίλα τῆ βίης ἡ Οὐσία Σ Μαρτυς, ἐ Σταυ-

ροῦ ἀραμεῖν ἐπ' ὤμων, προσῦλθε τῆ μμφάθλιῶναι σοι Χοιρῆ, ἐ σὺ οἰμωγαῖς δακρύων ἔβασ' μὴ με τὴν πόρῶν ἀσπορρίθης ὁ ἀσῶντες καθαίρων. μὴ με τὰ δακρυα παειδης τῆ δερῶν ἐφλημάτων. ἀλλὰ δεξαι με ὡσπῶ τὴν πορῶν ἐκαίμων, τὴν τὸ μύρου σοι προσεμέγκασα, ἐ ἀκῶσω καγῶ. ἡ τίς τις σε σέσωκί σε, πορῶν εἰς αἰμῶν.

Καὶ μὲ, Στ. Τημερος ἀπέστει Χριστῆ.

Μεταῖσιν ἢ κεκτισαι, ψυχῆ ἀμεταμόντε. τί βραδυῖας, τῆ θανάτῆ ἡ τομῆ, ἐγγίξαι Σ τὸ τέλος, ἐφεσηκεν ὡς κλέπτης. τῆ Θεοτόκῳ δράμε πρόσωσεον.

Σταυροθροτοκίον. Ὁμοιον.

Ορῶσά σε φαυρήνθρον, Χοιρῆ ἢ σὲ κινήσασα, ἀρεβῶα' τί τὸ ἔσῶν ὁ ὄρω, Μυστήριον Τίε μῆ; πῶς ἐσὶ ἕλως θνήσκας, σαρκὶ κρεμάρῶντος ζωῆς χορηγῆ; Χρῆ ἀδοῖαι, ὅτι αὐ τύχῆ ἡ μνήμη τῆς Ἀγίας ἐπ τῆ Ἀγία Μ. ἢ χερὶ φαλλεθῶν τὸ Γιδιόμελον, εἰμῆ ἐπ Σαββάτω αὐ τύχῆ, ἡ ἐκτίς τῆς Ἀγίας Μ.

Ἀπολυτίκιον, ἦχος δ΄. Ἡ Ἀμαρῆσιν Γησῶ.
Εἰς δὲ τὸν Ὁρθρον, ὁ Καθῶν τῆς Ἀγίας.
Ὁδ ἡ ἀκροφίχης.

Τῆς Εὐδοκίας τῆς ἀγῶνας αἰμῶσω.

Ὡδὴ α. ἦχος πθ. Ὁ Εἰμῶς.

Σωμεν τῆ Κυρίῶ, τῆ διαγαγοῦτι τῆ λαοῦ αὐτῆ, ἐπ ἐρυθρῆ βαλίσσῆ, ὅτι μόρος ἐπείθεω διδέξασαι.

1775 Μηνάιον του Μαρτίου. Νικόλαος Γλυκύς, Βενετία

Θ Ε Ω Ρ Ι Α
Τ Η Σ
Γ Ε Ω Γ Ρ Α Φ Ι Α Σ ,

Σ Τ Ν Τ Ε Θ Ε Ι Γ Σ Α Υ Π Ο
Ι Ω Σ Η Π Ο Τ Τ Ο Υ Μ Ο Ι Σ Ι Ο Δ Α Κ Ο Σ
Τ Η Σ Π Ο Ι Α

Υποσηφισθὲν πρῶτον μὲν Μία Ἐκδοσις τῶν Κερκω-
τίων Προβλημάτων τῆς Γεωγραφίας ἐν εἴδει Ἐπα-
γωγῆς : δευτέρου δὲ Μία Ἐκδοσις τῆς Πολιτικῆς
Ἐπιστῆς, ἢ τῆς Καλωδορίας, ἐν εἴδει Προσαρτήματος.

Ἐκδοθεῖσα νῦν τὸ πρῶτον
Ἐν τῇ Ὀσιότητι τῆς Ἀυστρίας, 1781.

Παρά τῷ Ἐυγενεῖ, ἢ Ἀυτοκρατορικῷ ἢ Βασιλικῷ
Τυπογράφῳ Ἰωάννῃ Θωμᾷ τῷ ἀπὸ Τράττνερ.

ΤΟΙΣ ὙΨΗΛΟΤΑΤΟΙΣ, ἘΤΣΕΒΕΣΤΑΤΟΙΣ, ΚΑΙ
ΓΑΛΗΝΟΤΑΤΟΙΣ ἈΘΕΝΤΑΙΣ ΚΑΙ
ἩΓΕΜΟΣΙ,

ΤΩΤΕ ΚΥΡΙΩ, ΤΩ ΚΥΡΙΩ, ΚΥ-
ΚΥΡΙΩ, ἸΩΑΝ- ΡΙΩ, ἸΩΑΝΝΗ,
ΝΗ, ΚΩΝΣΤΑΝ- ἈΛΕΞΑΝΔΡΩ,
ΤΙΝΩ, ΤΩ ΜΟΥ- ΤΩ ὙΨΗΛΑΝ-
ΡΟΥΖΗ, καὶ ΤΗ,

Τ Ο Ι Σ

Νῦν πανσόφως ἅμα καὶ πανευχῶς πρωτανεύσει, τῶ μὲν
ἀπὸ τῆν ΜΟΛΔΑΥΙΑΝ πάσαν, τῶ δὲ ἀπὸ τῆν
ΔΑΚΙΑΝ πάσαν,

ΠΑΝΤΗΟΚΛΙΤΙΚΩΣ,

Τοῖς Ὑμετέροις ὙΨΕΣΙΝ ἀνίκει, Ὡ
Ἐμμυσότατοι καὶ Φιλομυσότατοι Ἡ-
ΓΕΜΟΝΕΣ, ὅτι, ἐν ᾧ προκειθε
ὑπὲρ τῆς συστάσεως τῶν Ὑμετέρων Ἀκαδημιῶν,

Χ 2

να

Τ Ο Π Ρ Ο Ο Ϊ Μ Ι Ο Ν .

Οὐδεὶς πάντως δύναται νὰ ἀφῆδῃ μετὰ λόγου, πῶς
ἡ Γεωγραφία εἶναι μία ἀπὸ τῶν ἀναγκαιότατων
Ἐπιστημῶν, ἐπομένως δὲ, πῶς εἶναι παραδοτέα
ἐν πᾶσι τοῖς σχολείοις ἁπλῶς. Πάντες οἱ Ἀε-
χαιοὶ εἶχον αὐτὴν ἐν ἰσχυρίῳ μεγάλῳ, καὶ ἤδη οἱ Νεωτε-
ρικοὶ, οἵτινες περὶ τὴν οὐκ ἀνεπιμαχῆσαι πρὸς τὰς κερσοπε-
δίας, πάντες ἐνασχολοῦνται ἐν αὐτῇ. Οὐδεὶς νέος εἰσπρακτικὸς
κλειεὶ τὸν θρόνον τῆς καλῆς μαθήσεως αὐτῆς, χωρὶς προ-
τὴ νὰ μεταγωγῆδῃ ὀλίγον ἢ πολὺ ἐν τοῖς ἑσπέραις τοῖς
γεωγραφικαῖς. Οἱ Μεσημβρινοὶ, τὰ Ἡλιόσποια, αἱ Ἰσημη-
ρεῖαι, τὰ Πλάται, τὰ Μήκραι, αἱ Διάφοροι Θέσεις τῆς Γῆς,
ὁμοίως δὲ καὶ τὰ λοιπὰ ἀνεκτὰ τῆ Γεωγραφίας, εἶναι τῶν
σήμερον παρὰ τοῖς Ἑσπεραίοις τοσούτου κοινὰ, ὥστε καὶ τὰ
κορῆσια αὐτὰ καὶ ἠμιλλῶσι, καὶ νῦν αὐτὰ.

Τὸ πρῶτον, τὸ χρῆσμον, τὸ ἀναγκαῖον, καὶ τὰ τρεῖς
κατέσπεται αὐτῇ τῇ Ἐπιστῆμῳ, καὶ ἰσχυροῦσιν ἕκαστον, ὅστις
βύλται μετὰ λόγου νὰ λογιθῆ ἀνώτερος τῆ κοινῆ ἠμιλλῆς
τῶν χυδαίων, νὰ μετέχη ὁπωσδήποτε τῆς γνώσεως αὐ-
τῆς. Ἡ γῆ, ἑλκῶς λαμβανόμενῃ, εἶναι λογιστὴ ὡς πρὸς
τῆς

ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ
 ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΤΩΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ, ΚΑΙ ΠΑΛΙΑΣ
 ΔΙΑΘΗΚΗΣ ΒΙΒΛΙΩΝ, ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΝ ΑΥΤΟΙΣ
 ΑΛΗΘΕΙΑΣ

ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΙΣ
 Η'
ΑΝΑΣΚΕΥΗ
 ΤΗΣ ΤΟΥΤ' ΒΟΛΤΕΡΟΥ ΒΙΒΛΟΥ,
 τῆς καλῆμένης
 ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΔΙΕΡΜΗΝΕΥΘΕΙΣΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ,
 ΕΚ ΤΗΣ ΓΑΛΛΟΝ ΓΛΩΣΣΗΣ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΪΣΑ,
 Η' ΠΕΡ ΠΡΟΣΕΤΕΘΗΣΑΝ ΚΑΙ ΤΙΝΕΣ
 ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

Εν τῇ ΒΙΕΝΝῃ τῆς Ἀβερίας σ. ψ. ψ.
 ΠΑΡΑ ΤΟΥΤΟ ΑΥΤΑΔΕΛΦΟΙΣ ΜΑΡΚΙΔΕΣ ΠΟΥΛΙΟΥ.

ΠΡΟΟΪΜΙΟΝ ΤΟΥΤ' ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ.

Εν τῷ κείμενῳ οὗτος τῆς ἐξ αὐτῶν τῶν ἑαυτῆς ἀπαργάνων Χριστιανικῆς Βασιλείας, ἐξώμεν ἡμᾶς καὶ μετὰ παρὶδόντων ἰπτακαίδικα ἀδύων ἐφειλοντας ἐπι γράφειν πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἱερῶν ἡμῶν βιβλίων. ἵδὲ αἱ λαμπραὶ τῆς ἀγότητος αὐτῶν ἀποδείξεις, αἱ ἐν ταύτοις ἐκτεθεῖσαι ἀγγεγραμμοῖσι, ἵδὲ τῶν ποιῶντων ὁ Ζήλος, ἵδὲ τῶν δικαστηρίων ἡ προσοχὴ κατέχουσι εὐσεβίῳ τὴν προπίτειαν τῶν συγγραφέων, τῶ ἀπατῆν τε καὶ βλασφημεῖν ἐπιθέντων, ὡς ἐπίσης ὁ τῆς περὶ τὴν ἱεροῦ φιλοσοφίας ποιητῆς, μὴ ἀπατήσας τοῖς ἀγγεγραμμοῖσι, τοῖς δὲ τῆς ἀσασκότητος τῶν ἑαυτῶν ἐφαλαμάτων ἀπακαλύψαι μὴ τὴν ἀξιοπιστίαν αὐτῶν, ἀγαγοῖσι δὲ ἐπὶ τὸ μεταμφορὸν φῶς τὴν τότε ἀμείψασαν, ἡδὲ ἄλλως ἔχουσαν μετὰ δικαιοσύνην εὐαγγελιστοῦ τὰς παραδοξολογίας καὶ τὴν Περὶ τῶν αὐτῶν, καὶ ἐπιστακασίαι ἐν ἄλλοις τερατώδεσιν αὐτῶν πόνηματα ἄλλα λείψαντα τῶν ἡδὲ πεκατωμένων αὐτῶ ἀγγεγραμμάτων.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ
 Περὶ τοῦ κύριου καὶ τῆς ἀληθείας τῶν τῆς νέας
 Διαθήκης Βιβλίων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.
 Περὶ τῶν τεσσάρων Εὐαγγελίων.
ἈΡΘΡΟΝ Α'.
 Περιέχον τὰς ἀποδείξεις τοῦ τῶν Εὐαγγελίων κύριου.

Ἀπὸ τοῦ καὶ ἡμᾶς ἀρχοῦ τῶ πρώτου ἀδύων τῶ χριστιανικῆς ἔτος ἵδὲ αὐτῶν ἐν ὁ μὴ παρασχῶν πολλὰς ἐκκλησιαστικῆς συγγραφεῖς. ὡς τινὲς μὲν τῶν πρὸ τῶ πρὸ αὐτῶν ἀδύων συγγραφεῶντων, πάντες δὲ τῶν ἁγίων Εὐαγγελίων μαρτυροῦσι. Περὶ τῆς ἐξ ἡ τῶν ἐπισημῶν τῶν μαρτυριῶν αὐτῶν ἐκτεθεῖσι δὲ τῶν ἀπακαλύψαι ἡμᾶς τὴν ταύτην πόνη αἱ ἀποφαντικῶς τῆ ἀπιστίας ἑαυτῶν ἐκδόντες, ἀναγκαζόμενοι ἐμολογεῖν, ἐπὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τῶ τεσσάρων ἀδύων πάντες κοινῶς, οἱ τε χριστιανοὶ καὶ οἱ ἐθνικοὶ ἐγνωρίζον τὰ τῶν
 Α εαρε

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

ΤΗΙΟΥ

ΜΕΛΗ

PARMAE

IN AEDIBVS PALATINIS

MDCXCIII

TYPIS BODONIANIS

13

ἐπιστολάς κομίζω·
καί φησιν ἐυθέως με
ἐλευθέρη ποιήσειν.
Ἐγὼ δὲ, κῆν ἀφῆ με,
δούλη μενῶ παρ' αὐτῶ.
Τί γάρ με δεῖ πέτεσθαι
ὄρη τε καὶ κατ' ἀγροῦς,
καὶ δένδρεσι καθίζειν,
φαγῶσαν ἀγρίον τι;
Τὰνῦν ἔδω μὲν ἄρτον
ἀφαρπάσασα χειρῶν
Ἀνακρέοντος αὐτοῦ·
πιεῖν δέ μοι δίδωσι
τὸν οἶνον ὃν προσπίνει.
Πιῶσα δ' ἂν χορεύσω,
καὶ δεσπότην Ἀνακρέοντα
πτεροῖσι συγκαλύψω.

1780-1790 Giambattista Bodoni, Πατρότυπα ελληνικών χαρακτήρων, Πάρμα

Ο ΛΥΝΘΙΑΚΟΣ

Λ Ο Γ Ο Σ Α.

ἌΝΤΙ πολλῶν ἂν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, χρημαῖον
ἡμᾶς εἶσθαι νομίζω, εἰ φανερόν γενοῖτο τὸ μέλλον
συνοίσειν τῇ πόλει, περὶ ὧν νυνὶ σκοπεῖτε. Ὅτε τοίνυν
τοῦθ' οὕτως ἔχει, προσήκει προθύμως ἐθέλειν ἀκούειν
5 τῶν βουλευμένων συμβουλευέειν. Οὐ γὰρ μόνον, εἰ τι
χρήσιμον ἐσκεμμένος ἦκοι τις, τοῦτο ἂν ἀκούσαντες
λάβοιτε· ἀλλὰ καὶ τῆς ἡμετέρας τύχης ὑπολαμβάνω,
πολλὰ τῶν δεόντων ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἐνίοις ἂν ἐπι-
θεῖν εἰπεῖν, ὅσ' εἰ ἀπάντων ῥαδίαν τὴν τοῦ σήμε-
10 ροῦτος ἡμῖν αἵρεσιν γενέσθαι.

Ὅ μὲν οὖν παρόν καιρὸς, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μοινο-
ουχὶ λέγει, φωνὴν ἀφίει, ὅτι τῶν πραγμάτων ἡμῖν
ἐκείνων αὐτοῖς ἀντιληπτέον ἐστίν, τίπερ ὑπὲρ σωτηρίας
αὐτῶν φροντίζετε. Ἡμεῖς δ' οὐκ οἶδ' ὄνινά μοι δοκοῦ-

l. 3. περὶ ὧν, id est, ἐν τοῖσι περὶ ὧν.

l. 7. vulg. ἦκοι: praetuli ἦκοι quod dat Hermogenes, qui hunc
ipsum locum refert in libro de Ideis. Cod. N habet ἦκοι scrip-
tum supra ἦκοι.

l. 9. εἰ ἀπάντων, scilicet τῶν Ἀχθένων.

l. 12 et 15. πραγμάτων ἐκείνων, rerum quae illic, nempe apud
Olynthum, geruntur.

OLYNTIACA

PRIMA.

Breve exordium.

EQUIDEM arbitror, ὃ Athenienses, multae pecu-
niae vos id praelaturos, si planum fiat quid futurum
sit è republica in eo negotio de quo nunc delibe-
ratis. Quum res igitur ita sint, convenit ut ultrò
et libenter eos qui consilium dare volunt audia-
tis. Neque enim, si quid utile meditatus aliquis
attulerit, hoc audire solum licebit et amplecti;
sed istud etiam vestrae fortunae esse existimo,
multa dictu opportuna subito in mentem venire
nonnullis, ita ut ex omnibus vos utilia eligatis
quam facillimè.

Confirmatio.

1°. Præsens certè occasio, ὃ Athenienses, tan-
tùm non edita voce loquitur, vobismetipsis curam
rerum illarum esse suscipiendam, si modò vestrae
ipsorum saluti consulere studeatis. Nos autem
nescio quâ ratione mihi videmur esse erga illas

l. 14. vulg. αὐτῶν cum spiritu leni: dedi ex Fel. et Bav. cum
spiritu aspero αὐτῶν, i. e. ὑμῶν αὐτῶν, vestram ipsorum.

Λ Ο Γ Γ Ο Υ

ΠΟΙΜΕΝΙΚΑ

τά κατά

ΔΑΨΝΙΝ καὶ ΧΛΘΗΝ.

ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ, τῆς ΑΟΥΣΤΡΙΑΣ,
Ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Τυπογραφίας
Γεωργίου Βεντότη

1792.

Λ Ο Γ Γ Ο Σ Π Ρ Ω Τ Ο Σ .

Πόλις ὄτι Δέσβε, Μιτυλήνη, μεγάλη καὶ καλή· διείληπται γὰρ εὐρίοις ὑπερρεῖσιν τῆς θαλάττης, καὶ κεκοσμηται γεφύρας ξεσῆ καὶ λευκῆ λίθου. Νομισεῖς ἢ πόλιν ὄραν, ἀλλὰ νῆσον· Ἀλλὰ ἐκ ταύτης τὴ πόλεως, τὴ Μιτυλήνης, ὅσων ἀπὸ θαλίων διακοσίων, ἀγρός ἦν ἀνδρός εὐδαίμονος, κτήμα κάλλιστον· Ὄρη θηροτρόφα, πεδία πυροφόρα, γήλοφοι κλημάτων, νομαὶ ποιμνίων· καὶ ἡ θαλάττα προσέκλυζεν ἠϊόνι ὀπτεταμένη ψάμμω μαλθακῇ.

Α

Εν

ΠΑΝΕΥΓΕΝΕΣΤΑΤΕ ΑΨΧΟΝ!

Τὴν χάριν τῆς εὐεργετικῆς σα γνώμης, ἧς ἐπέδειξω ἐκ πρώτης ἐντεύξεως πρὸς ἐμὲ τὸν εὐτελέστατον, ὃ ἐκ προγόνων λαμπρότατος, καὶ πολλοῖς πλεονεκτήμασι φυσικοῖς τε καὶ ἐπικτήτοις κεκοσμημένος, καὶ βασιλικῶν ὑπεργιῶν διὰ ταῦτα ἠξιωμένος, κατὰ τὸ προσῆκον ἀπομνημονεῦσαι βεβλόμενος, παρὰ τὸ προσῆκον παρρησιάζομαι μικρὰ ἀντὶ μεγάλων, καὶ ἐδὲ ταῦτα ἐκ τῶν οἰκείων, ἀποτρῖων

ΝΕΟΣ ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ.

ΤΌΜΟΣ ΤΈΤΑΡΤΟΣ.

Μεταφρασθεῖς, τὰ μὲν 32. 33. καὶ 34

Κεφάλαια,

παρὰ τῷ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΕΝΤΌΤΗ ΖΑΚΤΝΘΙΟΥ.

Τὰ δὲ

35. 36. 37. 38. & 39.

παρὰ τῷ

ΡΗΓΑ ΒΕΛΕΣΤΙΝΛΗ

ΘΕΤΤΑΛΟΥ

Διορθωθεῖς & ἐκδοθεῖς παρὰ τῷ αὐτῷ.

✠

Κ' Βιέννη. 1797.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΒ' ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὑπερον ἀπὸ αὐτῆν τὴν συνομιλίαν ἠκάσθη ὁ λόγος ὅτι ἐφθασεν Ἀρείσιππος ὁ Κυρηνάιος, ποτὲ δὲν τὸν εἶχα ἰδῆ· μετὰ τὸν θάνατον τῆ διδασκαλίᾳ τῆ, ἐταξίδευσεν εἰς διάφορα γένη, ὅπου ἀπέκτησε μεγάλην φήμην (α) Πολλοὶ τὸν ἐδεωρῶσαν ὡς νεωτερίζοντα ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, & τὸν ἐγκαλῶσαν πῶς ἠδέχθησεν ἡ συζήσῃ τὴν τερατάδι ἐνωσιν τῶν ἀρετῶν & τῶν ἡδονῶν. ὡς τόσον κοινῶς ἐνομίζετο ὡς ἀγχιῆς ἄνθρωπος.

Φθάνωντας εἰς Ἀθήνας, ἀνοῖξεν εὐθύς τὸ χολειὸν τῆ (β) ἐμβῆκα & ἐγὼ μὲ τὸ πλῆθος Ὑπεροντὸν εἶδα & κατὰ μόνους, καὶ ἰδὼ σχεδὸν τὴν περίληψιν ὅπερ με εἶδακε τῆ συζήτητός τῆ

α) Διογ. Λαίρτ. εἰς Ἰ. Ἀρείσιπ. βιβ. β' §. 79. Βιτρέμ. εἰς προοίμ. βιβ. ε' φύλ. 102.

β) Διογ. Λαίρτ. εἰς Διοχίμ. βιβ. β' §. 62.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ
ΠΑΤΡΙΚΗ

Συντεθείσα Παρά τῷ Μακαριωτάτῳ
Πατριάρχῃ τῆς ἁγίας πόλεως ἱεροσολύμων
κὺρ ἈΝΘΙΜΟΥ εἰς ἀφέλειαν
τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν νῦν πρώτον
τυπωθεῖσα ἐν ἰσλίας βασιλείᾳ τῷ
Παναγίῳ Ταφῷ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ-
ΠΟΛΕΙ

Παρά τῷ Τυπογράφῳ Πουγῷ Ιωάννῳ
ἐξ Ἀρμενίων

αΨη

ΕΠΙΤΟΜΗ

Ἐκ τῶν Προφητικῶν, ἱστορικῶν, Φιλοσοφικῶν

Ἀπανθίσματα

Διαφέρων κατασκευτικῶν Εὐχῶν· Περιέχον ἡ τὰς
Θεολογικὰς, ἡ τὰς πρὸς Θεὸν ἔργα Θεοσητικὰς Εὐχὰς

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΙΗΡΩΝΟΣ.

Ὡν ἐν τῇ ἀρχῇ Λόγος τις περὶ Μετανοίας

καὶ ἐν τῷ τέλει Λόγος ἕτερος περὶ Ἀσχηματισμοῦ.

Νῦν μὲν Τύποις ἐκδοθέντα διὰ βασιλέως
ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ἡ ΘΕΙΟΤΑ
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑ-
ΡΧΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΝΕΟΦΥΤΟΥ

Ἐπιμελλῶς δὲ διορθωθέντα παρὰ τῷ ἐν Μοναχείᾳ
ΕΛΛΗΧΙΣΤΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ

Εἰς κοινὴν τῶν Ὀρθοδόξων ἀφίλειαν.

Ἐν τῷ τῷ Πατριαρχείῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως
Τυπογραφεῖο. Ἔτος 1799.

Ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλο θεὸν ἢ ἡμεῖς, ὡς ἔλεγε ὁ ποιητὴς Ἰσάκ.

Στίχοι ἡρωικοὶ ἐν εἰδει εὐχῆς, εἰς τὸν Παναγιώτατον, ἡ
Θεοτάτον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, Κύριον Κύριον
Νεόφυτον, ὑπὲρ τῆς ἐκδόσεως ταύτης τῆς Βίβλου.

Ὀλβίζω Σε ἄριστ' ἱεραρχῶν ἀρχιεραρχῶν
Πασιῶν Πτολίων, Βασιλίδος δεχάμε ἔδους.
Ποιμὴν ἀγλαόμητι, ὑπέθερον ἐχ' ὄπιός σου,
Ἀμφότερον πολὺς τε, Φρένας πολὺς τε κάρηνον.
Ὄνομα κηρύσσον, Φιλῶ νεοθλήεις Ἰσῶν.
Ἀμφαδίως ὄτ' ἔθικας, ἐπ' ἡμῶν τῶν Φιλοχρίτων,
Ἄς πάρος εὐχετόωντο, θεοδαίς ἡνίκες εὐχῆς,
Τρηνέοντες ἀνακτα, Θεὸν μέγαν Τψιμίδοντα.
Πρώτον μὲν Γενετήρα, ἰδ' Τίεα Πνεῦμα μέγιστον,
Σκυθεοὶ λισσόμενοι, Τριάδος κράτος ἱσοφίετον.
Θεοτόκον Μαρίνην τε, λιταζόμεν' ὡς ἐπίτακον.

Ὀλβίζω Σε ὅτι πρῆγμα, τὸδ' ἔδρασεσ ἀβιόδαρον.
Ὅφρα λόγος λίπης, σοῖς ἐπιγόνισι γενέθλαις,
Ἦλας οἰσι Θεὸς, βροσίης γίγνητ' ἀμπλακίον.
καὶ ἄλιτροι χαίρεσιν, ὅλη Θεότητι μινάτες,
Δάκρυσι ἡ σοναχίαις, κικαθαράμενι ἀνομιῶν.
Ἦλισον αὐθιόντες, πόλλ' ἤλιτον ἀίσουλα εἴξας.
Σὴν κατὰ μελιχίον, Θεὸς Ἰλαθι καίμ' ἰλίκαρε.

Ὀλβίζω Σε τρεῖς, ἡδὲ λιτάζω Τία Θεοῖο,
Ἐκ μονάδος τῆς, Σίο προσημίμου δεκάδ' ἄλλων.
καί σοι ἱεῖο προσημίως, μελιχία ἀσματα Δαβίδ.
Ἄθάνατος μὲν Σοί γε, Φυλαξί πῖλοι ἡδ' ἰπίερος.
Ἄθάνατος σική ἐσι, Τεῖ ἐπὶ δεξιτέρῃ Φι.

Ὅς σε

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑΙ

Συμπεθεῖσαι παρὰ τῆς Γενναίας

Κυρίας Χιλιάρχου

ΕΜΑΝΟΥΗΛ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΡΓΑΝΙΣΤΟΥ

τῶν Τακτικῶν Στρατωμάτων

τῆς

ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

Ἐπιμυθεῖσαι παρὰ τῆς Γερουσίας,
καὶ διαπροσαγωγῆς Αὐτῆς δημοσιω-
θεῖσαι διὰ τῆς τύπης.

Ε Ν Κ Ε Ρ Κ Τ Ρ Α

Ἐκ τῆς τῆς Γένους Τυπογραφίας διὰ
Διονυσίου Σαραντοπέλου Διδάκτου.

Περὶ διαφορῶν χρεῶν ἑκάστης πολεμικῆς
ἀπὸ ἀπλῆς στρατιώτης ἕως Χιλιάρχου

Τὸ πολεμικὸν ἐπάγγελμα κατὰ τὴν
ἐπικρατῆσαν κοινὴν γνώμην τῶν πολι-
τικῶν ἑθῶν, εἶναι τὸ πλέον ἐνδοξόν,
τὸ πλέον ἐντιμὸν, καὶ τὸ πλέον ζη-
λωτὸν ἀπὸ ὅλων τῶν ἐπαγγέλματων.
Οἱ Βασιλεῖς τὸ ὑπερασπίζουσιν ὡς ὄρ-
γανον τῆς δυναμείας τῆς. Οἱ λαοὶ τὸ
σεβονται ὡς πηγὴν τῆς ἀσφαλείας τῶν
καὶ ἡ Ἐκκλησία τὸ τιμᾷ ὡς ἔρεισμα
τῆς Πίστεως. Ὅλα τὰ ἀναρίθμητα
μέλη, ὅπῃ περιελθόνται εἰς αὐτὸ τὸ
ἐπάγγελμα ἀπὸ τῆς Ἀρχιστρατήγου
ἕως τῆς τελευταίας στρατιώτης, σεμνύον-
ται ἐπίσης μετὰ τὴν ἐνδοξὴν ὀνομασίαν
τῆς στρατιώτης. Ἐκάστος λοιπὸν στρατιώ-
της, ὡς προσάτης τῆς Πίστεως, τῆς
πατρίδος, καὶ τῶν νόμων, ὡς προμη-
θεὺς τῆς κοινῆς ἀσφαλείας, πρέπει
να

(3)
Dovere del Semplice Soldato.

IL semplice Soldato conviene che sia
religioso, zelante, e che abbia
una ferma ed inconcussa fede nel suo
Sovrano; che professi una cieca som-
missione, ed obbidienza a qualunque
comando de' suoi superiori; che senta
un appassionato amore per la sua
professione; e soprattutto che sia do-
tato del sentimento generoso di una
somma pazienza in qualunque fatica,
strettezza di circostanze, e privazione
d' ogni genere, che spesse volte ac-
cadono nelle spedizioni Militari, e in
altre occorrenze di servizio.

Il Soldato non deve mai mostrare
di sentir pena nell' esercizio del suo
dovere, ne al caso delle privazioni,
che di necessità deve spesso soffrire:
Egli è per questo, che il Soldato
viene severamente punito quando vi
manca, poichè il lamento discioglie
la subordinazione, e la cieca ubbi-
dien-